

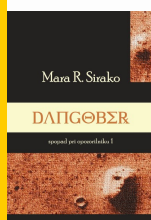
JASUBEG EN JERED

novice iz Drugotnosti

V TEJ ŠTEVILKI

- Prvi pogled na Dangoberce
- Zvrhan koš recenzij filmov - Prerokba, 2012: Sodni dan, Merlin in vojna zmajev, ...
- Prebrano za vas
- Kako izdati knjigo?
- Zgodbe izpod peresa domačih avtorjev
- Kaj pripravljajo domači avtorji?
- Kaj nas čaka v kinematografih?
- Dražilnik Votlina Skrivnosti, Indigo novi svet
- Dogajanje na sceni
- Prihaja konvencija v bližnji Reki Rikon
- Andrej Ivanuša: Krčma pri Saturnu 3. del: Srečni kapitan 2. del
- Bojan Ekselenski: Izvršitelji namere Gospodove Zorana Krušvarja: Celjska vampirska večerja 3. del

Prvi pogled na Dangoberce

Prvi pogled pripravil
Andrej Ivanuša, adap
model H-52

Predgovor k adapški
izdaji knjige, ki ga je
napisal *izvenzemeljski*
predsednik Sveta Kog-

nitusov Set'RI, se prične z:
"Spoštovani in cenjeni adapi ter
adapkinje model H-52!"

???

Halo?! Prosim?! Kako? Pred-
govor h knjigi je napisal kdo? Izven-
zemeljski? Kdo, vesoljec ali kaj?

Obiskovalec z drugega planeta, ki
ljudi imenuje *adapi* in *adapkinje*?
Model H-52!? Seveda, predgovor h
knjigi je napisal Dangoberce, eden
izmed galaktične rase izdelovalcev
ljudi, pravzaprav celotne Zemlje.
Ljudje smo adapi in adapkinje
model H-52!

Med drugim je napisal tudi:
"Vam pač ne bi smelo biti vseeno!
Kajti to je *edini* planet, ki ga imate
in ki ga boste kadarkoli imeli. Kar
uničite ga in recimo *kaj potlej*? Mis-
lite, da boste lahko živeli na MiaR-
ju? Malo jutri!"

Novo v knjižnicah

Slovenski avtorji so kar pridni.
Nataša Vrbančič Kopač je že lani
izdala zanimivo trilogijo SKRIV-
NOST DOLINE OKAMENELIH
ZMAJEV. Gre za trilogijo, ki sestoji
iz knjig **Generator knjig**, **Zmajev
tempelj** in **Bitka za Erno**. Mariša
Ogris je napisala **SENCE NIVERO-
NA**. Gre za novo delo, ki je med nas
priletelo malce pred Dangoberci.

DANGOBERCI so vse bolj zas-
topani v slovenskih knjižnicah.

Kako se med bralci in bralkami
držijo ostali domači avtorji?

Žal se vidi, da je vsa medijska
pozornost posvečena prevedeni žanr-
ski literaturi, katero bruha največja
založba v svoje knjigarne. Delo doma-
čega avtorja torej ne morete najti dru-
gače, kot v knjižnici.

Fanzin za fantazijo,
znanstveno fantastiko in
horor ter svet Drugotnosti

Izdatelj:

Bojan Ekselenski
Ljubljanska cesta 5A
3000 Celje

GSM: +38640642356
(Bojan)

Telefon: (03) 541 25 43

E-pošta:

bojan.ekselenski@amis.net

Internet:

www.vitezicarovniki.com

Urednik:

Bojan Ekselenski

Preostalniki:

Amadeja M. Ličen

Mara R. Sirako

Andrej Ivanuša (tudi grafična podoba)

Copyright © 2009 Bojan Ekselenski.

Vse pravice pridržane. Besedila, slike in oblikovne rešitve je prepovedano kopirati brez dovoljenja izdajatelja.

Projekt Vitezi in čarovniki:

info@vitezicarovniki.com

E-mail za avtorje, ki želijo

objaviti svoja dela v rubriki

NOVOPEČENI:

Neljuba napakica

V prejšnji številki je prišlo do neljube napake. Ves čas sem ponavljal Amadeja M. Ličen, dasiravno je simpatični deklici ime Amadeja M. Ličen. Za neprostovoljno prekrstitev se zlasti prizadeti osebi iskreno opravičujem.

Kratke domače

V knjižnice prihajajo Dan-gerberci.

Še vedno ni nobenega glasu od Prizme, edinega društva naših ljubih žanrov.

Jašubeg en Jered je tre-

Izposoja nekaterih ZFF del domačih avtorjev

Miha Remec: Ostrostrelka (2008) - 169

Mariša Ogris: Sence Niverona (2009) - 98

Mara R- Sirako: Dangobe (2009) - še ni podatka, saj knjige šele prihajo v knjižnico

Nataša Vrbančič Kopač: Skrivnost okamenelih zmajev (2008) - 178 (vse tri knjige skupaj)

Samo Petnačič: Anor Kath - Pota magov (2007) - 321

Vid Pečjak: Aleks in robot Janez (2007) - 73

Bojan Meserko: Zgodnje zgode godijo(2009) - 41

Edo Rodošek: Strašigrad (2008) - 66, Mesečina (2007) - 3 in zbirka ZF zgodb Odsev tišine (2007) - 22

Bojan Ekselenski: Vitezi in Čarovniki: Indigo otroci (2007) - 83

Amadeja M. Ličen: Nasvidenje

Veličastni svet (2008) - 132

Andrej Ivanuša: Vilindar (2007) - 11, Rheia (2007) - 15, Čudovito popotovanje zajčka Rona (2002) - 427

To je samo del izposoj naših avtorjev.

Številke povedo veliko stanju naše scene. Odsotnost vsakršne promocije domačih avtorjev se rezultira s temi številkami. Močnejše odstopa samo prastari Drejček in trije marsovčki od Vida Pečjaka. Nobeno drugo delo do zdaj ni tokom tega leta preseglo mejo 1000 izposoj. To bo očitno še nekaj časa sveti gral domačih avtorjev. Bralci in bralke enostavno ne vedo za kvalitetna domača dela. Tukaj naštetih dela niso v ničemer slabša od tuje konkurence. Edino, kar domača dela nimajo, je pomanjkanje medijske podpore. O Somraku se vsepovsod piše, v nas udarjajo iz vseh kotov. Sence Niverona, Dangober ali Ostrostrelka pa

Novopečeni

Verjamem, da je v Sloveniji precej ljubiteljev in ljubiteljic fantazije, znanstvene fantastike in hororja, ki imajo tudi ustvarjalno energijo. Žal nimamo nobenega periodičnega glasila, ki bi redno objavljalo in s svetovanjem pomagalo avtorjem pri njihovih prvih korakih v svet ustvarjalnosti. Ravno Jašubeg en Jered torej orje ledino.

Komu je namenjena rubrika?

Namenjena je vsem avtorjem, ki so do sedaj svoja dela objavljali na raznih forumih. Objava v fanzinu je že privzeto avtorsko zaščitena brez posebnih poudarkov. ISSN številka fanzina je dovolj trdna podlaga za primerno varovanje in morebitne sankcije v primeru kraje.

V kakšni obliki naj bo delo?

Delo pošljite v datoteki, združljivi z MS Word (velja torej tudi Open Office). Dolžina besedila ni omejena. Vendar bomo objavili odlo-mek, če delo presega tri avtorske pole (48 strani). Objavili bomo tudi stripe, risbe in ostalo, kar je

pač objavljivo v tej obliki.

Kaj lahko avtorji pričakujete?

Vsako delo bo šlo čez nekaj rok. Prvo sito je pravopisno, torej skladnja in pomenoslovje. Nadalje gre skozi vsebinsko pretresanje. Ne bomo iskali napak, temveč kvaliteto. Objavili bomo dve ali tri najkvalitetnejše zgodbe. Objavili bomo zgoščeno oceno vsakega prispelega dela, pri čemer bomo avtorjem svetovali, kako naprej.

Kam poslati svoje umetnine?

Na dnu kolofona je E - naslov, kamor pošljite svoje delo.

PREROKBA

Ja, hudič je s filmi katastrofe. Še večja jeba nastopi, ako se v pripoved vtke vsaj sled sporočila znamenitega Janezovega razodetja. Če vam je to delo neznano, vam ni pomoči, saj ste najbrž prespali svoje dosedanje bivanje na tem norem svetu. Filmi katastrofe, ki hočejo biti kaj več od generičnega pridiganja, nosijo v sebi kakšno aktualno opozorilo. Mogoče, na primer, o ekologiji. Videli smo že razne dneve (Dan pojutrišnjem, Dan, ko je obstala Zemlja) in dogodke. Potem so tu vesoljčki, ki si poželijo turističnih lepot naše Zemlje. Vojna svetov je primer radostne destrukcije s strani nasilnih vesoljcev. Poleg omenjenih velikih in profesionalno posnetih spektaklov nas kravatarski smrduhi zasipljejo še z umazanijami, ki se šlepajo na prej omenjenih spektaklih. Naj naštejemo samo izmečke kot so Vojna svetov (1 in 2), Apokalipsa, Dan, ko je obstala Zemlja, 2012: Sodni dan in še kaj bi se našlo.

Kam naj vtaknemo Prerokbo? Je kravatarski izmeček ali užiten izdelek? Igralska zasedba je kar spodobna. Glavni je milofacni Nicolas Cage. Zraven so vtaknili še Rose Byrne, Chandler Caterbury in Laro Robinson. Vsak od omenjenih človečkov in človečkinj se je že pojavil v kakšni bolj ali manj znani vlogi kakšnega dovolj znanega filmskega stvora. Za režijsko puščico je poskrbel Alex Proyas, ki nas je zabaval že z Jaz, robot.

Začetek je obetaven. Imamo deklico, ki je že na pogled malce premaknjena (čemu so filmsko premaknjeni otroci dejansko videti premaknjeni, ostaja skrivnost za prihodnje rodove). Leta 1958 se ta deklica spomni izdelave časovne kapsule v katero bi naj otroci shra-

nilo likovno vizijo prihodnosti, natančneje čas čez 50 let. Vsi otroci so narisali slike, le naša deklica je obsedeno pisala številke. Pravzaprav veliko števil. Poččkala je ves list in ga zaključila z EE.

Potem nas pripoved zapelje 50 let v prihodnost, v čas odpiranja zakopane časovne kapsule. No, najprej spoznamo našega junaka, astrofizika Johna Koestlerja (Nicolas Cage) in njegovega sina Caleba Koestlerja (Chandler

ne gre za neke brez vezne številke. O ne, alkohol mu je dal božji dar razodetja. S pomočjo googlanja pogrunta, da gre za datume in številke mrtvih v raznih katastrofah. Ker gre za ameriški film, seveda najprej spregleda 11. september in štalo, ki so jo naredili ljubljene Bin Ladnovi junački. Kmalu pogrunta še preostale številke. Najde vse datume in število primatov homo sapiens, ki so tam spustili svoje duše. Vmes so še številke, katerih

Madona, a ne bi kdo prižgal luč! Saj se nič ne vidi!

Canterbury). John se vsak večer, ko odpremi sina v posteljo, spravi v klet, kjer svojo žalost za umrlo ženo utaplja v pijači. Ja, tisti stavek iz Ameriške pite še kako drži: »Pijača res sprosti«.

No, vrnimo se na odpiranje časovne kapsule. Otrokom razdelijo slike. Caleb, jasno, ne dobi slike. Slaba karma mu v šape dostavi poččkani list. Mulcu seveda ni nič jasno in da list fotru.

V enem od svojih alkoholnih sproščanj naš John spregleda, da

pomena ne razume.

Logika? Ah, to ni film, ki bi bil čisto logičen. Gremo naprej! Kasneje se John spozna s hčerko in vnukinjo premaknjene avtorice številke. Vsi skupaj se znajdejo v dirki s časom. Deležni smo simpatičnega zrušenja letala. Takrat mu kane, da so vmesne številke pravzaprav GPS koordinate nesreč. Deležni smo še ene katastrofe, kjer ne gre brez teroristov, a strah pred njimi je odveč. John spozna, da nesreč ne more preprečiti. Kmalu

se vplete še biblijska Eziklejeva vizija in Johnu se zgodi še eno razsvetljenje. Blesk slike iz Eziklejeve vizije astrofiziku pomeni samo eno – izbruh sonca. Takrat mu kane pomen tistih dveh črk EE. In v tistem hipu triler ni več triler in izgubi svoj čar nepredvidljivosti. Vsi, ki smo gledali Angele in demone, zelo dobro vemo, kaj je to triler.

No, prerokba ni triler, je samo predvidljiv film katastrofe, katerega temelj je (znova) ameriška družinskost. Ves čas pa nas napadajo scene že videnega. Ne bom vas prikrajšal za zaključek filma. Naj omenim, da gre za kurjenje epskih proporcev. Vsaj to!

Zdaj pa trenutek resnice. Oče-

na je lahko samo 2,9/5. Dobro in nič več od tega. Ogled priporočam v deževnem popoldnevu, ko se nimate kam dati. Veliko platno je s tremi kabumi dober medij za ogled. Film pač stavi na (žal premalo) ognjenih scen.

Nikakor ne pričakujte vrhunske izkušnje. Tega vam ta povpreč-

2012: SODNI DAN

Leto 2012 je vse bližje. Takrat se dne 21. decembra konča majevski koledar in pot sodnodnevnim špekulacijam je na stežaj odprta. Ronald Emmerich na osnovi te prerokbe packa megaspektakel epskih proporcev s pomenljivim naslovom 2012. Ampak tukaj ne pišem *o tem* filmu uničenja epskih proporcev. Zaradi izjemno zahtevnih big badabum scen film že konkretno zamuja.

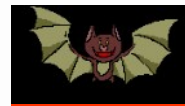
Kljub vsemu sem si ogledal film z naslovom 2012: Sodni dan. Kako to? Naj bom odkrit! Kravat-raski izmečki so nas obdarili s koščkom nagnitih fekalij iz dobe Majev in mu pripopali naslov 2012. Pokvarjenci, vredni žrtvova-

nja v čast kakšnega obskurnega boga (več itak niso vredni), vohajo posel zgolj z pokvarjenim šlepanjem na že znano idejo. V naslovu je magična, rajcabilna številka 2012 in pripopali so še Sodni dan. Hočejo biti prepričljivejši. Vsi, ki smo malce razgledani glede prihajajočih filmov nam ljubih žanrov smo že videli oba dražilnika originalnega 2012. Res je! Dobro so nas razrajali. V videoteke pa je priletel film smetarskega studia Asylum. Ta studijo je že star zna-nec stranišnega nivoja kvalitete. Sam bi na ta studio spustil sodni dan. Takšen, čisto majčken sodni dan, ki bi jih trajno izbrisal s seznama bivalcev tega sveta. Že nekaj

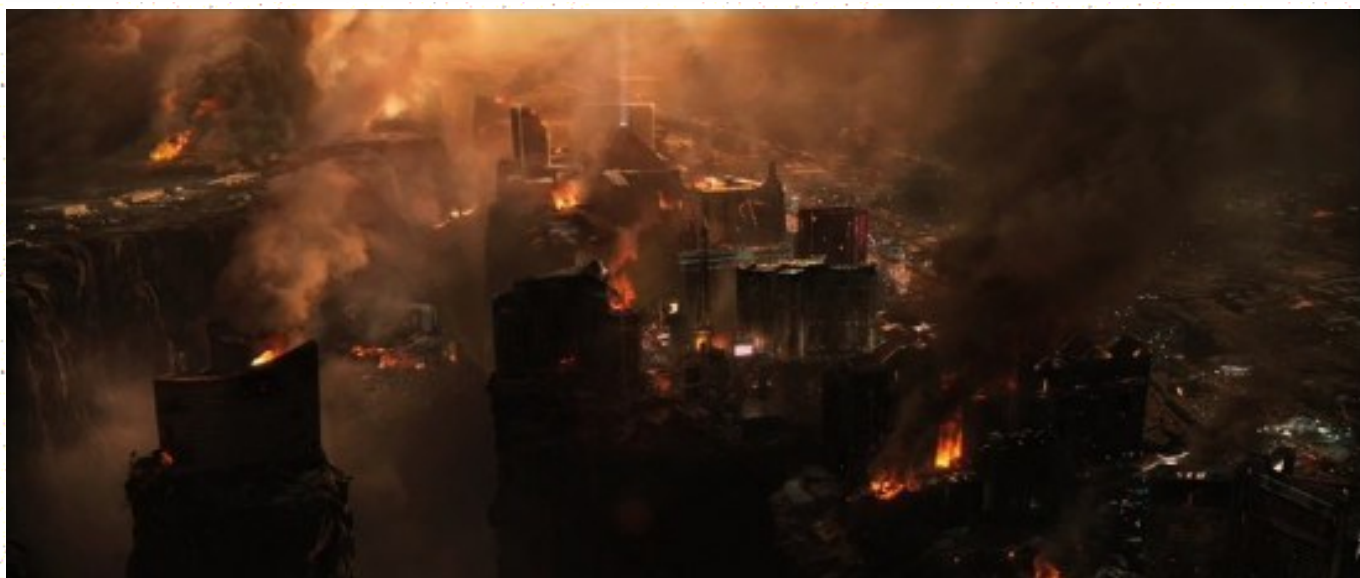
časa nas obmetavajo s ploščki, katerih vsebina ne odtehta črnine za nohtom. Tudi 2012 je podoben napad na zdrav razum. Ne bom vas moril z udeleženci v tej packariji. Zbor prekletih, katere je slaba karma dostavila v vloge, ki so se iztekle v ta patetični košček pokvarjenega govna, ni vreden omembe. Gre za »zvezdnike« najnižjih ravni, proti katerim so celo lepo zložena drva pravi talenti.

O čem sploh gre? Način režije je bedna in zgnita kopija velikega mojstra spektakla Emmericha. Najprej spoznamo posamezne udeležence in udeleženke v patološko gnili zgodbi. Imamo reševalko, ki ima privide z majevsko piramido,

FILMI, KINO, DVD

1,4/5

Eto! Zdaj pa imate! Saj se zaradi smoga sploh ne vidi mestna panorama! Ampak naj vas streznim. To ni slika iz tega zmazka, temveč iz prihajajočega spektakla 21012. Zmedeni? Na to računajo smetarji Asyluma.

nadalje imamo misijonarko, ki ji mrkne celotna vas, arheologa, ki najde zlato razpelo v majevskem templju(!) in šefa nekega vladnega urada. Pridruži se jim noseča, sicer kar luštna, Mehičanka in fotoreporter, ki zmehta kolena misijonarke. Zraven je še nekaj dopolnilnih trupel s karizmo zlorabljenih smrekovih vej. Ta družčina se začne pomekati proti majevskemu templju, kjer naj bi se zgodil nekakšen čudež. Na tem popotovanju zdolgočasenih trupel smo ves čas bombardirani s ceneno krščansko propagando. Ves čas nas od spredaj in zadaj posiljujejo s protestantskimi obsedenostmi kesanja za grehe, grešnostjo vseh, ki niso verski fanatiki in vero v Jezusa. Res bole-

če! No, Mehičanka je zanosila od »Boga«. Ja, omenjen je nebeški stric z brado (tako pač verujejo mnoge protestantske sekte onkraj Luže). Družčina se na koncu zbere v templju, katerega oltar odklene prej najdeno razpelo. Arheolog razbere napis – znova je omenjen Jezus. Pomislite! V majevski piramidi, kjer so svoje dni v čast bogovom klali vse živo, je omenjen Jezus iz nekega čisto drugega sveta. Beda vseh bed. Še nagnit zombi iz Romerove zombiade ima več posluha za logiko od avtorjev te filmske umazanije.

Moja ocena? Aha, naj bo 1,4/5. Tisto 0,4 nad 1 je prispeval crkot tečne bivše našega arheologa. Njena igra do odstranitve iz filma

je generična patetika in tako nas na koncu počaka en debilni kandela-ber manj.

Komu priporočam ogled filma? Gotovo nikomur z zdravo mero okusa za filmska doživetja. Resnično je škoda vsake minute, preživete pred TV zaslonom. Škoda je celo mojega časa za opis tega koščka umazanije. Naj omenim, da je IMDB temu zločinu nad dobrim okusom prisodil 1,9/10 in mu baje »popularnost« celo raste.

Studio Asylum nas je torej znova obdaril z izmečkom. Žal ne edinim. Morebiti si lahko postavimo vprašanje, kako lahko studio, specializiran na tako umazan način

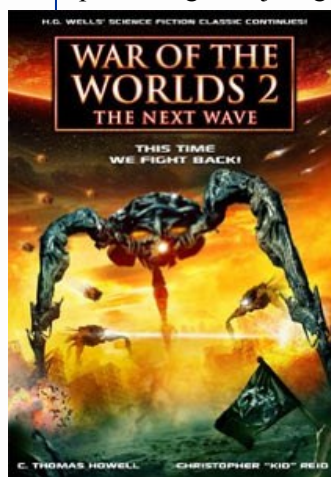
Vojna Svetov 2

Drago ljudstvo, v obdelavi imam še en industrijski odpadke studija Asylum. Glavna zvezda je Thomas C. Howell, ki je glavni igralec in režiser te umazanije. Pomislite, gnilo podzemlje ima celo svojega zvezdnika. Film je nadaljevanje »uspešnice« Vojna svetov, ki se šlepa na Spielbergov spektakel. Tudi prvi film te franšize je bil košček govna in tudi ta ni nič boljši. Pravzaprav je še slabši. Znova so tu Marsovci, scenaristične luknje epskih proporcev in igralci, katerih igra in karizma sta enaki že omenjeni zlorabljeni posušeni smrekovi veji.

V nagnita trupla ostalih protagonistov te tragedije so pod vplivom močnih drog spravili še nekaj tičev in tičk, katerih imen ne bom izgovarjal. Nočem, da se mi zaradi omenjanja teh patološko zadetih trupel posuši tipkovnica.

Kaj lahko pričakujemo od vsebine? Morebiti je bolje, da poslušate kruljenje prašiča na prašičji farmi. Gotovo boste deležni več

suspenza in vizualnih užitkov. Ampak žal nisem na prašičji farmi, temveč sem se za narodov blagor prisilil v gledanje tega izmečka.

Raje bi legel k razčetrjenemu zombiju. Manj smrdi. Mimogrede, IMDB je pripopal tej packariji velikodušnih 2,5/10.

Gotovo so glasujoči osebki prej kadili kaj

močnega.

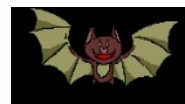
No, film se dogaja po »epskih« dogodkih prvega izmeč... pardon filma. Naš junačična z daljnogledom, ki je že na videz cenena šara, odkrije »nov val« Marsovcev. V nekem oporišču na osnovi »alienske« tehnologije spackajo vesoljska letalca. Pri tem ljudstvo nima niti elektrike in

pralnih strojev, da bi s sebe spralo umazanijo. Marsovske smešne živalice skakljajo okoli in grabijo ljudeke. Priče smo vesoljski bitki, ob kateri se bo vsakdo z IQ večjim od 1 zvijal od smeha. Mars je seveda narejen patetično, tako je tudi z vsem ostalim. Potem je tu malce cenениh »posebnih učinkov«. Njihova posebnost je v tem, da so jih za studio izdelali šimpanzi s posebnimi potrebami. Da jih ni sram... Kje so zdaj borci za pravice umsko zaostalih šimpanzov? No, predvidljiv in patetični konec pride hitro, že po slabi uri in pol. Hvala bogu, kajti za kaj daljšo izkušnjo, brezvalinskega napada na svojo zdravo pamet, resnično nimam živcev. Film je poln logičnih in zgodbov-nih lukenj. Pravzaprav je ena sama velika luknja.

Moja ocena? Ogled priporočam samo zadetim posušanim zombijem in vsem, ki želijo preizkusiti meje svojega potrpljenja.

Ampak opozarjam vas:

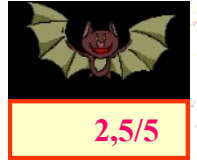
FILMI, KINO, DVD

1,4/5

MERLIN IN VOJNA ZMAJEV

2,5/5

Oni dan sem v videoteki ugledal nov plošček nam ljube-ga servisa fekalnih kanalov. Ja, tako je. Asylum nam je dostavil film z znanim čarovnikom Merlinom iz legendarnih dob. Ker sem vaš ljubi jedec DVD umazanij, sem si zavoljo objektivnosti in v vaši službi, dragi bralci, ogledal to »umetnino«. Pričakoval nisem kaj več od digitalne gnojnice. Pred ogledom filma sem se cepil proti vplivom tovrstnega smetja. Kajti bog mi je priča, uzrl sem ime, katerega ne bom izgovoril in vedel sem, da bo iz te moke samo plesniv kruh. A sem bil na koncu kljub vsemu pozitivno presenečen. Asylum in pozitivno presenečenje? Ej'ga stari, vsak padec se nekje konča. Ta film je kljub vsemu malce boljši od večine običajno serviranih nagnitih zombijev.

Najprej recimo nekaj o igralni zasedbi. Eno od pomembnih vlog je odigral vsem znani Jurgen Prochnow. Ljubitelji ZFF smo ga videli v Dune, v ne prav posrečenem Wing Comanderju ali v Celestinski prerokbi. Odel si je kožico Maga, ki ga je odigral v svoji standardni kvalitetni maniri. Preostali udeleženci pa precej zaostajajo. Mnogi res precej. Nekaterim morebiti to ne moremo zameriti, saj so v tem filmu debitirali (nekateri so se najbrž prijeli igralstvom prvič, zadnjič in verjetno nikoli več). Merlinovo telo je na pleča zadegal neznani Simon Lloyd Roberts (debitant). Bojim se, da fant ni ravno talentiran. Na njegovo srečo so dno brezdušnosti in netalesnosti pokazali drugi. Valiant Warrior Benefortha je upodobil takisto

Vse, kar je dostopno od slikovnega gradiva, je ta naslovnica.

debitant Iwan Nenneywoth (težko bi mu pripisal kakšne posebne talente). Nia Ann je posodila telo boginji lady Nimue (precej lesena), a v telesček lady Vivian je skočila Carys Eleri (debitantka, ki se mora še veliko učiti). Tudi Vendigerja, dežurnega zlobca, je upodobil patetično lesen Joseph Stacey. Hoče biti zloben, a izpade skrajno smešno.

Režija je bila zaupana Marku Atkinu, ki je zagrešil že mnoge smetarske izcedke.

Vsebinsko... No, film je mešana že videnih filmov. Pomeša Merlina, kakršnega je upodobil

Sam Neil, in kralja Art-hurja v vlogi Clive Owensa ter doda še ščeppec zmajev. Gre nekako tako; Mag ima dva učenca. Eden je Merlin, ki ga je naredil precej bizaren demon, drugi je Venediger, ki ni ravno nek biser. Ni vrag, da gre kmalu nekaj narobe. Venediger je s prevaro prišel do uroka, ki iz ljudi naredi zma-je pod njegovo patetično komando. Za sladico pridejo še Saksonci, ki si želijo podrediti Anglijo. Njihovi glavarji so podobni glasbenikom s saksofoni, zatlačenimi v napačno telesno odprtino. Ni vrag, da nas scenarij popelje na epopejo hec-nega boja, kjer je Venediger ponudil svoje zma-je osvajalcem. Slednji korakajo zmagi naproti. No, stvari se z mečem Excalibur v Merlinovih rokah malce spremenijo. IN TAKO NAPREJ do

predvidljivega konca.

Zaključka vam ne bom razkril, saj vam nočem vzeti volje do gledanja filma.

Najprej režija. Uboga, saj drugačna ne more biti. Posebni učinki so večinoma delo vajenca. Kadri bojevanja so amaterski in na daleč se jim vidi nizkoproročnost. Večji del igralnega kadra, izjema je standardno soliden Prochnow, imajo karizmo in talent kadavrov.

Ocena torej! Hja, 2/5 za lepo mero. Komu bi priporočil zijanje? V soparnem popoldnevu, takrat je najbolje v čumnati čakati na večerno ohladitev, je to primerna meto-

HARRY POTTER IN PRINC MEŠANE KRVI

3,5/5

Novi Harry Potter je začel svoje pustošenje po kino centrih. To je šesti film s priljubljenim očarljarjem v glavni vlogi. Planet Tuš film oglašuje kot *domišljjska pustolovščina*. Kako so predstavili preostale filme? **Kamen modrosti** je imel naziv *mladinski domišljjski*. **Dvorana skrivnosti** je bila *mladinski pustolovski* film. **Jetnik iz Azkabana** se je prodajal kot *družinski pustolovski* film. **Ognjeni kelih** so nam ponujali v okusu *pustolovska fantazijska akcija*. Predzadnji film, **Feniksov red** imenovani, pa je (p)ostal *domišljjski mladinski*. Zdaj se pa znajdi!

Na splošno premnogi mislijo, da je Harry Potter otroška in zgodnje najstniška zadeva. Vendar ni. Čas nedolžnosti je že davno mimo. Dragi starši, ako berete ta zapis, naj vas opozorim – Princ mešane krvi **nikakor**(!) ni otroški film. Je čisto najstniška zadeva, ki se prilega predvsem srednješolski publiki. Torej tisti, ki je bila še na otroški strani dozorevanja ob nastopu Kamna modrosti. Harry Potter odrašča skupaj s svojo ciljno publiko.

Kakšen vtis je pustila najnovejša filmska poterijada? Precej mešanega. To moram priznati.

Glavni

Ubogaj me ali te zatožim mami!

igralci se starajo, oziroma odraščajo. Glavne vloge so ostale enake, razen v primeru, ko je vmes posegla narava (smrt). Najprej si ogledimo, katero kožico si je oblekel posamezni igralec, oziroma igralka!

Naslovno vlogo že šestič (in ne zadnjič) je odigral odličen Daniel Radcliffe. Rupert Grint se je, takisto šestič in ne zadnjič, odel v kosti, tolščo in kožo prijatelja Rona Weasleya. Tudi zanj lahko rečemo, da je odličen v svoji vlogi. Vedno pametno Hermieone Gringer je odlično odigrala Emma Watson. Mladinska »sveta trojica« vseh poterijad je v svojih vlogah odlična in dajejo franšizi poseben žar. Tudi iz podpovprečnih filmskih trenutkov naredijo nekaj vsaj povprečnega. Preostali mladiči in mladičke žal niso tako prepričljivi, oziroma prepričljive. Zlasti razočaral Tom Felton v trupelcu »rad bi bil hudoben« Draca Malfoya. Enostavno je za moj okus preveč lesen. Kljub »drekožerski« faci, vsaj mene, ni prepričal. Tudi Oliver in James Phelps nista najprepričljivejša v vlogah dvojčkov Georga in Freda Weasleya. Razočara tudi Julie Walters v vlogi Harryevega objekta poželenja Molly Weasley. Žal je gospodična preveč neizrazita.

Odrasli delci so dobri v svojih vlogah. Alan Rickman v vlogi profesorja Severusa Sapea je standardno dober. Potem je tu Michael Gambon, ki je zamenjal preminulega odličnega Richarda Harrisa v vlogi profesorja Albusa Dumbledorea. Maggie Smith je standardno odlična v vlogi profesorice Minerve McGonagall. Nov lik je prav tako dovolj dober Jim Broadbent v

vlogi profesorja Limaxa Hudlagoda. V vlogi zmešane Bellatrix Les-trange imamo Heleno Bonham Carter. Žal ne deluje dovolj »noro«.

Režisersko taktirko je držal David Yates, ki je imel enako delovno mesto tudi pri Feniksovem redu. David Heyman je producent vseh delov o našem ljubem čarovniškem vajencu.

To je to. Ekipa je tukaj, orkester že igra in čas je za vsebino.

Ja, šesta od knjig ima tudi vsebino. Film se navezuje, uganili ste, na šesto knjigo s polnim naslovom Harry Potter in princ mešane krvi. Okoli prevajalne zmede pri nas, vas ne bom obremenjeval.

Ves film je precej temačen. Tudi barvni toni so precej darker-ski. Lord Mrlakenstein straši tako v svetu bunkljev kot v svetu čarovnije. Razčefuk Millenium bridgea je prav epski. Profesor Dumbledore pripravlja Harryja na neizogiben zaključni spopad z glavnim zlobcem. V sklop teh priprav sodi tudi spoznavanje z začetkom lorda Mrlakensteina. Kako je prišel na bradavičarko? Kako je trpel, ker je bil nekaj posebnega v sirotišnici? Kako je stopal tja, kamor si nihče ni drznil? Odgovore na del teh vprašanj ima na novo prispeli pro-

fesor Limax. Slednjega za prfoksa pripelje z obljubo, da bo učil tudi slavnega H. P., ravno profesor Dambledor. Nauk tega dela zgodbe je: »Če si želiš nekoga pridobiti, uporabi njegove slabosti, ne vrline.« Draco se dokončno zapiše »temni strani« si**, pardon magije. Prejel je nalogo, ki jo mora izpolniti. Tudi profesor Severus se je zapisal temni strani (ves čas je darker-sko oblečen, zato ne čudi njegova prisega nerazvozljivi zavezi, da bo varoval Draca in po potrebi opravil njegovo delo). Harry naleti na neugleden učbenik z obilico priporočil in navodil za pripravo magičnih napitkov in čarovnij. Podpisani lastnik je Princ mešane krvi. Ravno s pomočjo te knjige Potter postane nekakšna zvezda napitkov.

V paketu dobimo še precej dobro izvedene romantične prigode glavnih igralcev. Saj ni čudno. Pri-loženih je tudi nekaj humornih scen z ljubezenskim napojem in čisto prave intrige, kdo bo s kom. Ravno na ljubezenskem področju se dogaja čuda stvari in temu delu so avtorji posvetili precej pozornosti. Podadolescentni najstniki in otroci z enomestno starostno številko bodo zaradi teh čustvenih vsadkov večji del filma zmedeni.

Glavni igralci so zdaj hormonsko nafilani najstniki in se po logiki stvari

tako tudi obnašajo. Vmes, med svojimi čustvenimi viharji, poskušajo reševati svet. Ne bom vas prikrajšal za vsebino, saj film zdaj, ko to pišem, vlada kino sporedom širom naše deželice. Rekorda Ledene dobe 3 ne bo dosegel, bo pa med bolj gledanimi.

Kakšen vtis je vse skupaj pustilo name, ko se je odvrtelo vseh 153 minut? Mešan. Dogajanje je preprosto preveč konfuzno, mesto ma posekano in razcefrano. Ni neke konsistentne celote. Liki opazno ne napredujejo. Zacementirani so v svojih že prej postavljenih vlogah. Konec je bolj ali manj naključna pavza do naslednjega filma. Nekateri igralci, ki imajo kar pomembne vloge, niso najprepričljivejši. V prvih filmih to ni bilo moteče, saj so bili še skoraj otroci. Zdaj so to odrasli ljudje in njihova obrtniška nedovoljnost je občasno moteča. Zlasti Draco ima karizmo lesenega kola, ki je požrl preveč lastnih fekalij, a Molly je bolj ali manj papirnata statistka. Učinki čaranja in nasploh vizualnost filma je v skladu s temačno vsebino. Samo ogled na velikem platnu nam

Draga moja, vsako stvar je treba podkuriti.

Biti ali ne biti?

NAPOVEDNIK IN NAJNOVEJŠE

Kaj bo priletelo v naše kine-

matografe v naslednjih tednih in mesecih? Dober vir tovrstnega »štafa« je recimo Jokerjev DVD. Od visokopračunskih zadev duhove najbolj burita 2012 (smetarski izcedek z istim naslovom sem popljuval nekaj strani nazaj) in kontraverzni Cameronov Avatar. Zlasti slednji vzbuja s svojim spretno zastavljenim rajcanjem kar precej pozornosti. Ravno te dni prihaja 15 minutni nekakšen napovednik, ki naj bi pokazal, kaj lahko

od

Dedek mi je govoril: »Nacisti so UMF«

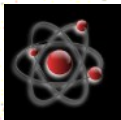
Camerona pričakujemo. Ampak nista sami ti dve ekstravaganci vse, kar nas kani napasti. Očitno so zombiji silno popularni. Omeniti moram norveško zombiada »Mrtvi sneg«. Gre za preževitveno grozljivko. Drugi zombijasti izdelek je drugačnega kalibra. Zombieland je nekakšna komedija. Za obe zombijadi ni nujno, da bosta prišli na kino spored, gotovo ju pa bomo videli na DVD-ju. Ko si ju ogledam, bom z vami podelil izčrpno poročilo. Poklon B produkciji ZF filmov 50-tih in 60-tih prejšnjega stoletja (uf, smo že stari) je Alien Trespass. Pravzaprav gre za parodijo in tako je treba to delo tudi gledati. Tudi ta film najbrž ne bo ugledal kino dvoran.

V videoteke je prispel pri kino blagajnah klavarno propadli Mesto Ember. Kljub ne ravno neznani igralski zasedbi mu je spodletelo. Zakaj? O tem berite v naslednji številki.

Še svež je DVD Čuvajev. Gre za film po kulturnem stripu. Film je pred časom plesal v naših kino centrih. Enim se je ekstremno

Kje bomo zdaj nakupovali?

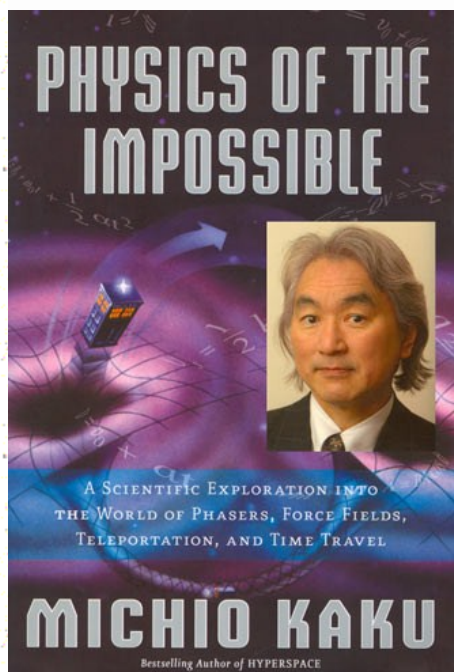

Andrej Ivanuša:

KAJ JE NEMOGOČE

V kolikor želim pisati prepričljivo znanstveno fantastiko, potem sem primoram spremljati resne znanstvene knjige. Saj vemo, da vsaka ZF temelji na "realnih" fizikalnih zakonitostih, oziroma, jih vsaj "podpira". Kdor spremlja program TV postaje National Geographic, se je zagotovo že srečal z ameriškim znanstvenikom japonskih korenin Michiom Kakujem. Sam sem navdušen nad njegovim dobrim poznavanjem "mejnih" fizikalnih in vesoljskih problemov ter nad njegovo enostavno razlago.

Pred dobrimi tremi meseci sem brskal po Amazonu in našel

na njegovo knjigo. Takoj sem jo kupil, saj je že najava obetala zanimivo branje in še posebno ponudbo so imeli zanjo. Ko sem jo prejel in prebral nekaj prvih vrstic, sem dobil potrditev, da mi zapravljenih "ojrov" ne bo žal. Res mi jih ni bilo!

Gremo torej od začetka. Knjiga nosi naslov:

Michio Kaku **Physics of the Impossible**

A Scientific Exploration into the World of Phasers, Force Fields, Teleportation, and Time Travel.

Založnik *Doubleday (Random House, Inc.)*, New York, ZDA, 2008

ISBN 978-0-385-52069-0

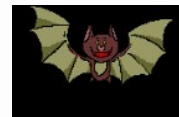
V prevodu:

Fizika nemogočega – znanstvena raziskava o svetu fazejev, močnostnih polj, teleportacije in potovanja skozi čas.

Na začetku Michio Kaku razloži, da so vse stvari, ki smo jih doslej videli v kakšni ZF pustolovščini, pravzaprav verjetne in vsebujejo tudi "zrno soli". Nobena med njimi ni v nasprotju z zdaj veljavnim fizikalnim modelom vesolja. Tisto, kar še nismo odkrili, pa še bomo

Zato je vse te mejne zadeve spravil v tri kategorije. Imenoval jih je kategorije nemogočega. V prvo kategorijo nemogočega sodijo tisti izumi in raziskave, ki jih bo verjetno naša civilizacija uresničila v obdobju naslednjih sto let. V drugi kategoriji so tisti izumi in teorije, ki bodo uresničene v obdobju naslednjih tisoč ali več let. V tretji kategoriji so resnično nemogoče stvari. To so tiste, ki so popolnoma v nasprotju z vsemi fizikalnimi teorijami. In presenetljivo, popolnoma nemogoči sta le dve stvari, perpetuum mobile ali večni stroj in prekognicija ali videnje prihodnosti. Pa še o tej je zapisal, da bi

IZOBRAŽEVANJE

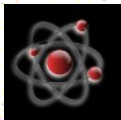
Priporočamo

mogoče kakšna nova fizikalna teorija obšla ovire, ki jih uresničitev videnja prihodnosti prinaša.

V prvo kategorijo sodijo močnostna polja (force fields), nevidnost (invisibility), fazejerji iz zvezde smrti (phasers and Death stars), teleportacija (teleportation), telepatija (telepathy), psihokineza (psychokinesis), roboti (robots), izvenzemeljski in NLPji (extraterrestrials and UFOs), zvezdne ladje (starships) in antimaterija ter antivesolja (antimatter and Anti-universes). V drugi kategoriji so potovanje hitreje od svetlobe (faster than light), potovanje skozi čas (time travel) in vzporedna vesolja (parallel universes). Tretjo kategorijo sem že prej omenil.

Michio Kaku velja, poleg na voziček priklenjenega Stephena Hawkingsa, za pravega naslednika Alberta Einsteina. V knjigi je zapisal, da ga je prav ena od oddaj o Einsteinu navdihnila, da je pričel študij fizike. Tako je na začetku knjige zanimiva misel Alberta Einsteina: "**Če na začetku nova ideja ne zveni popolnoma absurdno, potem zanjo ni nobenega upanja.**"

Michio Kaku nas v tej knjigi, ki ima okrog 300 strani, zapelje na krilih znanstvene domišljije zelo daleč. Potovanje je razburljivo in razumljivo vsakemu, ki ima srednješolsko znanje fizike, matematike in kemije. Branje je zanimivo in poučno za vsakega, ki ga navdušuje vesolje okrog nas. Vsa razmišljanja so strogo znanstvena in temeljijo na teorijah Alberta Einsteina in Herberta Plancka in se spogledujejo s teorijo vsega (Theory of All), ki bi naj združila

obe omenjeni teoriji.

Govora je o superstrunah in vesoljskih membranah, o največjem in najmanjšem. Vse je razloženo preprosto in s primeri iz filmskih ZF sag kot sta Star Trek in Star Wars. Michio svoja izvajanja temelji na

"obrnjeni" ideji. Fiziki so vedno odgovarjali, da so stvari nemogoče, ker... Kaku pa si vedno zastavi vprašanje, če ideja nasprotuje fizikalnim zakonitostim in sedaj veljavnim teorijam o sestavi vesolja. V kolikor ne najde nikakršnih ovir, je

možna. V drugo kategorijo gredo verjetne ideje, le nove dokaze moramo najti. Tretjo kategorijo oblikujejo ideje, ki v več točkah nasprotujejo sedanjemu vedenju o vesolju in fiziki, torej so "nemogoče".

Amedeja M. Ličen:

KAKO IZDATI KNJIGO v desetih korakih?

Bližnjica za telebane

Pred korakanjem do slave vam podarjam bonus nasvet, ki ni vštet v ceno: spremljate vse, kar se dogaja okoli vas in učite se, učite, najbolje na napakah drugih.

Če kdo misli, da ta koristen priročnik nima kaj iskati na teh straneh, se več kot moti. To vam lahko potrdijo tisti, ki jim je izdaja uspela.

Misel o izdaji knjige je najprej vsekakor fantazija ne glede na žanr izdelka, po začetku realizacije in vse do prodaje (ali uničenja) zadnjega izvoda pa se guga na tanki črti med realnostjo in fikcijo, naj bo ta znanstveno obarvana, ali odvisna zgolj od emocionalnih impulzov. Torej?

Neka slovenska ne čisto prava založba, ki izdaja knjige »on demand« (sproti tiska naročene izvode), ima čudovit slogan.

Bolje izdati knjigo kot prijatelja.

Res lepo, ampak ob izdaji knjige nehote izdate tudi kakšnega prijatelja.

In to še ni vse!

Po malem boste izdali tudi redno delo, družino, domače ljubljence, hišna opravila in vse drugo, za kar morda zdaj še imate čas. Nikar ne mislite, da ga boste največ porabili za pisanje! Pisati je seveda, če veste, kaj- z organizacijske strani prava poezija. Urnik

udarjanja po tipkovnici se da lahko prilagoditi drugim obveznostim, urnik moledovanja urednikov za kanček zaslužene pozornosti pa je fleksibilen, v drugi časovni dimenziji (založnikov »čim prej« je v nam poznanem času nekje med dvema in tremi meseci), odvisen pa je od vsega in vseh, le nas samih ne. Dopusti v založbah, prijateljske veze, urejeni družinski odnosi tajnic, ki nam milostno posredujejo pravega človeka, poslovne veze, lunini ciklusi, sorodstvene veze ...

Če ste opremljeni s potrebnim potrpljenjem in spiskom uporabnih telefonskih števil, berite dalje.

Prvi korak

Predpostavimo, da imate v mapi shranjeno čudovito zgodbo z genialnimi dialogi, ki si želi na papir in je podpisana s primernim fantazijskim imenom. Ker ste širni Sloveniji nepoznani Jože Novak, ali slavna ginekologinja Alfrida Kekec, uveljavljate pa se na novem spolzkem področju, je tehtno izbrani psevdonim primerna vstopna viza.

Potrebujete mirne živce, optimizem, spontanost, redno službo, oziroma dohodke (gre tudi s socialno podporo ali ob pomoči partnerja, staršev in tete iz Amerike)) ter obilo dobre volje.

Čaka vas ogromno dela, a se

da.

Drugi korak

Preponosni, štorasti in pre malo vztrajni: razmislite o zasilnem izhodu!

V izogib tega in še osmih neprijetnih korakov si lahko kupite lastno založbo. Ker je čas denar, boste na istem, le da tega še ne veste.

Tretji korak

Zasilni izhod št. 2- knjigo izdajte v samozaložbi.

Prodajte svojega clia. Če ga nimate, vzemite kredit in ga prodajte takoj, ko bo mogoče. Ostalo vam bo še za nekaj večerij.

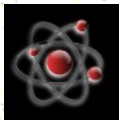
V McDonaldsu seveda.

Četrti korak

Zasilno- zasilni izhod št. 3- prepustite se uslugam že omenjene »on-demand« založbe. Vedite pa, da boste vi njihova top stranka.

Ste najzanesljivejši vir, s katerim bo založnik skušal pokriti stroške za tisk. Vesel bo številčnih sorodnikov, ki jim boste kupovali in podarjali svojo knjigo za rojstne dneve in širokega kroga vaših prijateljev, ki jo bodo kupili zaradi vas.

Vesel bo celo sovražnikov, ki si jo bodo naročili iz zlobe ali nevoščljivosti. Tudi vi jih boste veselili.

Peti korak

Poiščite naslove prvih tridesetih slovenskih založb. Prav ste prebrali, čeprav vse slovenske topogledne produkcije skupaj ni za en manjši kitajski kiosk, v prostoru dveh milijonov specifično govorečih predstavlja krvavo konkurenco in obete večne pozabe, preden vas sploh opazijo.

Slinite se okoli ciljnih osebkov, najprej po elektronski pošti. Krasite sporočilca, jih opremite z glasbo ali alarmom (žal jim ne morete priložiti paketka kave), prijazno gnjavite, jim pojasnite, zakaj Slovenija potrebuje ravno vašo knjigo, priložite tržno študijo, mamite jih z najboljšimi odlomki, sklicujte se na poznanstva, grozite s sorodnikom po devetnajstem kolenu, a bodite prefinjeni in nadvse potrpežljivi in sadovi truda ne bodo izostali. Še vedno vam ostane trikrat trideset manjših založb.

Strategijo poglobite s telefonskimi klici in izgovorom, da splet ne deluje. V skrajnem primeru se poslužite osebnih obiskov, a si vzemite dopust.

Založniki so leteči, zasedeni in težje dosegljivi od Obame, takoj

za kulturnimi uredniki.

Šesti korak

Uspeli ste vzbuditi pozornost.

Ne pričakujte, da bodo vaše delo prebrali v celoti, a to sploh ni pomembno. Važno, da z vsemi razpoložljivimi sredstvi (razen pravnih, ta nastopijo po podpisu za vas škodljive pogodbe) od nekoga izsilite obljubo, da vas bodo natisnili v minimalnem številu izvodov. Ne ozirajte se na lekturo, opremo platnic, kvaliteto papirja in druge podrobnosti, čas je vaš sovražnik in ne zaveznik!

Sedmi korak

Dotične redno opozarjajte na dogovor in podpišite, karkoli vam bodo ponudili. Ne bo vam vseč, a to ni njihov problem.

Osmi korak

Pogodba je podpisana.

Redno obiskujte knjižnico, da boste med prvimi, ki bo vašo knjigo držal v rokah, saj vas bo založba pozabila obvestiti o izidu. Ker niste samozaložnik in še imate clia, ga prodajte zdaj in si omislite predstavitev s kaviarjem in Davidom Murkom. Poskrbite, da bo na pred-

stavitvi veliko rumenih novinarjev, vsaj en pretep, iz dekolteja izpadla dojka in za božjo voljo, nikar ne vabite harfistov in pianistk!

Ni pomembna kvaliteta kulturne podpore, ampak medijsko odmeven bum z izvrstno zastojkarsko hrano in pijačo.

Ni pomembno, kako kulturni so povabljeni, ki tako ali tako ne berejo drugega kakor članke o sebi.

Ne delajte si utvar, še manj pomembna je vaša knjiga.

Deveti korak

Hura, knjiga je v knjižnicah, na nekaj stranskih policah knjigarn ter na slabo obiskanih spletnih straneh.

Nič zato, prodajte prvi izvod in kupite šampanjec. To je vaša zmaga!

Če ne gre, se dogovorite za blagovno menjavo v trgovini vaše prijateljice, v zanosu poznanstva novospečenega slovenskega pisca vam usluge ne bo odrekla.

Deseti korak

Prepustite se plavanju na krikih zadovoljstva, težko verjetno, da vam bo uspelo tudi v drugo. To je

Bojan Ekselenski:

NEKAJ O PREDSTAVITVI KNJIGE

Pri nas velja neka čudna logika. Na razvitih trgih so založbe tiste, ki poskrbijo za predstavitev avtorja in njegovega dela. Tam se delo založnika ne neha pri generični distribuciji v knjižnice in kasiranju subvencij. Nadalje na razvitih trgih založbe nimajo pišmeuhovskega odnosa do avtorjev. Vsakega od njih, zlasti tistega, ki se lahko pohvali z določeno kvaliteto in branostjo, negujejo kot punčico svojega očesa.

Založbe imajo interes za večjo

prodajo in plasiranje v knjigarne. Tam so večkrat organizirane predstavitvene prireditve, kjer se javnost seznanja z avtorjem in njegovim delom. Založbe ne varčujejo pri predstavitvi.

To je možno samo v svetu, kjer je založniška dejavnost večinoma ločena od knjigarniške. Pri nas je narobe svet. Imamo monopolnega knjigarnarja, ki je istočasno tudi monopolni in od države podprt založniški skoraj monopolist. Politika, katere sedež je na

kulturnem ministrstvu, razni kulturniški klani, državni denar in od države blagoslovljen monopolist so ustvarili abnormalne tržne razmere. Monopolni knjigarnar z nenormalnimi rabati duši konkurenco. Zaprti klani so z roko v roki s politiko popolnoma prihvatali državno podporo knjigi. V teh razmerah žanrski avtorji, ki niso znotraj klanov, lahko samo sanjajo o predstavitev v knjigarnah. Avtorji moramo sami poskrbeti za predstavljanje svojega dela. Čaka nas

Andrej Ivanuša:

PRVI POGLED NA DANGOBER (nadaljevanje s 1. strani)

Tako! Zdaj je vse jasno! Knjiga točno pove, da v vesolju nismo sami. Pravzaprav sploh nismo..., ampak smo izdelek. Kot pralni stroj Gorenje ali kot Philips LCD televizor ali kot avtomobil Porsche Carrera, ali... Na začetku je malo težko razumeti, kje neki je tisti MiaR. A se kmalu, že po nekaj prebranih straneh, razjasni, da je govora o Marsu. Na prvih straneh se znajdemo v vrtincu dogajanja s čloboti, holomatriksi, celokomoro, kognitusi, avtoeri, celobranicami in drugo vesoljsko tehnično-tehnološko šaro, ki ji je avtorica našla nenavadna in kaj hitro razumljiva slovenska imena. Samo malo napnemo svoje sive celice in že je pred nami predstava o stroju ali napravi, ki jo Dangoberci uporabljajo. Tukaj se spomnim na Miho Remca in na njegovo tipkovnico. Kako vsakdanji izraz je to danes, a on ga je prvi uporabil v svojem ZF romanu. Mogoče bodo znanstveniki nekega dne uporabljali Marine nazive za naprave, ki bodo šele izumljene! Kako delujejo? Kljub ZF žanru se avtorica s tem sploh ne obremenjuje. Ne razlaga kako kaj deluje. Junaki in junakinje stroje preprosto uporabljajo tako, kot jih mi vsi uporabljamo v vsakdanjem življenju. Pomembna je sama zgodba.

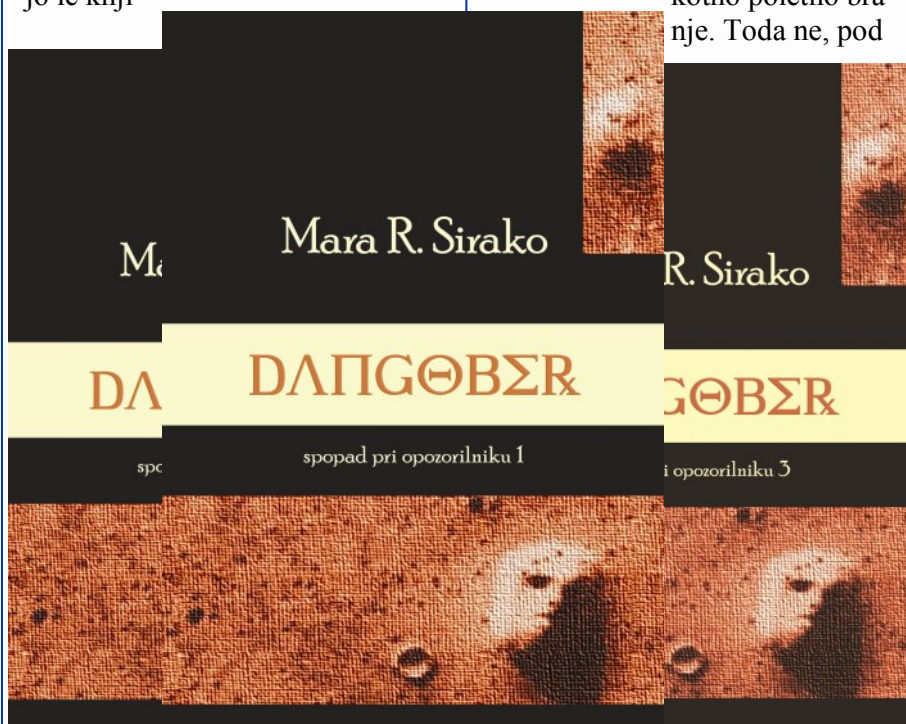
Ampak! Zgodba je predmenoj v treh knjigah, od katerih ima vsaka preko 380 gosto popisanih strani. Torej, obsežen roman, pravi *špeh*. Avtorica trdi, da je to komaj prva knjiga iz sage o Dangobercih. To je skupaj 1140 strani prvenca. Prvenca? Ja, prav

ste prebrali, to je avtoričina prva knjiga in v njej od vsega začetka kipi od dogajanja, dialogov, oseb in tehnike. Ob teh podatkih bi marsikdo zastal in pomislil, če se sploh loti branja romana. Slovenska avtorica, tri debele knjige, prvenec, znanstvena fantastika... To so vse pojmi, ki sedanje slovenske ljubitelje znanstvene fantastike in fantazije (ti menda berejo le knji-

paralelno vsaj na treh prizoriščih.

Težko branje? Sploh ne! Zgodba nas potegne, ker je pisana lahko in z dobro dozo obešenjaškega humorja. Včasih me spominja na Douglasa Adamsa in njegov Štoparski vodič po Galaksiji. Če dobro premislim, me ves čas spominja nanj. Marsikdo bo pomislil, da gre pri vsem za lah-

kotno poletno branje. Toda ne, pod

ge angleško govorečih piscev v angleščini) kot tudi bralce drugovrstne domače literature odvrnejo od namere, da bi knjigo odprli in prebrali vsaj prvi list. Dejstvo je, da lahko o nečem sodimo le, če smo zadevo prebrali, proučili, ipd. Za ta prvi pogled sem prebral prva tri poglavja in, priznati moram, dogajanje je napeto kot frača. Vsako poglavje vsebuje zgodbo, ki vleče, in dogaja se

vso dozo humorja se skrivajo resni pomisleki o človeški vrsti, o njenem dejanju in nehanju. Že uvodoma je viden napor, da resne stvari prikaže razumljivo, a z drugega gledišča. Tako se moramo ustavljati in vedno znova razmisliti o tem ali nam "zdrava pamet" res še služi in ali so naučeni civilizacijski vzorci še vedno smiselni. Recimo, v knjigi točno zvemo, kako je bilo s pristankom Apolla

11 na Luni. Tisti dokumentarec o zaroti NASA na National Geographicu se lahko z rdečico na licu skrrije pred Marino duhovito zgodbo. Še zdaj mi gre na smeh, ko se spomnim njene verzije dogodka.

Vsekakor smo Slovenci z Maro R. Sirako (mimogrede, to je psevdonim, umetniško ime) dobili zanimivo, inteligentno in načitano pisateljico. Dangoberci v njej so podobni grškim, rimskim, nordijskim, slovanskim, slovenskim, azteškim, kitajskim, mongolskim, asirskim in kdo ve katerim bogovom. Imajo malo spremenjena imena, a njihove osebne lastnosti so povzete po njih.

Bojan Ekselenski:

DOMAČI AVTORJI NE SPIJO

Domači avtorji niso preveč zgovorni glede knjižnih del v nastajanju. Tukaj navedena dela so v različnih fazah dokončanosti. Mogoče bi se najprej posvetil starosti znanstvene fantastike, **Mihi Remcu**. Njegov ustvarjalni zanos nikakor ne popušča. **Mitrejin koder ali časovna struna v Petoviono** je naslov njegovega novega dela. Zaenkrat je dokončana nekako tretjina dela. O vsebini in ostalem avtor trenutno ne želi govoriti. Gotovo pa vas bomo obveščali. Že sam naslov daje misliti, da bo šlo za zanimivo delo. Komaj čakam na odštevanje do izida. Zadnje avtorjevo delo Ostrostrelka se kar spodobno izposoja, čeprav ni bilo nobene posebne promocije. Vsi, ki ste zamudili Ostrostrelko, brž po njo, saj gre za dovolj zanimivo knjigo. **Samo Petnačič** se trudi z

V knjigi ni nobenih dodatkov, ki bi razsvetlili te paralele, bralcu je prepuščeno, da jih najde. Ob tem avtorica dobro pozna vesoljske odprave Američanov, Rusov in drugih ter usodo vesoljskih sond, poletov s človeško posadko, idr. Vse to vedno na zanimiv način vplete v zgodbo.

Ker pisateljica piše lasten blog na internetu na naslovu www.dangober.info, bo po napovedih tja pripela tovrstno gradivo. Na internetnih straneh se že nabira vojska fanov, ki uživa in se reži ob zapisanih odlomkih. Neko je napisal, da je odlomek iz poglavja FLOX/458 na glas prebral v pisarni in so zaposleni v njej

PRVI POGLED NA

skoraj popadali s stolov od smeha. Iz njihovih reakcij se da razbrati, da je roman pisan tako, da bodo v njem uživali tudi tisti, ki doslej še niso imeli v roki nobene knjige s področja znanstvene fantastike. Dobra zgodba je vedno dobra zgodba, pa naj se dogaja v srednjem veku, na tihomorskih otokih, na pustem planetu, zdaj ali kjerkoli in kadarkoli v prostoru.

DOMAČI AVTORJI PRIPRAVLJAJO

drugo knjigo iz sveta **Anor Kath**. Kako daleč je z njo, verjetno v naslednji številki. **Andrej Ivanuša**, ki nas je razveselil s fantastičnim **Vilindarom** in razigranim **Čudovito popotovanje zajčka Rona**, takisto nerad razkriva svoje ustvarjalne načrte. **Svetovida rod** ima v okviru njegove spletne strani zasebno stran. Tam zapisano je dovolj za mrzlico pričakovanja. Drugo delo v pripravi je ZF roman **Legende iz gozda Tokhara**. Vsekakor vam priporočam branje Rheie in Vilindara. Če imate pri hiši otroke, pa le brž po Zajčka Rona. Vsekakor obiščite njegovo spletno stran!

Vid Pečjak nas vsake toliko razveseli z novim delom. Nazadnje je med nas vrgel Aleks in robot Janez (2007). Žal je do avtorja vsaj preko spletnih povezav težko priti, vendar se bomo potrudili in posku-

sili z njim narediti spodoben intervju.

Amedeja M. Ličen že dela na nadaljevanju Nasvidenje Veličastni svet. Omenjeno delo je še toplo, torej le brž v knjižnico, saj je vredno branja. V eni od prihodnjih števil se bomo zagotovo mastili s kakšno drobtinico prihajajočega dela. **Mara R. Sirako** je še sveža, da bolj en bi mogla biti. Njeni odlični Dangoberci ravno prihajajo v knjižnice. Zagotovo vemo, da nastaja drugi niz Dangobercev. Priporočam vam ogled njenega silno branega bloga.

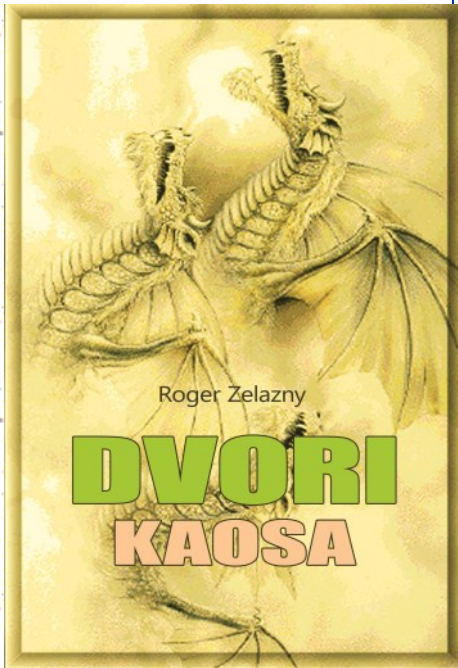
Bojan Ekselenski je na julijem DVD-ju revije Joker objavil dražilnik samostojnega romana iz sveta Vitezov in Čarovnikov, **Votli-na skrivnosti**. Drobtinico tega je tudi nekaj strani naprej. V&Č: **Indigo novi svet** napreduje. Tudi

ROGER ZELAZNY: Oberonova roka in Dvori kaosa

Ameriškega pisatelja Zelaznyja slovenskim bralcem ni potrebno posebej predstavljati. Roger Joseph Zelazny (1937 – 1995) je verjetno eden od avtorjev, ki so najbolj vplivali na razvoj ZF žanra. Trikrat je prejel nagrado Nebula (zanjo je bil normiran 14-krat) in šestkrat nagrado Hugo (prav tako ob 14-najstih nominaci-

jah).

Najpomembnejše delo tega avtorja je vsekakor ciklus *The Chronicles of Amber*, ki obsega deset knjig. Prvih pet – Devet princ Ambra, Puške Avalona, Znamenje enoroga, Oberonova roka in Dvori kaosa sestavljajo zaključeno celoto, v kateri je glavna oseba princ Corvin. Vse navedene knjige so izšle v prevodu pri Založniškem ateljeju Blodnjak.

Oberonova roka
Letos smo v slovenskem pre-

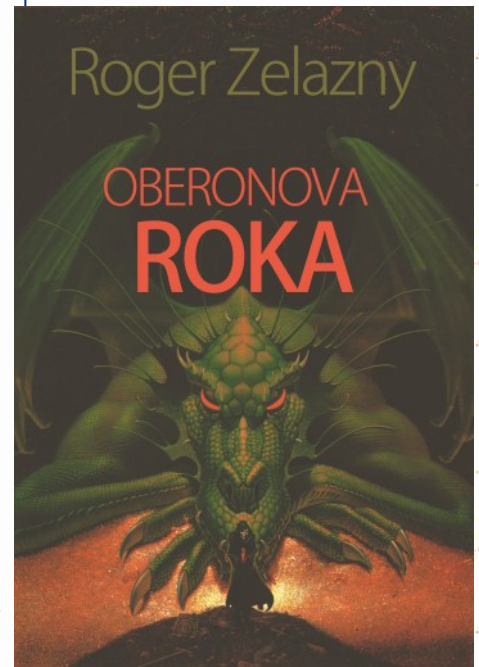
vodu dobili zaključni knjigi prvega dela Amberja. Četrta knjiga je Oberonova roka. Princ Corvin v njej razpleta in še sam dodatno zapleta zmedo, ki je nastala v Amberju po izginotju njegovega očeta. Bratje in sestre mu pri tem pomagajo, nekateri od njih s figo v žepu, kajti Dragulj sodbe je pač glavni izplen, ki bi vsakomur od njih omogočil vladanje. Zelo napeto branje, ki vas bo držalo in osvojilo na mah že zavoljo dobrega prevoda Darka Božiča. Ta si je moral izmisliti cel kup novih besed in moram priznati, prevod mu je lepo uspel.

Dvori kaosa

Po vseh peripetijah in prese- nečenjih princ Corvin ugotovi, da njegov oče le ni tako brezsrčen, kot se mu je celo življenje zdelo. Je neke vrste spremenljivec, ki si v predhodnem delu (*Oberonovi roki*) nadene podobo njegovega sprem- ljevalca Ganelona in se mu v tej obliki zelo prikupi. Oče celo želi, da bi bil Corvin njegov naslednik. Nazadnje se žrtvuje za Amber. Ali Corvin postane njegov naslednik in s svojim sinom odjezdi v Sence novim dogodivščinam naproti ali postane vladar Amberja kdo drug, si boste morali prebrati sami.

Princ Corvin se torej do same- ga konca bori za obstoj Amberja in nazadnje, to pa le lahko izdam, prepreči njegov razkroj in padec v kaos. Serija Amber je nedvomno ZF, ki pa vsebuje elemente epske fantastike. Skozi različne mozaične zgodbe nas avtor popelje v zgodbo o kraljevi družini, katere otroci se borijo drug proti drugemu, kajti vsi bi radi vladali. Amber je edini pra-

vi svet, ki ga obkrožajo Sence, pre- ko njih vodi pot v druge „senčne” svetove oz. drugačne realnosti. In

šteje torej samo vladanje Amberju. Pri tem bratje in sestre ne izbirajo sredstev. Izdajajo, spletkarijo, se prepirajo ali sodelujejo glede na potrebe in trenutne cilje. Tankočut- ni in na trenutke cinični opisi zna- čajev posameznih junakov dajejo zgodbi o Amberju tisti čar, ki je povzdignil Zelaznyja v kulturnega pisca ZF-ja.

Žal v slovenščino še nimamo prevedenih zgodb (še ne, morda pa kdaj vseeno) naslednjega sklopa, v katerem je glavni junak Corvinov sin Merlin (*Trumps of Doom*, ki je prejel 1986 Locus Fantasy Award, *Blood of Amber*, *Sign of Chaos*, *Knight of Shadows in Prince of Chaos*). Zadovoljiti se moramo torej samo s prvim sklopom, v katerem nas princ Corvin popelje v svet neverjetnih „senčnih” poto-

PHILIP JOSE FARMER: LJUBIMCA

Ja, pa smo le dobili prvi prevod odličnega dela Philipa Joséja Farmerja (1918 – 2009), za katerega je leta 1953 dobil prestižno nagrado Hugo kot najobetavnejši mladi pisatelj. Gre seveda za Ljubimca, zgodbo, ki je razburkala tedanjo literarno sceno (in ne samo znanstveno fantastično).

Gre za pripoved o prepovedani ljubezni med pripadnikoma različnih vrst. Zgodba je vsekakor taka, kot mora biti: fant sreča dekle, se zaljubi vanjo, sledi nekaj zapletov in ker gre za prepovedano ljubezen, je konec definitivno bridek in za bralca poučen. Več si preberite sami, kajti Farmerjeva Ljubimca sta vredna branja in vsaka obnova bi škodila užitku, ki ga boste deležni. Knjiga je že na voljo v knjižnicah. Če želite imeti to umetnino tudi doma, se obrnite na Založniški atelje Blodnjak, ki jo je izdal v prevodu Toma Rebolja.

Še nekaj besed o Farmerju. Poleg Ljubimcev je spisal serijo World of Tiers, nadalje Riverworld, Herald Childe, Doc Caliban and Lord Grandrith, Khokarsa in Dayworld. Med njegova dela sodijo tudi The Green Odyssey (1957), Cache from Outer Space (1962),

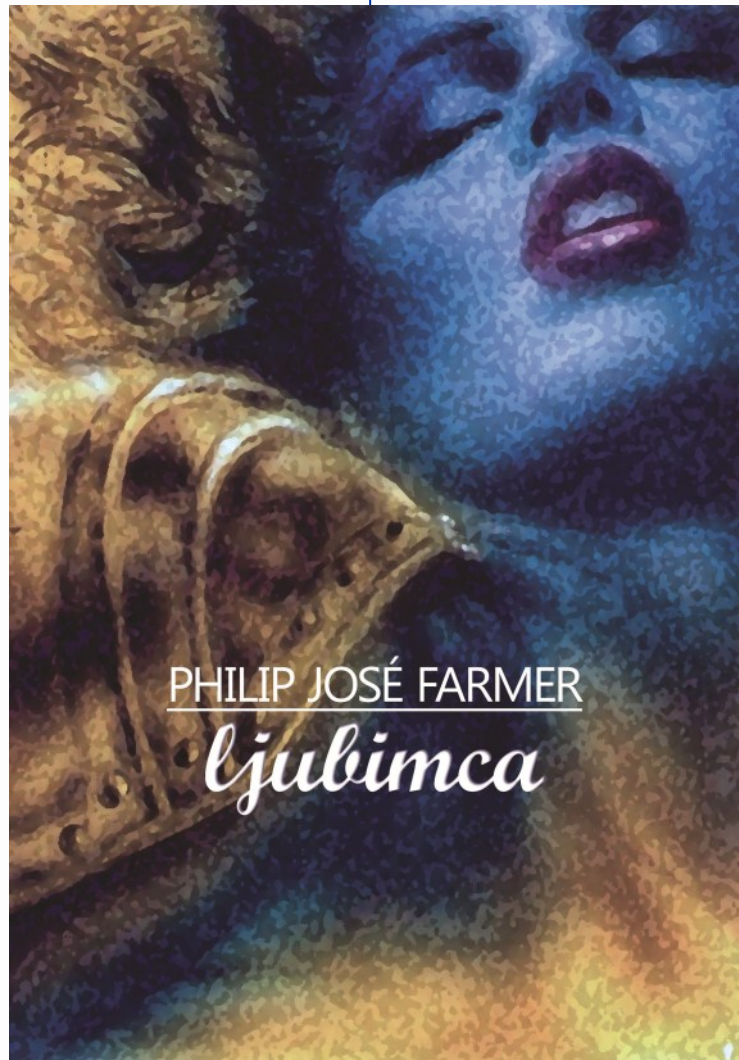
Tongues of the Moon (1964), Image of the Beast (1968), Blown (1969), The Stone God Awakens (1970), The Wind Whales of Ishmael (1971), Time's Last Gift (1972), The Other Log of Phileas Fogg (1973), Jesus on Mars (1979), A Barnstormer in Oz (1982), Escape From Loki (1991) in mnoga druga. Spisal je še množico kratkih zgodb in člankov, toda v slovenščino je poleg Ljubimcev prevedeno le njegovo delo Kralj

živali (Življenje in tehnika, 2007). Farmer je za svoje delo prejel številne nagrade. Poleg Ljubimcev je bil za nagrado Hugo nominiran štirikrat (1960 za The Alley Man, 1961 za Open to Me, My Sister, 1966 za The Day of the Great Shout, 1967 za Riders of the Purple Wage, za katero je naslednje leto tudi prejel samo nagrado, 1974

za After King Kong Fell). Leta 1972 je prejel

svojega življenja preživel v Peorii v Illinoisu.

V svojih delih se ukvarja s spolnostjo in religijo, kar je bilo svojčas izjemno iritirajoče za določene literarne kroge. Nekaj svojih del je objavil tudi pod psevdonimi. Eden izmed psevdonimov je Kilgore Trout (roman Venus on the Half-

nagrado Hugo za To Your Scattered Bodies Go. Leta 2001 je prejel World Fantasy Award za življenjske dosežke in leta 2003 prav tako za življenjske dosežke še Forry Award. Pri čemer je sam večino

Shell). To je ime, ki ga je pisatelj Kurt Vonnegut uporabil za lik pisatelja pogrošnih ZF romanov v svojih delih (Klavnica 5).

Skratka, Ljubimca je knjiga,

BOJAN EKSELENSKI:

VITEZI IN ČAROVNIKI: VOTLINA SKRIVNOSTI

4. POGlavJE: ZVOVA V VOTLINI

Počasi sva stopala skozi hlad votline do osvetljene luknje. Tako sem se počutil samo med vstopanjem v cerkev pred krstom svojega krščenca Tima. Mary se od navdušenja zasvetile oči, s pogledom je zaokrožila med prisotnimi oboroženci in veselo dodala:

»Odlično opravljeno. Z doktorjem greva dol.«

Eden od mrkih mož drobnejše postave je odvrnil:

»Preden bo kdo prišel do sem, bo podoben cedilu za sir.«

Jaz sem nesrečno zaječal:

»Kaj nimava vse temeljito posneto?« Ob misli na še eno čisto pravo spuščanje po vrvi s čisto pravim plezalnim pasom me je temeljito zmrazilo. Ob vsej tej vročini me je strahotno zazebló. Jezus in vsi svetniki, kaj sem vam storil za to prekletstvo? Ona je veselo prikimala:

»Imava. Kljub vsej tehnologiji pravi arheologi zaupajo temu, kar otipajo ali vidijo na licu mesta. Saj si slišal Mohameda. Drživa se torej tega, kar znova, svojih ščetk in lopatic.«

Obrnila se je proti možu, ki je leno stal na robu odprtine in zrl nekam v nedoločljive daljave. Preko ramen mu e leno visela puška. Sploh ni polagala pozornosti na orožje:

»Ste presejali pesek tal okoli luknje?«

Mož tisočernih gub okoli prijaznih oči je mehko prikimal:

»Smo, gospa. Vse smo presejali. Kar je ostalo na situ, smo zapakirali in dostavili arabskemu bratu,« in je še mene ošvrknil z otožnim pogledom. Najbrž ga je begal moj molk. Pri njih so navajeni, da v moževi prisotnosti ženska molči ali govori samo, če ji to dovoli mož. Še kar se niso in se najbrž nikoli ne bodo navadili na naše zahodnjaške navade. Naj bom pošten, tudi sam včasih malce pogrešam vsaj košček te islamske hierarhije mož – žena.

»Hvala,« je prijazno odvrnila in me sunila pod rebra. Očitno sem malce otrpnil ob misli na novo dozo spuščanja po vrvi. Pri Jezusovem grobu prisegam, kako sem sovražil takšne akrobacije. Zgolj in samo misel na možne rezultate mojega samožrtvovanja za višje cilje me je prisilila v to alpinistično bizarnost. Zgolj in samo to! Pomislite! Jaz, nasprotnik vsakršnega plezanja na kaj več od sadnega drevja, sem si moral opasati plezalni pas. Niti štiriindvajset ur ni minilo od

prvega okušanja te nore alpinistične karafeke in že me je, o groza, čakal še en paket norosti. Grozljivka.

Pogoltnil sem slino in s knedlom v goltancu zgrabil plezalni pas. Mary se je samo smehljala ob pogledu na mojo nerodno telovadbo. Nekaj časa je opazovala moje napore, nakar se je usmilila moje trpeče duše.

Stopila je do mene in mi tiho pomagala. Sam Alah ve, kaj so si mislili Palestinci okoli naju. Delali so se, da jim ni mar. Mogoče bi lahko prevarali koga manj procljivega. Mene niso mogli. Z njimi sem delal že na nekaj odpravah. Poznal sem jih. Njim se je pomoč ženske pri moškem opravilu zdela izjemno zabavna. V njihovih očeh si v tem primeru pusi na kubik. Kakšen mož si, če ti mora pri tvojem delu pomagati neka ženska? Ja, povem vam, to so mleti v svojih glavah. Večkrat sem jih zalotil med posmehovanjem. To so radi počeli. Moje sokolske oči so jih vedno znova zasačile med posmehovanjem. To so počeli na skrivaj. Vsaj mislili so tako. Pred izbruhom odkritega posmehovanja me je varovala samo moja blagajna. Tam so shranjeni njihovi precej bogati honorarji. Tako je. Danes si lahko z denarjem kupiš tudi ponos. Palestinci so znani po svoji poslovni odprtosti. Dokler ne drezaš v njihovo vero ali zgodovino, so krotki in učinkoviti delavci. Neki ne preveč bister Jenki je pred leti enemu malce nerodnemu Palestincu psoval njegovega Mohameda. Drugo jutro so nesrečnika našli z glavo, ločeno od telesa. Torej nauk? Ne se zajebavati z vero ljudi.

Po vseh teh mukah in kolobocijah sva se znašla v votlini. Hitro sem hotel pozabiti moreč alpinistični intermezzo. Ta najina votlina skrivnosti je gotovo še kaj skrivala. V kosteh in na vodi sem čutil lepoto ščemenje presenečenja na dosegu rok. Ne bom vas moril, koliko litrov švica je steklo po mojem hrbtu, preden sem stopil na trdna tla votline. Hvaljeni vsi svetniki Svete dežele za trdna tla!

Mary je čisto pozabila na mojo prisotnost. Stopila je do napisa sredi reliefnega oboka. Z roko je nežno potegnila po obdelanem kamnu. Njeni dolgi prsti so izjemno elegantni, čeprav so bili zaprašeni od odstrtega prahu. V njenem nežnem dotiku je bilo nekaj neizmerno erotičnega. Jaz sem tam stal in igral pozabljenega lipovega boga. Skoraj sem se zapletel v vrvi:

»Porka fiks! Ta jebena vrv me hoče zadaviti,« sem preklinjal in se skušal odpeti.

Mary se je ob mojem besnečem nerganju obrnila in se prisrčno zarežala:

»Ubožček. Raje ne pomislim, kako bi se kobacal s

plezalnim pasom s preloma stoletja. Takrat niso poznali avtomatskega napenjanja, niti uravnave položaja spusta. Vse si moral postoriti ročno. Zdaj te tehnologija ujčka še na sekretu, saj namesto tebe skoraj polaga tvoj kabel in ti potem še poglanca rit.«

»Zame je že to preveč,« sem živčno odvrnil in z žepnim nožem besno odrezal vrv. Mary se je samo nasmehnila. Res sem imel poln kufer tega vrvnega cir-kusa. V nosnicah me je poščegetal fini lebdeč prah. Tega je bilo izdatno dovolj v tej zatohli luknji. Mary me je prepustila mojemu protestirajočem momljanju. Bolj zase je zamrmrala:

»Teško je življenje arheologa na terenu.«

V osvetljeno steno je usmerila svoj skener. Pomi-slite, sem dol je nesla s sabo celo ročni skener fresk. Meni je bila skoraj odveč že tista rezervna baterija, ki mi je zdaj visela izza riti.

Na glas je začela po učiteljsko komentirati svoje ugotovitve:

»Hm, nikjer ne vidim nobenih znakov za samo-glasnike. Veš, hebrejska abeceda je soglasniška. Samoglasnike so pisci začeli označevati nekje v sred-njem veku.«

Jezno sem zamahnil z roko. Saj kljub vsemu nisem popolni neznalko:

»To še jaz vem,« sem nejevoljno zagodrnjal:

»Najbrž nisem na Hebrejskem inštitutu dobrega pol leta za svoj denar zgolj afn guncal. Povej nekaj, česar ne vem.«

»Ne se jeziti. Samo na glas razmišljam,« je poskušala ohladiti mojo jezo. Saj nisem bil jezen na njo in njeno veččino. Bolj sem bil jezen sam nase, ker sem se dovolil dostaviti na ta tanek led spuščanja in plezanja po vrvi. Vse skupaj bi lahko po šefovsko spremljal od zgoraj. In to brez teh akrobacij, vključno z goltanjem tega jebeno zoprnega prahu. Stopil sem za njo in se očarano zastrmel v izjemno natančno izdelan relief. Naj priznam, ob pogledu na starodavno pričo nekega ustvarjanja sem za hip pozabil na vse doživete zoprnosti. Tudi sam sem z roko potegnil po površini. Začudila me je gladkost reliefa. Saj nisem bil prepričan, če gre za relief. Čudil sem se načinu izdelave. V spomin sem si priklical tehnike tistega časa. Hitro sem se dokopal do ugotovitve, po kateri najbrž nobena izmed do zdaj znanih tehnik ne odgovarja tukajšnjemu delu. Ja, prav ste prebrali. Nobena znana antična tehnika ni zapustila v kamnini takšnega reliefa. Nobena. O tem sem bil trdno prepričan. Prej bi lahko zanikal svojo mamó! Na glas sem postavil skoraj retorično vprašanje:

»Mary, kdo bi to ustvaril na tak način? Kakšna tehnika omogoča tako gladek relief? Površina je na

otip popolnoma gladka. Od daleč pa je videti drugače. Gotovo ne ustreza nobeni antični tehniki.«

Ona me je pogledala s široko odprtimi očmi:

»Tukaj pa si ti doma. Glede tehnik rezljanja tiste-ga časa sem precej bosa. Tisti tečaj mi je dal samo osnove. Tako vsaj nisem ravno popoln tepec.«

Znova sem pogladil po popolnoma gladki površini:

»Naj te potolažim. Zdaj se jaz počutim popolni tepec. Predpostavljajva!« sem vzkliknil:

»To votlino so izklesali v tretjem ali četrtem stoletju. Naj bo to začetna predpostavka. Nekje morava začeti.«

Nagonsko sva se spogledala, saj je še sam nisem verjel svojim besedam. Ona je to vedela in je nejeverno prikimala:

»Najprej potrebujeva časovni okvir. Črke na prvi pogled sodijo nekako v tretje ali četrto stoletje. To se mi zdi malce čudno glede na ostale najdbe. Enostavno je oblika besedila premlada. To me malce bega. Kum-ran je bil leta 68 razdejan. Tudi najmlajša besedila vot-lin datirajo v tisti čas. Torej imava okoli dva ali celo tri stoletja široko luknjo. Ampak vsaj začetno hipotezo imava.«

Obrnila je glavo proti čudovito izsekanem oboku, pravzaprav nekakšnemu portalu. Že pri prvem spustu v votlino mi je padel v oči. Znova sem pogladil površino:

»V tistem času reliefov niso delali na tak način. Tukaj imava opravka s pravo rezbarsko umetnino. Glede na to, kar vidim, so kamen najprej v nulo zglanca-li,« znova sem pogladil površino in nadaljeval:

»Potem so vanj nekako zarezali te podobe. Vidiš, nimajo izseka, temveč vsek. Ta trdi kamen so rezbarili, kot bi šlo za les. To me bega. Kakšno orodje so uporabljali? Najbrž bo simulacijska metoda dala odgovor na to vprašanje. Vsekakor pa je nekaj jasno,« sem se pogladil po bradi:

»To ni delo zadetka, temveč za sistematično delo prisebnega mojstra.«

Mary me očitno ni poslušala. Mrmraje je brala napis.

»Beri glasneje, naj še jaz slišim,« sem rekel in stopil korak stran.

»Evo, glej,« je rekla in z laserskim kazalcem začela brati:

En Bejarah at tajabo an bahen negi Elejla at Damejah,

rekoc en bejarah at nen en Edanim.

V mislih sta mi odzvanjali besedi Elejla, Damejah, Elejla, Damejah. Oblil me je neprijeten pot. Zmrzilo me je po hrbtu. Ti dve besedi sta v sebi nosili

nekakšen zloben naboj. Duša mi je zatrepetala ob misli na lepo zvenečo besedo Elejla. Brrr! Še srce mi je začelo hitreje biti ob misli na ti dve besedi.

Svečano je nadaljevala:

Hadeš ijarag lei rekoc et ojit molok.

Še ena zamrzovalna beseda Molok. Srce mi je znova poskočilo. Nekje sem že slišal to kožo ježečo besedo. Samo spomniti sem se moral. Samo to. Odmahnil sem z glavo in se pogladil po konici nosu. Zdaj so že tri infarktabilne besede. Tri kožo ježeče in srce poskakujoče besede v treh stavkih. Kakšen hudičev jezik je to?

Ipabeš at tea deli laitizet jabean

Tejik taje thebeg at lek sat elemot

Tabapetit sahar jezeter lou sekaok

Mešit nandi kapaget en hadešin vet en tašamogin

Kišiac at en jami lei mahdašea en elem

Oadev ib lei en capiuit, deli lek taetit en leiki

save.

Sehi šiteleg bediš ikiok vet leh'ilikapat mešit lei jahot en šezakah ku'en ekjajac

Ikiok lei bediš šiteleg at ilikapat.

Bel jagarez kakea sar en ihues le ein.

Za vas smo že zdaj prevedli ta sestavek:

Sveti portal se bo odprl v uri teme

Rešitelj je on, ki ravnotežje povrne.

Ni ono, ki je vsa dobrota svetov,

Časi dobrih namenov so izostali,

Zdaj nastopa doba svetih in močnih,

Ogenj in voda bosta zalila svet,

Dvignil se bo tisti, ki vse daruje in nič ne vzame.

Zgodba, enkrat že povedana in nedokončana, zdaj

bo našla svojo pot k spokojju,

Povedana bo še enkrat in dokončno.

Naj odprejo se duri iz tistega v to!

Mary je znova pogladila nenavaden relief. Občudoval sem njene lepe prste. Počasi se je obrnila proti meni:

»Ne vem, kaj naj rečem o tem jeziku. Nekaj pa vem. Jezik ima nekakšno moč. Najbrž gre za mantro, logodinamo ali kaj podobnega. Misticizem je poln tega. Vsekakor pa tega ni napisal nekdo na robu zdrave pameti.«

»Mantra? Misliš tisto hare krišna lajnanje?«

»Ne,« je resno odvrnila:

»Ne gre za nobeno versko recitiranje. Ni spevno in ne gre lahko v uho. Vse verske recitacije so, ne glede na jezik, spevne in gredo v uho. Nekaj drugega je. Vsekakor gre za jezik z določenimi pravili. Vidiš ponavljanje določenih besed ali zlogov?«

Stopil sem korak nazaj in poskušal brati. Oblil me je hladen pot. Hitro sem odnehal:

»Pa si prepričana v svoj prav? Te črke so precej nove. Sicer nisem stručko tvojega kova, toda vseeno prepoznam precej nov slog.«

Mary je navdušeno prikimala:

»Prepričana! Neil, opraviti imava s popolnoma neznanim semitskim jezikom. Najbrž bova potrebovala pomoč Goršema iz Jeruzalema in Šavareza iz Londona.«

Zožil sem pogled:

»Hm, zakaj misliš, da bi nama lahko ta dva tipa pomagala? Vesta kaj, česar ti ne veš?«

Mary je položila roke na boke:

»Oba imata več kilometrine pri starodavnih besedilih. Profesor Goršem je najbrž največji poznavalec antične hebrejščine in aramejščine. Profesor Šavarez pa je strokovnjak za dialekte okoli Mrtvega morja iz časov Jezusa. Ne pozabi, vse najdbe tukajšnjih votlin datirajo v tisti čas.«

Zmajal sem z glavo:

»Ne vem. To pomeni dva para novih oči. Morala bosta podpisati protokol o molčečnosti. Drugače ju ne smeva pustiti zraven. Ta besedila ne smejo odleteti v zrak, preden imava v rokah kaj konkretnega.«

»Najprej počakajva, kaj bo ugotovil Mohamedov laboratorij. Pokličiva ju samo v skrajni sili. Velja?« je vzdihnila. Jaz sem samo kratko prikimal in znova poskušal brati besedilo pred sabo. Znova mi je postalo neprijetno. Te jebene črke so me žokale naravnost v srž misli.

Od zgoraj so nama v zaprašeno luknjo spustili globinski skener. Ta naprava lahko prodre skozi vsakršno snov do globine najmanj pol metra, kar bi moralo zadostovati.

Skupaj sva postavila stojalo in usmerila cev naprave proti navideznemu portalu. Čez nekaj sekund sva na zaslonu uzrla sliko. Bingo! Kakšna sreča! Izza stene sva odkrila nekaj, podobno skrivnemu prostoru, pravzaprav skrivni luknji. V njej je bil zaboj. Odkrila sva tudi dostop do tja. Skener je pokazal pravokotnik drugačne snovi. Prekrit je bil s plastjo originalne snovi. Res zvito. Nisem pa niti pomislil na tehnologijo za tako natančno prikrivanje. Razburjeno sem stekel do stene. Mary me je opozorila:

»Bodi previden. Ne veva, s čim imava opravka.«

Nestrpno sem iskal točko na steni. Mary me je vodila:

»Malce višje. Še malo. Stop!«

Prste sem držal nad točko, kjer naj bi bil tisti pravokotnik drugačnega materiala. Čutil sem sunke adrenalina. Previdno sem pritisnil ob steno. Najprej se ni nič zgodilo. Stopil sem stran, skomignil z rameni, se obrnil in se spogledal z Mary. Hip zatem se pravokotni

del kamnite stene sunkovito umakne. Zdrzil sem se in obrnil glavo. Odprla se je nenavadna komora. Podzavestno sem globoko vdihnil in zadržal dih. V njej sem zagledal neverjetno oblikovano skrinjo. Mary dvigne obrvi:

»Hej, dihaj! Izdihni in znova vdihni. Ne mi tukaj pomodreti, nakar zažvižga:

»To pa je najdba. Oblike skrinje ne moreš nikamor uvrstiti. Je tako?«

Prikimal sem, globoko izdihnil in počepnil. Mary je previdno pristopila. Začutil sem njeno drgetanje. Ob takšni najdbi vsakdo dregeta. To je prijetno ščemenje, skoraj boljše od seksa.

»Poslikaj to. Natanko morava zabeležiti mesto najdbe,« sem se hitro zbral in še enkrat stopil do skenerja. Hotel sem se prepričati, da ni še česa zraven. Recimo kakšnega mehanizma, ki ti odseka roko, ko jo stegneš proti ročaju skrinje. Tudi takšne stvari so se dogajale manj previdnim. Midva sva imela srečo. Nikjer znakov o kakšni skriti pasti. Molče sva se spogledala. Takoj sva oba vedela, kaj morava storiti. Najprej sva vse temeljito poslikala in poskenirala. Zatem sva počepnila, prišla za ročaje in potegnili. Skrinja se je premaknila. Bila je kar težka. Kaplja znoja mi je spolzela po čelu in kapnila na tla. Zatem se spelje še druga kaplja, ki pa ni dosegla tal. Tisti hip sploh nisem bil pozoren na takšno malenkost, kot je znoj. Vlekla sva to skrinjo in jo spravila pred steno. Mary se je zadihano vzravнала. Tudi mene je hip zatem izdal moj križ. Zaječal sem:

»Zaboga, čemu moram jebeno fizikalit?« Mary se je nasmehnila:

»Ker gre za jebeno pomembno stvar.«

Z roko si je potegnila znoj s čela. Skrinja pred nama je bila iz lesa, okovana z nenavadno modrikasto kovino. Prelivajoč strop in kovina obrobe imata gotovo nekaj skupnega. To sem takoj ugotovil. Skrinja je bila široka kakšnega pol metra, visoka nekaj več in še malce daljša. Sicer pa, komu mar za dimenzije neke jebeno težke skrinje? Pravzaprav je bila podobna pravokotnemu zaboju z dvema nenavadnima ročajema, z enim spredaj, drugim zadaj. No ja, mogoče sta bila pa na strani? Kaj pa vem? Skratka, nekaj trenutkov sva tako stala in tuhtala, kaj storiti. Kakšen bo najin sledeč korak? Molčala sva. Vsak zase sva mlela v glavi, kaj storiti? Kaj? Mary je počepnila do nenavadnega ornamenta iz nekega zelenega minerala. S svojim elegantnim dolgim kazalcem se ga je nežno dotaknila. Zajel sem sapo. Hotel sem ji preprečiti dotik. Ampak ji nisem. Samo izdihnil sem zrak in se očarano zazrl v mesto dotika. Mineral spremeni barvo v rumeno in nežno zasije. Bliskovito je umaknila in znova previdno

vrnila prst na mineral. Ta je znova zasvetil. Rumenkast sijaj je bil podoben sodobni organski signalni lučki. Ona je še pogumneje pritisnila na mineral:

»Na dotik je topel. Nenavadno,« je komentirala občutek in ni odmaknila pogleda od nežno svetlečega minerala. Mene je prevzela zlasti skrb in mogoče strah pred neznanim:

»Mary, mogoče se ga ni dobro dotikati. Skrinjo raje potegnimo gor in se z njo igravimo v laboratoriju. Če bo kaj zletelo v zrak, naj zleti izmerjeno.«

Ona me ni poslušala. Še močneje je pritisnila prst in nekaj zašklopota. Pokrov skrinje se je počasi in enakomerno dvignil. Zaslišal se je sikajoč zvok. Takšen zvok pušča sistem na pnevmatski pogon. Nenavadno. Tedaj sem se tudi jaz opogumil. Nisem smel izpasti največji posranec pod tem jebenim puščavskim soncem. Saj nisem hotel oporekati njenemu pogumu! Vedno tako v ozadju pa sem se počutil malce pusija. Tega pa nisem hotel. Počepnil sem poleg nje in se očarano zazrl v zvitke. Oba sva ostala brez besed. Najbrž sva kar otrpnila in nekaj časa samo nepremično zrla v zaklad. Ja, to je prava beseda. Našla sva skrinjo neprecenljivega zaklada. Ne vem, koliko časa sva tako uročena zrla v rumene zvitke. Zloženi so bili na podoben način, kot srednjeveški verski zvitki. Res čudno. Zbudil sem se iz očaranosti:

»Neverjetno. Polna skrinja popolnoma celih zvitkov. Zaprla bova skrinjo in jo gor znova odprla. Samo v laboratorijskih pogojih bomo te zvitke jemali ven in jih začeli proučevati. Ne smemo si dovoliti nobene napake. Draga, to je najina vstopnica na arheološki Olimp.«

Mary je ostala nepremična. Tam je čepela in zrla v zvitke pred sabo. Zgrabil sem jo za podlaket. Ni reagirala. Še močneje sem jo stresel. Odsotno je obrnila glavo proti meni. Njen pogled je šel mimo mene nekam v odmaknjene daljave. Nekaj se je zgodilo. Brezizrazno spregovorila:

»Elejla nandi. Elejla vet damejah nandi,« nakar je omahnila. Oblil me pot. Kaj se je zgodilo? Kateri vrag jo je pokosil? Tukaj sva bila sama v tej luknji. Je krivo odpiranje skrinje? Se je sprostil kakšen plin? Ampak jaz sem bil na nogah, torej ni bilo to. Enostavno je omahnila. Že sem hotel skočiti na noge in poklicati pomoč, ko je jasno spregovorila:

»Tek oezed! Tek oezed! Tzamkuk elejla at ikotad molok. Mešarah nandi. Mešarah at liatizet edanim. Mešarah ...«

Zgrabil sem jo za ramena in močno stresel. Njene lepe temne oči so široko odprte zrla nekam v daljavo, nekam v drug svet. Govorila je ta tuj jezik. Res je šlo za nekakšen mistični jezik. Najbrž jo je neka kombina-

cija besed potisnila v jebeni trans.

Počasi je izostrila pogled nekam na sredino mojih možganov. Neznana sila me je odrinila. Brez dotika me je nekaj odrinilo vsaj meter stran. Komaj sem se obdržal na nogah.

»Mary! Mary! Zbudi se!« sem zaklical. Zaman. Ona se je sklonila in iz skrinje vzela zvitek.

Obupno sem ji poskusil preprečiti namero. Verjemite mi, da sem poskušal. Poskusil sem stegniti roke po zvitku. Neuspešno. Neka neznana sila mi je preprečila namero. Tuhtal sem, kaj mi storiti. Naj pokličem pomoč? Nisem se mogel odločiti.

Mary razpre svitek in začne bolj zase mrmrajoče brati. Nič nisem razumel. Zdaj sem vedel. Dregnila sva v neko čarovniško gnezdo. V sam center okultnega sranja sva žoknila. Mary pa je morala na glas brati najbrž nek jeben urok. Res lepa godlja.

»Mary! Mary!« sem zaklical. Brez učinka. Njeno monotono mrmranje je zlovešče odmevalo. Želel sem stopiti do luknje in priklicati pomoč. Takrat je prenehala. Zvitek je nazaj zvila in ga odložila v skrinjo. Stresla je z glavo:

»Nekam slab zrak je tu spodaj. Dajva čim prej dvigniti to skrinjo,« in jo je zaprla z elegantnim gibom roke. Očitno sploh ni vedela, kaj se je z njo dogajalo zadnjih nekaj minut. Previdno sem jo vprašal:

»Kaj si maloprej brala?«

Ona začudeno dvigne obrvi:

»Brala? Skrinjo sem samo odprla in zdaj zaprla.

Čudno, kako so ti zvitki težki.«

»Se res ničesar ne spominjaš?«

»Ne,« začudeno odkima in mi navrže:

»Najbrž ti škodi zatohlost te luknje.«

Namrdnil sem se. Očitno je vse pozabila. Sprožila je nek jeben urok in ta je zdaj popustil. Bog ve, kakšna sekta je pustila ta zaboj. Želel sem to skrinjo čim prej spraviti gor. Takrat sploh nisem pomislil na morebitne težave. Tisti hip sem mislil samo na čim hitrejšo vrnitev na varna tla

Predvideni izid knjige: 2012

BOJAN EKSELENSKI: VITEZI IN ČAROVNIKI: INDIGO NOVI SVET

ODLOMEK IZ 4. PODPOGLAVJA: SKRIVNI RED

Marko se udobno zlekne na ležalnik sredi verande. Zasliši značilen cin, cin. Glasno vpraša:

»Kateri vrag je to? Komu je vročina zameglila um in ga spravila na ulico?«

Znova cin, cin. Mrmrajoče se postavi na noge in počasi odkoraka do stopnišča. Znova cin, cin.

»Ja, ja, že prihajam,« zakliče in počasi stopa po stopnicah. Cin, cin. *Čudno, Bimbo ne laja.* Stopi do vrat, pritisne na stikalo in vrata se odpro. Pred sabo ugleda mladega duhovnika v spremstvu mrkega civilista s temnimi očali. *Župnik in mafiozo, prava Sicilijanska idila.*

Župnik z močnim tujim naglasom vpraša:

»Marko Lesnik?«

Marko sumničavo prikima:

»Ja, to sem jaz. In vi ste?« dvigne glas. Župnik hladno odvrne:

»Pater Klemen Luigi Amani, Družba Jezusova in znanec njegove ekscelence Jožefa Slemenca. Najbrž imata s prečastitim škofom neko skupno zadevo, o kateri bi se kazalo pogovoriti,« in pokaže na civilista izza sebe:

»To je poročnik Josef Deitrich, v službi Svetega očeta. Nekaj imava za vas,« in potegne iz poslovne torbe lepo oblikovan papir. Marko ga zgrabi in prebledi. Dvigne pogled in se sreča s patrovimi jasnimi rjavimi očmi:

»To je vendar podpis njegove svetosti. Torej pokojni škof ni edi-

na vez.«

Pater prikima:

»V Cerkvi ničesar ne prepuščamo zgolj posameznikom. Nobe-na malce pomembnejša stvar ni na nepredvidljivih plečih enega. Boj s Satanom je nekaj, kar zadeva celotno vesoljno cerkev. Sveti oče je osebno seznanjen z dogodki. Vsak večer moli za Odrešenika in njegove napore za vzpostavitev ravnotežja. Apokalipsa trka na naša vrata in gospod Jezus Kristus bo s pomočjo svojega služabnika na tem svetu rešil vse, ki sledijo božji volji.«

Marko ju povabi v hišo. Na srečo je žena v službi, zato ne bodo podvrženi motnjam z ženskimi vprašanji. Marica je vzgojena ženska. Redno se udeležuje nedeljskih večernih maš in občasno pomaga v župnišču. Kljub vsemu je zadovoljen, ker je ni doma. Neznani župnik iz Rima v domači hiši bi jo samo zmedel. Postavljala bi nešteta vprašanja in vse bi zamorila s svojimi prigodami iz ženske katoliške gimnazije.

Posedejo se v dnevni sobi. Marko ponudi domače žganje, katerega oba prišleka hvaležno sprejmeta. Poročnik se kar strese, ko zvrne šilček.

»Dobra kačja slina?« se nasmehne Marko. Poročnik nakremžen prikima. *Slovenci imajo res nori šnops.*

»Zdaj pa na posel,« reče pater Klemen in sunkovito odloži kozareček. Moč žganja ga še kar prijetno ogreva in nežno ščemi. Marko prikima. Poročnik se zresni. Toplina domačega žganja mu omehča ude. *Le kdo ob tej vročini potrebuje dodatno gretje?*

»Sveti oče me je pooblastil za

urejanje nekaterih stvari okoli te zadeve. Poleg vsega moram v bolnišnico, kjer imate zaprte preživele satanove služabnice.«

Marko se nasmehne:

»Tako jima pravite?«

Pater resno odvrne:

»Da, saj to tudi sta. Naši nista, torej sta Njegovi.«

Marko se znova nasmehne:

»To so deklice, ki so izbrale napačen način družbene uveljavitve. Pretiravale so, se pustile zavesti in končale so v ustanovi. Tukaj ne vidim ničesar satanističnega.«

»Saj ni pomembna definicija,« hladno odvrne pater in resno nadaljuje:

»O njih smo zbrali sicer veliko, vendar ne čisto povezanih podatkov, s katerimi si ne moremo veliko pomagati. Ne me zdaj prekinjati,« doda suvereno, ker Marko želi nekaj dodati. In nadaljuje svojo misel:

»Iz njih moram izvleči vse, kar vedo. Zlasti je zanimiva Mojca Vernik. Nekako je povezana z Odrešenikom, svetim služabnikom Jezusa Kristusa. Najbolj nas zanima ta vez in njeno ozadje. Prigoda o Odrešeniku in Satanovi nevesti se je že ponovila. Ne sanja se vam, kakšne napore je morala vložiti prvotna Cerkev za blokado izliva zla na naš svet. Celotna res ogabna podlosti je počela. In vse to samo z enim namenom,« naredi premor in hladno pribije:

»Za rešitev duše vsakega človeka našega sveta. Pomislite na napore takratnih pripadnikov še neenotne in razdrobljene Cerkve. V začetnem obdobju se je morala bojevati na dveh frontah. Prva fronta je bil Satan,« dvigne palec, vse prestrela s srepim pogledom in

dvigne še kazalec:

»A druga fronta so bili zemeljski sovražniki prvotne Cerkve. Tristo let je trajal ta boj, dokler ni Satanovo carstvo padlo. Z njim so padli tudi najbolj zagriženi sovražniki prvotne Cerkve. Ta padec je bil samo začasen. To so vedeli poučeni o skrivnosti in zato je bil, ne glede na svetovni značaj Čuvajev, vsaj eden izmed njih pomembnejši član Cerkve. Kontinuiteta se je ohranila. Tudi smrt mučeniško preminulega Slemenca ni prekinila teh vezi. Vemo za Odrešenikovo vez s satanovo služabnico. Kot sem omenil, takšna vez se je enkrat že zgodila in znova se bo. Verjemite mi na besedo.«

Marko trenutek zre v patrove oči, nakar se glasno zakrohota. Solze mu pritečejo na oči. Pater dvigne obrvi in vprašujoče poišče njegov nasmejan obraz. Profesor s solzami smeha na očeh reče:

»Mojca in Boris? Ne morem si kaj, ta vaša teorija zarote je vredna krohotanja. Res je. Ne mi zameriti. Ampak ta vaša dramatičnost,« se še krohota. Oba gosta nemo čakata. Zresni se in nadaljuje:

»Naj vas podučim, saj imate res neuporabne podatke. Če Cerkev na tak način interpretira podatke, me čudi, kako je sploh prežive la norca Nerona, kaj šele čas do Konstantina. Mojca je uboga para ne posebno močnega duha. Samo malce dodatne smole se je prilepilo nanjo in podlegla je skušnjavi. In zdaj plačuje previsoko ceno za svojo neumnost. Naj vas razsvetlim glede njune famozne zveze. Svoje dni sta bila z Borisom sošolca in otroška prijatelja. Vso devetletko sta skupaj sedela. Tudi prva dva letnika srednje šole sta bila skoraj nerazdružljiva prijatelja, dokler ju ni ločil nov šolski sistem. Vsa ta leta sta si bila precej blizu na neseksualen način. Mojca je do

bridkega konca do Borisa gojila nežna čustva. Žal jih ni znala izpovedati. Z malce poguma bi se njena zgodba iztekla popolnoma drugače. Žal se ni. V zadnjem letniku jo je doletelo nesrečno srečanje s tisto stremuško, oprostite grobemu in nedostojnemu besednemu izražanju, nedojebano fukotožnico Sandro Radosavljevič. To je prava kača, katera v svoji nori glavi še marsikaj skriva. Njej se moramo posvetiti, dočim ostali dve ubogi pari prepustimo njuni oblazinjeni usodi. Boris je zdaj že tri leta z Lucijo Svetnik. Ta deklica, hči pomembnega diplomata in politika, je nedolžnejša od najbolj nedolžnega gospodovega angela. Še devici Mariji bi prej pripisal Satanovo seme.«

»Hčerka tisti Svetnik?« vpraša poročnik v obupno polomljeni slovenščini. Očitno so ga za to nalogo poslali na hitri tečaj slovenščine.

Marko prikima:

»Ja, tistega Svetnika. Čudno, za nekoga s pooblastili Svetega očeta ste precej slabo obveščeni.«

Vmeša se pater:

»Po izgubi zveze s pokojnim škofom smo potrebovali dve leti za ureditev naših vrst. Morali smo precej previdno in po ovinkih dobiti določeno sliko položaja. Zaradi varnosti Odrešenika nismo upali preveč natančno raziskovati. Satanovi služabniki so potuhnjeni, zato smo pri svojem raziskovanju silno diskretni. Vsak namig najmanj desetkrat previdno preverimo. Tako mi delamo. Cerkev je večna, zato imamo na voljo vso, od Boga dano večnost.«

Marko se kislo nasmehne:

»Žal vam, ne glede na vso neskončnost večnosti, ravno zdaj zmanjkuje časa,« in se takoj zresni:

»Če se že morate komu slučajno podrobneje posvetiti, se dajte gospodični Radosavljevič. Tako zadeta vas gotovo ne bo razrajala,

torej se vam ni treba bati morebitne skušnjave. Veste, v šoli si je pridobila določen sloves. Ampak naj vas opozorim!« dvigne kazalec v zrak in mirno nadaljuje:

»Ne glede na količino zdravil, s katero jo držijo skoraj nezavestno, bodite izjemno previdni. Pomirjevala za vola ubit gor ali dol, jaz bi bil v njeni bližini ekstra previden. Ob njenem dovozu v ustanovo se je baje zgodilo marsikaj skrajno čudaškega. K njej naj gre samo dobro izurjen, izkušen in duhovno močan človek. Kolikor vem, jo imajo zaprto v posebnem, samo za njo ustanovljenem oddelku. Najprej so jo hoteli peljati v Ljubljano. Po manjši nesreči so se hitro premislili. Ne vem, kaj veste glede teh prigod, vendar vas opozarjam,« in oba gosta preleti s srepm pogledom:

Nekaj ljudi je znorelo, nekaj jih je izginilo neznano kam in redki so prišli k sebi. Vse to se je zgodilo tistega usodnega dne. Sicer ne vem, kaj ste pričakovali in kaj nameravate, a svetujem vam izjemno previdnost. Mimogrede, zadnje dni so se začele dogajati nekatere zanimive stvari. Najbrž se je vaš čas večnosti nepreklicno iztekel.«

»Na primer?« vpraša poročnik.

»Na primer, pred desetimi dnevi imeli smo vilinsko govorečega arabskega norca. Iz njegovih nič kaj zmedenih besed smo ugotovili skorajšnji začetek novega kroga Vladarjevih potez. Shizofreni norčki so zelo uporabni, saj lahko nezavedno vzpostavijo stik z Drugotnostjo in tamkajšnjo sceno. Odločili smo se počakati na odločnejšo sovražnikovo potezo. Naj se on razkrije in mi se bomo odzvali. Prigoda izpred treh let nas je izučila. Vendar vedno deluje preko drugih. Izgubili smo dragocene ljudi v boju z nepomembnimi pionirji. Gospodična Radosavljevič je edina

pomembnejša sovražnikova služabnica, ni pa med najpomembnejšimi. Odrešenik, Jezusov služabnik ali kakor koli že pravite Borisu, jo je zlahka spravil v blaznico. Mogoče prelahko, zato vas tako vztrajno opozarjam. Vladar je nekje zunaj in čaka.«

»Ja, nebeško kraljestvo bodo podedovali norci,« se pater namrdne.

ODLOMEK IZ 6. PODPOGLAVJA: ZASTOR SPOKOJA

Jutranji sončni žarki zaplešejo po velikem prostoru. V njem ni drugega, razen velikanske postelje in nekaj razkošnih stolov. Služabnik že pred prvim mrakom umakne zavese. Cesar želi občutiti zoro novega dne. Šteti so mu dnevi. Zaveda se tega. Z vsem starim in od življenja izmučenim telesom čuti odtekanje v Onstranstvo. Z največjo muko se spravi na noge in opravi samo najnujnejše potrebe. Niti najboljši zdravilci Magadota mu ne morejo več povrniti moči. Božanski cesar, potomec najveličastnejše dinastije, nepovratno ugaša. Prepove vse obiske in sprejeme. Nikogar noče. Poleg nujne strežbe in zdravilcev sprejme samo kneza Orwena. Potrpežljiv in poslušni čuvaj Dvora je nujen za znosno upravljanje velikega cesarstva. Zdaj je svojemu najpomembnejšemu služabniku naložil še dolžnost varuha patentnega ključa, saj dvoimi v Aldusove sposobnosti. Zdaj je cesarska dediščina varna pred morebitnimi plenilci. Toplota jesenskega dneva na upadel obraz privabi nasmeh. Služabnik negibno stoji in čaka na ukaz božanskega. Stari mož poišče negibno togo postavo v zeleni livreji:

»Narava ugaša in jaz z njo. Pomladi najverjetneje ne bom uča-

kal.«

Služabnik molči. S kotičkom očesa ujame slaboten cesarjev nasmeh.

Cesar s težavo obrne glavo. Okno mu nudi razgled zgolj na jasno nebo, sredi katerega sije topla sončna obla. Edina večnost sta nebo in sonce na njem. Vse ostalo je minljivo, umrljivo in pogrešljivo. Ne želi misliti o usodi sveta. Njegov čas se izteka in noče ga zapravljati z razmišljanjem. Dovolj je bilo.

Zasliši zvok odpiranja vrat in prepozna trde korake svojega kneza. Tega zvoka ni moč zgrešiti. Prišleku ne nameni pogleda. Hoče zaužiti moč sonca. Zvok korakov poneha. *Knez čaka. Z naporom obrne glavo in se sreča s knezovim negibnim obrazom. Čaka na cesarjev namig. Cesar globoko vdihne:*

»Dragi prijatelj, kaj mi prinašaš v tej uri spokoja?«

Knez kratko prikima in trdo odvrne:

»Žal vas moram zmotiti med vašim zasluženim počitkom.«

Cesar s težavo dvigne roko in osebje zapusti sobo. Starčeva pljuča se z naporom dvigujejo in upadajo. Pripre oči in globoko vdihne. Slabotno se nasmehne:

»Ne potrebujeva občinstva.«

Knez osredotočeno prikima. Čelo nagrbanči in se sreča s cesarjevimi utrujenimi očmi:

»Gospodar, nekateri mrhovinarji vašo bolezen in trenutno slabost izkoriščajo za grabljenje plena. Odkrito spodkopavajo cesarsko avtoriteto. Zlasti na jugu ...«

Cesar ga s kretnjo prekine in se celo iskreno zasmeeji:

»Ha, ha, spletke, večno te spletke. Kar naj spletkarijo, kar naj. To je žal spremljava vsakega dvora moči. Čaka me še zadnja pot. In to je srečanje z dedom, očetom in prerano pokojnim sinom. V njihovi prefinjeni družbi bom užil

DRAŽILNIKI

slast minljivosti ob ognjenem prestolu Etirjev.«

Knez potrpežljivo čaka na zaključek cesarjevega solzavega samogovora. Ti solzavi samogovori so stalnica zadnjih treh lun vladarjevega hitrega pešanja. Vajen je teh izlivov sentimentalnosti in pričakovanja. Resno nadaljuje:

»Žal vas vaši plemeniti podložniki že vidijo v družbi prednikov. Obnašajo se že tako. Drugače si ne bi upali razveljaviti nekaj vaših trgovskih patentov, namenjenih zaščiti naših ljudi pred pohleptom južnjaških trgovcev. A to jim ni dovolj! Zdaj so celo razveljavili vse dogovore o kampanji na jugu! Začeli so grabiti in uničevati vaše božansko cesarstvo. Mogoče bi kljub vsemu morali Aldusa pravočasno razglasiti za sovladarja.«

Cesar nepremično zre v strop. Knez za hip pokaže obup:

»Gospodar, brez vašega odločnega odziva bomo soočeni s precej neprijetnimi posledicami. Niti z vašim patentnim ključem ne morem več popraviti nastale škode. Ne smete dovoliti nekaznovane razgradnje cesarstva. Takoj ...,«

Cesar ga prekine:

»Ob vsakem truplu se zberejo mrhovinarji in ga začno kljuvati, še preden je čisto na drugi strani. Sem mar jaz izjema? Nisem,« vzdihne in s kratkim namigom prekine knezovo namero po govoru. Hoče nekaj hipov miru pred spletkami. Trenutke molka prekinja globoko, z naporom prežeto cesarjevo dihanje. Končno nenavadno bistro in prisebno prekine ubijajoč molk:

»Kaj naj storim? Naj osedlam konja in z mečem naskočim njihove gradove? Povej mi, kaj naj storim? Veš, vsi ti patenti imajo dvo-rezno vlogo. To sam veš. Imaš kaj, s čemer se boš soočil s plemenito gospodo in ji onemogočil namere? Uporabi to, kar imaš. Moje telo se je že odločilo! Ne more več klju-

bovati mrhovinarjem. Kmalu bo Aldus božanski vladar. On bo moral ugotoviti, kako urediti stvari. Moral bo ukrepati. To bo njegova prva naloga.«

Knez znova nagrbanči čelo in jezno zavrti z očmi po visokem stropu:

»Gospodar, Aldus je oseba brez moči in avtoritete nad plemenito gospodo. Ti samovšečni in egoistični tepci bodo delali po svoje. Najbrž bodo cesarsko vojsko prisilili, naj zapusti njihove posesti. Sami bodo sklepali nove sporazume s sovražniki in spodkopali našo moč. Ellionski pankrt in njegov Ardenijski kužek bosta zaznala našo slabost in razcepljenost. Zahtevala bosta vse več in več. Dobiček se ne bo stekal v cesarske zakladnice, temveč bo ubral pot proti jugu. Kakšno izbiro imamo?«

Cesar se znova nasmehne in nenavadno bistro odvrne:

»Aldus je zakoniti dedič Trona. Moral mu boš služiti. Imaš dovolj moči za uspešno reševanje tega vozla.«

Orwen stisne ustnice in hladno odvrne:

»Aldus najbrž ne bo želel mojih uslug. Porušil bo vse, za kar ste garali vsa ta leta.«

»Porušil ... mogoče je čas za nekaj novega. Prepusti se toku. Ne se bojevati z vsemi. Sam lahko najdeš novo pot službe Cesarstvu. Zdaj bi rad počival,« in namigne, naj zapusti sobo. Knez hip okleva, se prikloni in tiho odvrne:

»Vsekakor, vaša milost,« in ritensko zapusti sobo. Cesar ga ne spremlja. Pogled mu zaplava v daljno modrino. Zasliši zvok odpiranja in zapiranja velikih, belih okrašenih vrat. Ostane sam. Želi biti sam. V umiranju je vsakdo sam. Nekatere živali se ob svojem času umaknejo v osamo.

Knez Orwen hitro zapusti Dvor. Zdaj nima časa za razmišlja-

nje. Samo še malo in pesek cesarjeve ure bo iztekel. *Ne smem dovoliti tistemu nesposobnemu spletkarju sesti na Mavrični tron. To se ne sme zgoditi. Preveč sem garal. Ne smem vsega prepustiti propadu. Ron bo opravil svojo nalogo in vse niti bodo v mojih rokah.*

Ustavi se šele ob vznožju Mel' Alrudskega hriba. Stražarji nanj ne polagajo pozornosti. Čeprav je mogočen gospodar, ni božanskega porekla, torej se mu ni treba klanjati. Srepa premeri okolico. *Ron res opraviči vzdevek Weleghi – zmajev sel.* Zdaj gre za tekmo s časom. Kdo bo prej? Weleghi z rezultati ali cesarjeva smrt? Vse je odvisno od Welehija. Vse.

Vstopi v kočijo. Čeprav ga potrebujejo dogodki v prestolnici, mora do svoje podeželske rezidence. Tam bo počakal na razplet Welehijeve akcije. Preveč stvari je ogroženih za mirno sprejetje neumnega početja tistih tepcev. Preveč. Ni gradil zato, da bodo drugi rušili. Mora poskrbeti za svoje posesti in svoj vpliv.

Sonce se dotakne zenita in kočija zdrvi mimo najmogočnejšega zunanjega obzidja v najnovejši del mesta. Ta je popolnoma zunaj obzidja. Znotraj obzidij je zmanjkalo prostora za novo modo, hiše z veliko zemlje. Še za časa Zlatega eona ni bil tako dolgotrajen neprekinjene mir, zato nihče več ne potrebuje zaščite obzidja. Zakaj bi plačevali do desetkrat več za parcelo znotraj obzidja? Hiško postaviš zunaj za del cene, potrebne za novogradnjo znotraj obzidja. Zaščita gor ali dol. Kdo potrebuje usluge obrambne posadke? Nihče ne more napasti Cesarstva. Tako razmišlja skoraj poldrugi milijon duš, živečih izven obzidja.

Nihče ne polaga pozornosti na kočijo zastavicami dvornega upravnika. V vrhuncu dneva je na široki tlakovani cesti proti jugu zelo

veliko prometa. Vseh pet pasov vsake strani je precej na gosto posejanih z različnimi transporti. Velika prestolnica vsak dan potrebuje ogromno potrebščin. Iz žitnih kašč, skladišč sadja in vina se vsak dan v mesto steče nepojmljivo veliko živil za potrebe milijonskega mesta.

Knez se ne posveča poti. Razmišlja o svojih naslednjih potezah. Do podeželskega posestva je še okoli dve uri. Tudi zunanje mesto je kmalu izza kočije in njenega spremstva. Knez ni nikoli potoval brez desetih konjenikov. Lahko si je privoščil zelo drage konjenike.

Naenkrat zasliši hrup. Postane pozoren. Kaj je to? Naenkrat se okoli njega razležejo zvoki bitke. Še preden uspe kar koli narediti, kočija obstane. Z roko poboža zastupljeno bodalo. Molči. Zasliši govorico. Vrata kočije se odprejo in zagleda značilno postavo južnjaškega plačanca. Prepozna ga. Temnopolti mož z lasmi, spetimi v kito in značilnim tatujem na rami. Heor ... v službi Aldusa. Res odlično. Prišlek se nasmehne:

»Saj ne boste jezni, če prisedem? Prostora je dovolj,« in s spretno kretljivo vrže ven prestrašenega spremljevalca. Orwen ledeno priki-ma. Kakršna je že ta igra, moral jo bo igrati. Kaj je z Welehijem? Mu je spodletelo in mu zdaj izstavlja račun? Molči. Južnjak je šadas. O tem dvoma. Pozna tetovažo. Včasih je kupoval njihove diskretne usluge.

Heor sede naproti kneza, vrže na tla leseno škatlo in se nasmehne:

»Spoštovani knez, nekoč ste že bili prepričani o vsemogočnosti vašega senčnega denarja. Ves svet ste hoteli zase. Na koncu pa se je pokazala omejitev dometa vašega denarja. Mnogo stvari preprosto ni moč kupiti. Potrebno jih je zaslužiti,« se hinavsko nasmehne in doda:

»Za nekatere svete, neprecenljive stvari ali zvestoba na koncu dobijo svojo končno ceno, izraženo v valuti. Ironično. Neprecenljivosti so včasih cenejše od pokopališke kurbe. Svet je žal drugačen od naših pričakovanj. Kljub pazljivemu načrtovanju, gori vloženih cekinov, se stvari sfižijo. Tako pač je.«

Orwen se znova ledeno nasmehe. Ne sme pokazati slabosti. Z očmi objema lesen zaboj. Južnjak opazi knezov pogled:

»Najbrž je v tem zaboju kaj zanimivega. Zlasti za vas. Še prej naj vam nekaj povem. Blagoslovljeni bodoči božanski vladar me ni najel zaradi barve kože, temveč sposobnosti.«

V roki vrti zastrupljeno bodalo. Strup redke cvetlice teoš je izredno natančna stvar. Nežna rožica raste samo okoli Hondoškega zaliva. Njen strup je bliskovit. Tamkajšnji ljudje jo imenujejo hudičeva rastlina. Od uporabnika zahteva izjemno natančnost. Samo šadasi so večji rokovanja z nežnim rumenim pelodom. Umetnost zastrupljanja svojih bodal so privedli do umetnosti. Nespretna uporaba prinese zelo grdo in bolečo smrt. Žrtev se zvija od neznosnih bolečin in krčev. Pena bruhne iz ust, kri se vlije iz vseh telesnih odprtih. Nesrečnik v nekaj sekundah opravi veliko in malo potrebo. Odrešujoča smrt nastopi zaradi zastoja srca. Ostane samo obupno smrdeč kaver nenavadno modrikaste barve. Šadas ubije z natančnim rezom v srce. V tem primeru smrt nastopi hipno, saj žrtev umre, še preden začuti bolečino. Ceh šadasov seveda ljubosumno skriva svojo umetnost usmrtitve.

Južnjak porine Orwenu zaboj:
»Sami si oglejte.«

Orwen prime zaboj in ga potisne bliže k sebi. Hlad ga prešine po celem telesu. Okleva. Leden znoj spolzi pod tesno zapeto uradniško

obleko. Pramen las pade na čelo. Zbere pogum. Potegne ročko in ob pogledu na prizor okamni. Mrtev pogled zvestega pomočnika ga resnično presune. Ne odmakne pogleda od mrtvega bolščanja oči, zreče iz poljan spokoja. V njem vre. *Izdaja. Preklemanska izdaja.* Mrzlično začne brskati po spominu. Mora se spomniti, kdo vse je vedel za Welekhijevo pot na jug. Kdo vse? Odgovor pride sam od sebe. V kočijo stopi še ena oseba. Knez prepozna novega sopotnika in se kislo nasmehe:

»Timej Alvad Ladhaški, drugorojeni sin Ladhaškega grofa. Res čedna naveza. Član dvorne uprave, moj trgovski tajnik, šadasov sodelavec.«

Timej tiho sede poleg Heorja. Živčno se igra s prsti:

»Oprostite knez, postavljen sem bil pred precej preprosto izbiro. Vi ali moj oče? Na tehtnici odločitve je zmagal oče in vi ste izgubili. Zdaj prihaja konec vašim spletkam. Vaša glava bo za tarčo gospodarju Cesarstva. Nastopil je čas za nove poslovne priložnosti.«

Timej s pritajenim sovraštvom pogleda kneza:

»Ob tej priložnosti bi želel vedeti, kaj je knezov zvesti podrepi spletkarček počel v bližini dvora bodočega božanstva?« in nestrpno sklence roke. Živčno drgne palec ob palec. Zločesto zre v Orwenov brezizrazen obraz. *Neverjetno. Človeku grozi smrt, a kljub temu ostaja ledeno hladen.* Knez opazi izdajalčevo zadrego:

»Plemiška kočija,« a ga Timej grobo prekine: »V tej kočiji sem samo jaz plemeniti mož.«

Knez izostri pogled in brez trohice strahu reče:

»Še enkrat me prekineš, pa ti bo žal. No, hotel sem reči, naša plemiška kočija je tukaj tako stoječa sumljiva. Najbrž nočete prelivati krvi na nizkotni in razbojniški način. Šadasi ste plemeniti morilci,

ne pa razbojniški ali izdajalski izmečki.« in s srh vzbujajočo ostrino preleti Timeja. Ta še kar živčno drsa palec ob palec. Koža okoli oči rahlo trzne. Zenice se razširijo. Orwen takoj prepozna strahopetca. In Timej je strahopetec. Samo njegov prevarantski oče je še večji strahopetec in hinavec. Njegova družina že vsa ta desetletja vara vse okoli sebe. Živčno spregovori:

»Heor, kar tukaj ga daj! Naredimo konec tej izdajalski kači. Prav ima, kočija bo sumljiva. Posekaj ga in zapustiva ta uklet kraj. Daj, zarij mu nož pod rebra. Naj še prej trpi. Naj trpi ta umazani spletkar!« se ves trese od razburjenja. Orwen ostane ledeno hladen. Spogleda se z Južnjakom. On prikima. Ponudi bodalo živčnemu mladeniču:

»Fant, zdaj imaš možnost in preidi od besed k dejanjem. Zgrabi nož in bodi mož. Stori, kar misliš, da moraš storiti. Daj, zarini mu nož pod rebra. Lahko boš užival ob pogledu na umiranje od teoša! Daj! Bodi mož!«

Mladenič se umakne v kot in z rokami odriva ponujeno bodalo:

»Saj si ti plačan za pošiljanje ljudi v Onstranstvo k njihovim prednikom. To je tvoje delo. Jaz nisem plačanec in morilec!«

Predviden izid: konec 2011

Andrej Ivanuša:

Krčma pri Saturnu: Srečni kapitan 2. del

Med našim pogovorom je pridrskal krčmar Franc in prinesel novo rundo piva. Počasi je pospravljaj prazne vrčke na svoj pladenj. Pri tem je znova vlekel na uho. Videl sem, da so tudi ostali naredili nekakšen polkrog, da bi bolje slišali pripoved temnopoltega gosta.

Vsekakor smo uspeli Jantaro dobro pokrpati. Vzelo nam je nekaj več časa kot smo sprva načrtovali. A potem smo brez težav zdrsnili v črvino in pokukali pri Delta Pavonis spet nazaj v navadno vesolje. No, tokrat smo malo zgrešili zaradi velikega oblaka vodika, ki je s svojo maso zamaknil črvino za pol svetlobnega leta stran od zvezde.

»Kako to, da ste skočili do Delte Pavonis?« me je zanimalo. »Saj skok verjetno ni bil kar tako, na slepo?«

Reči moram, da je bil kar tako, na slepo. Vsaj tako se mi je zdelo. In vendar nisem bil edini v posadki, ki nisem razumel logične verige razmišljanja našega kapitana. Toda niso mu zaman pravili Srečko. Ko smo se izčrveli nazaj v navad-

no vesolje, je Rastaban že bil tam v standardni orbiti okrog zvezde. Šele mnogo kasneje je pojasnil, kako je prišel na idejo, kje naj ga poišče. Ugotovil je, da Rastaban po sistemu »okrog riti v žep« potuje proti Gostosevcem. Gre za sistem magnetnih špagetov in poroznega tkanja vesolja, ki je omogočal neposredni skok iz Altaira do Asterope, v sam center Gostosevcev. Altair je najbolj oddaljena zvezda, vendar njena velikost in velik privlek omogočata zahrbtnen skok čez velike razdalje v Orionovem kraku naše galaksije. Do Altaira pa vodi pot preko Delte Pavonis.

Razdalja med Jantaro in Rastabanom je bila prevelika, da bi lahko izstrelili torpeda. Njegov doseg je bil do deset tisoč astronomskih enot. Rastaban pa se je nahajal na okrog 32.000 astronomskih enot stran. Kaj dosti bliže tudi nismo smeli, saj je imel Rastaban torpeda z večjim dosegom. A kapitan Srečko je bil vreden svojega imena. Čeprav si moram pri tem tudi sam pripeti majhno zaslugo. Odkril sem komet, ki je bil na poti proti Delti Pavonis in računi so pokazali, da bo šel izredno blizu krožnice Rastabanove standardne orbite. To je kapitana pripeljalo na idejo, da je torpedo privezal na komet. Seveda,

tokrat komet še ni imel repa, ker je bil sončni veter še šibak. Tako ni bilo težav zakavljati torpeda na komet. Tvegali smo vseeno, da bi predčasno eksplodiral. Morda sploh ne bi eksplodiral, če bi delec s kometo poškodoval kakšen del torpeda, ki bi ga odtrgalo.

Kot smo imeli najprej srečo, je kasneje nismo imeli več. Torpedo je dobil ukaz, da naj se spusti in usmeri na Rastaban. Vendar je prižemni mehanizem odpovedal in torpedo je razstrelil sebe in komet. Rastabana so zadeli deli nebesnega sla. Mislili smo, da ni utrpel resnih poškodb. A kasneje smo spoznali, da temu ni tako.

Nismo čakali, da se bojna križarka zapodi za nami. Za skok smo potrebovali hitrost, ki pa je v tistem trenutku nismo imeli. Proti zvezdi se nismo mogli usmeriti, saj bi nas prestregla Rastabanova torpeda ali pa njegov večsmerni laserski top, če bi prišli v njegov doseg. Kapitan Srečko je tako uporabil edino masivno telo, ki nam je bilo na voljo. To je bil oblak vodika, ki nas je zamaknil pri izstopu iz črvine. Uporabili smo vso moč naših D-D fuzijskih motorjev in razvili smo vsa sončna jadra. Le počasi smo dobivali potrebno hitrost. Rastaban se nam je vedno bolj približeval. Ko

Krčma pri Saturnu

se je približal na doseg njegovih torpedov, smo zaznali, da jih pripravlja za izstrelitev. Prav takrat smo se srečno potopili v vodikov oblak, ki smo ga dosegli. Oblak je popačil sliko v elektronskih detektorjih. To nas je rešilo. Rastaban je izstrelil samo en torpedo, ki je švignil nekaj astronomskih enot mimo. Eksplodiral je brez učinka v praznem vesolju.

Preden so uspeli izstreliti naslednjega, smo pridobili začetno hitrost, našli magnetni voz in skočili do Luytene. Sicer le kakšnih osem svetlobnih let daleč, ker masa vodikovega oblaka ni omogočila večjega lučaja.

A tudi Luytene ne omogoča dolgega skoka, saj ima majhno maso. Tukaj je Kapitan Srečko pognal Jantaro do najvišje hitrosti. Ko sem mislil, da bomo skočili naprej, je ukazal uporabiti Bussardova magnetna jadra in sunkovito smo zavrlili. Hitrost je bila nekaj nad mejo za podprostorski skok. Šele potem smo skočili. Če bi skočili pri polni hitrosti, bi nas zalučalo do Alfa Lacaille, težke zvezde. Od tukaj bi brez težav prišli do Altaira. Tako pa smo pristali v orbiti Beta Lacaille. Zvezdi sta več kot svetlobno leto narazen. Beta Lacaille je tudi tako majhna kot Luytene.

»Zakaj pa je zavrl?« je vprašal Jože. »Kar tako, brez vzroka to že ni naredil!«

»Seveda ne,« je prikimal Almius. »To je bil spet eden izmed njegovih trikov. Pri tako sunkovitem zaviranju se ustvari močna magnetna anomalija. Kapitan je vedel, da jo bo Rastabanov poveljnik Valerian Kerkorian zagotovo opazil. Njegov namen je bil, da bi ga prepričal, da smo skočili neposredno do Altaira. Kar se je tudi zgodilo!«

»Odlično!« sem rekel. »Boste še eno pivo?«

»Prosim. Z veseljem!« je rekel obiskovalec. »Pivo tukaj je res odlično. Takega nisem pil še nikjer.« Videl sem, kako se je na obrazu lastnika krčme, starem Francu, zarisal zadovoljen nasmeh. Franc je tretji vrček prinesel z nekaj manj drsanja in z večjo hitrostjo.

Še ena stvar je bila dobra pri tem triku. Skok od Delte Pavonis do Altaira je brez težav. Skok od Luytene do Altaira pa je zelo problematičen. Vodi namreč z zgornje ekliptične galaktične ravni k spodnji diagonalno čez galaktični krak. Ta prehod, ki ga imenujejo Orionov preval, je povezan z zelo močnimi magnetnimi in gravitacijskimi silnicami. Vpliv temne materije in črne luknje v središču galaksije je zelo močan. Brez več-

jih problemov ga lahko premagajo le velike in čvrsto grajene ladje. Manjše vesoljske ladje se skušajo prebiti čez oviro z manjšimi skoki in stalno opravljajo drobne popravke trajektorije. Če tvegate dolg skok, je pod vprašajem integriteta vaše ladje ali pa se povrnete v vesolje na napačnem koncu. Poveljnik Rastabana je, kot sem že rekel, nasedel triku in se drzno pognal čez Orionov preval. Verjel je vase in v novo ladjo. Vendar je Altair dosegel močno poškodovan in z veliko izgubo ljudi in androbotov. Pri Delta Pavonis smo mu naredili več škode, kot smo mislili mi in kot je ocenil sam Valerian.

A smo tudi sami obtičali pri Beta Lacaille. V tistem trenutku še nismo vedeli, če je Rastaban nasedel triku. Kakor tudi ne, da je vseeno skočil in pristal močno poškodovan pri Altairu. Pri teh pospeševanjih in zaviranjih smo namreč porabili občutno preveč goriva. Tako smo iskali kakšen vodnat planet okrog Beta Lacaille, saj smo morali načrpati kar največ devterija. A Beta Lacaille je zvezda, ki ima samo en planet. Trd in železen planet, podoben vašemu Merkurju. Razvili smo sončna jadra in se odpravili do Alfa Lacaille. Ker smo pluli le na sončev veter, vožnja ni bila hitra.

Nekako smo se sprijaznili,

da bomo Rastabana izgubili. Zavedali smo se, da bi se morali čim prej vrniti nazaj na Gostosevce, da bi povečali obrambno moč federacije. Vendar je najhitrejša pot vodila v vsakem primeru mimo Altaira. Pri Alfa Lacaille smo našli vodnat planet in se oskrbeli z devterijem. Potem smo skočili nazaj do Delte Pavonis in od tam do Altaira.

Altair je, kot vam je verjetno znano, samo 17 svetlobnih let oddaljen od Zemlje in je sedež tehnološko močne kolonije na planetu Techno ali Altair X. Techniki niso posebej zadovoljni, če jih nadlegujejo bojne križarke drugih kolonij. Seveda z veseljem trgujejo z gravicestami in magnetnimi vozli ter z ugodno lego črvine ob svoji zvezdi. Zaradi izredno hitre rotacije, ki daje zvezdi eliptično sferoidno obliko, je še posebej primerna za zelo hitre in dolge skoke čez Orionov krak. Rastabanu je bila tehnološka civilizacija po volji, saj je hitro opravil servisne popravke. Novačil je tudi plačance, da bi izpopolnil posadko. Kerkorian se je ob tem zelo potrudil, da si je pridobil kar največ uslug z izsiljevanjem. Kar je imelo kasneje zanj neprijetne posledice.

Jantaro je kapitan Srečko namerno izčrvil v razdalji 50.000 astronomskih enot stran od Altaira. Ni se želel zapletati s Techniki. Nameral se je le pogoditi za čim

bolj poceni prehod skozi Altairsko črvino do Electre. Potreboval je tudi informacije o Rastabanu in o novih tehnologijah, ki bi jih lahko pridobil in uporabil za bitko z večjo in bolj oboroženo tekmico. Po začetnih pogajanjih so Techniki dovolili utirjenje v orbito okrog planeta Mag-o-mag ali Altair IX. To je plinasti velikan, ki je dovolj oddaljen od naseljenega planeta Techno, da bojna ladja ne predstavlja neposredne nevarnosti za njih. Istočasno pa je dovolj blizu, da omogoča kar udobno trgovanje. Planet uporabljajo tudi kot velikanski rudnik ogljikovodikov.

Najprej smo presenečeno spoznali, da naši federacijski tolarji tukaj ne veljajo kaj dosti. S podobno težavo se je spopadal tudi Valerian, ker so bili unijski drakarji prav tako malovredni. A s pomočjo našega trgovca in častnega veleposlanika smo le uspeli dogovoriti dovolj ugodno ceno. Potem smo si privoščili še tri dni dopusta, ki smo ga različno porabili. S kapitanom in ladijskim zdravnikom smo skupaj pohajkovali po planetu in iskali drobna darila za domače, ko smo naleteli na zanimivo novico v planetarnem internetu. Tudi Rastaban je krožil okrog Mag-o-maga. Obe ladji sta krožili v isti orbiti in z isto hitrostjo, le vsaka na svoji strani planeta zamaknjeni za kot 180 stopinj. Zato se med seboj nismo videli. Tec-

hniki so zviti trgovci in jim je bilo takoj jasno, da ne smejo dopustiti, da se sovražnika pobijeta znotraj njihovega osončja. To nikakor ne bi bilo dobro za posle in trgovino.

Tistikrat je postal kapitan Srečko zelo zamišljen. Sedeli smo v kiberkafeju in tiho srebalimo vročo, kavi podobno tekočino. Le kapitan je počasi trkal po lončku z nohti in zrl na rob mize, kjer sta se sprehajala dva lokalna primerka drobnih živali, tukaj bi ju imenovali muhi. Kako jim pravijo domačini, še danes ne vem. Dolgo časa je tako razmišljal, saj sva z zdravnikom počasi popila vso kavo. Le kapitanov lonček je bil do dveh tretjin poln. Nena doma se je predramil iz razmišljanja. V enem samem dolgem požirku je popil vso tekočino in stekel iz kiberkafeja. Tako se je začela zadnja bitka z Rastabanom.

Prvi ukrep je bil, da je posadki prepovedal izhod z Jantare. Preklical je vse dopuste in vse člane posadke takoj napotil nazaj na ladijski krov. Strogo nam je zabičal, da naj čim manj uporabljamo elektronske komunikacije. Pod kaznijo je bilo prepovedan pogovor s katerim koli domačinom na Technu, še manj je bilo dovoljeno dajati izjave novinarjem in urednikom kibernovic. Potem je z zdravnikom Arhijem in menoj opravil nekaj nakupov, za katere smo porabili celo premoženje.

Krčma pri Saturnu

Bal sem se, da jih bomo morali sami izplačati, ko se zadeva konča. A potem se je naša vlada izkazala za zelo dobrohotno.

Imel je nekaj dolgih pogovorov z našo šefico lovske eskadrilje in z glavnim pogonskim tehmojstrom, pa tudi z Johnom Deppom in na koncu praktično z vsemi. Dva dni pred začetkom operacije je na krovu pristala še luksuzna jachta našega veleposlanika. Kaj sta govorila, ne vem, vem pa, da je bil trgovski mešetar ob odhodu ves zaripel v obraz in se je ves čas oziral čez ramo kakor, da ga kdo zasleduje ali celo preganja. Njegova naloga je bila, da prepriča Technike, da se ne vmešajo v spopad. Kar je imelo tudi določeno ceno.

Naslednji dan so priplule s planeta Techno servisne ladje in na Jantaro privarile cel grozd lažnih delov. Ko so končali, je bila Jantara videti kakor stara, osmojena črpalna ladja. Techniki so namreč iz zgornjih plasti plinastega velikana Mag-o-maga, okrog katerega smo krožili, črpali ogljikovodikove in dušične pline. Tam je bilo na stotine takšnih črpalnih ladij in Jantara se je navidezno prelevila v eno od njih.

Prižgali smo motorje in se

pospešeno zagnali po orbiti na srečanje z Rastabanom. Kakor je kapitan Srečko upal in načrtoval, Valerian ni posumil ničesar. Ko je spoznal svojo zmoto, je bilo prepozno. Naš večsmerni laserski top je najprej raztalil in odpihnil njihov top. Torpedov nismo mogli uporabiti ne mi in ne oni, saj je bila razdalja prekratka in škodili bi tudi sami sebi.

Potem so se pognala v boj lovska plovila. Čeprav jih je bilo več kot naših, smo izvojevali zmago s pomočjo našega topa. Z laserjem smo se zatem lotili še njihovega trupa. Na nesrečo smo spregledali njihovo tehnično plovilo, ki se je v samomorilskem napadu pognalo na topovski segment in ga zveržilo tako, da top ni bil več uporaben. Srečko je zagnal Jantaro proti Rastabanu, ki se je pričel umikati. Očitno smo mu poškodovali del pogonskega odseka, saj je bil zelo počasen. Kmalu smo ga dosegli in se prisesali nanj. Videl sem, kako so se z Rastabana pognali reševalni čolni. V njih so z ladje bežali plačanci in reševali svojo kožo. Niso se imeli za kaj boriti, saj jih Valerian še sploh ni zmozel poplačati za njihovo službo.

Naši androboti so v naskoku zavzeli Rastaban. V nekaj trenutkih so počistili glavni krov in prodrli do poveljniške

sobe. Rastaban je bil v naših rokah. Prav tako tudi Valerian Kerkorian. Ko se je vse zaključilo, so nas obkrožile Technicijske vojaške sile. Po dogovoru bi jim moral Srečko prepustiti poškodovanega Rastabana. A vedel je, da bi jim dal v roke tehnološko dobro opremljeno in oboroženo ladjo, ki bi jo bilo mogoče z malo napora hitro usposobiti. Sam je tudi ne bi mogel spraviti skozi Altairovo črvino do Gostosevcev. Tvegati bi spopad s Technicijsko vojsko. Zato je uredil tako, da se je zdelo, da mu je po nesreči bojna križarka ušla izpod nadzora. Zdrsnila je v spirali proti površju planeta, kjer so jo potem globoko spodaj zmečkali silni pritiski nekaj sto kilometrov debele atmosfere plinastega velikana.

Ujete može z Rastabana smo zaprli na šesti krov v Jantari. Preostale androbote z Rastabana in naša lastna torpeda ter vso težko oborožitev smo potem prepustili Technicijem kot odškodnino in kot opravičilo za neprijetno nezgodo. Saj so jo sprejeli, a pri tem se je videlo, kako so njihovi pogajalci škrtali z zobmi. Tudi v črvino nas niso zlahka pustili. Vendar jih je kapitan Srečko le uspel prepričati, nekaj z besedami, nekaj pa še z dodatnim plačilom.

Almius Nierere je nagnil

vrček in izpil še zadnja dva požirka. Med tem so gostje v gostilni začeli glasno razpravljati o povedani zgodbi.

»Bi mogoče še en vrček piva?« sem vprašal. Nierere je odkimal:

»Raje ne! Se me že rahlo prijemlje.« Pogledal je na uro in se zdrznil.

»Oh! Kar dolgo sem se zadržal tukaj. Bilo je res prijetno, vendar moram še nekaj opraviti. Tudi zato imam piva za danes dovolj!«

»Kakor želite!« sem odvrnil. »Res mi je bilo v veselje, da sem vas spoznal. Nikoli si nisem predstavljal, da se bom kdaj rokoval s tako slavno osebnostjo.« Nierere se je nasmehnul in mi podal roko. Prijel sem jo, jo čvrsto stisnil in rokovala sva se. Potem je podal roko še preostalim štirim prijateljem.

Stopil je do šanka in Francu naročil, da mu naj proda še eno pivo za zraven.

»Žal!« je odmahnil z glavo stari Franc. »Ne bo šlo! Pivo je mogoče ekskluzivno dobiti le v gostilni.«

»Toda ta je za mojega starega prijatelja, ki nikakor ne more priti sem,« je vztrajal Almius.

»Res! Opravičujem se.

Vendar vam piva za po poti ne bom prodal. Lahko imate še tako dobrega prijatelja, vendar bo moral priti na pivo sem, v gostilno!« je zatrmogla-

vil Franc. Almius se je prese-nečeno zazrl v krčmarja.

Potem je sklonil glavo in tiho zamrmral:

»Prav! Naj bo po vaše!«

Krčmarjeve obrvi so postale sršeče, oči široko odprte in glas skrivnostno tih:

»Tako je, naj bo po moje.

Piva za zraven ni mogoče dobiti.« Almius je ponovil:

»Piva za zraven ni mogoče dobit!«

»Tako je prav!« je rekel Franc in Almius je ponovil s tihim in brezvoljnim glasom:

»Tako je prav!«

»Sedaj se poslovite in rodošli spet prihodnjič!« je ledeno ukazal Franc. Nierere je ponižno odgovoril:

»Sedaj se poslovljam in vidimo se spet prihodnjič!« Zadel se je v barski stol ob šanku in mlahavo odkorakal do vrat. Tam se je še enkrat ozrl po prostoru in stopil na uličico.

Zmedeno sem opazoval zapirajoča se vrata in krčmar-

ja Franca. Ta se je ozrl proti meni in njegov pogled me je prestrašil. Nekaj nezemeljskega je bilo v njem. Umaknil sem svoj pogled in se zatopil v živahno debato, ki so jo vodili moje štirje prijatelji.

Se nadaljuje...

Bojan Ekselenski: Izvršitelji namere Gospodove Zorana Krušvarja: Celjska vampirska večerja 3. del

PRVI ŠLJUK

Slavko in Jasmina žalostno ugotovita, da je tudi Celje že precej izropana vinska klet. Motil se je glede tega, da ljudi ne bo zmanjkalo. Jasmina je primer tega. Že tri dni nista okusila pravega človeškega grizljaja. On se je vzdržal žrtja raznih počestnih cuckov in podobne nesnage. Živalska kri slabo vpliva na vampirsko rast. Ja, celo vampirji imajo nekaj, čemur rečejo rast in razvoj. Kakor športniki, morajo tudi vampirji zaradi razvoja svojih moči skrbeti za zdravo prehrano. Ta skrb med drugim izključuje žrtje živalske nesnage. Jasmina glede hrane nima zadržkov. Pravzaprav je brez volje. Saj je tudi v človeški obliki ni imela. Najprej se je zadela, potem pa dol dajala. Zdaj je dobra samo še za seks. Prav ste prebrali. Vampirski seks je nekaj posebnega. Moški vampir namesto sperme v žensko odprtino (katera pač je) spusti svežo kri. Vampirke imajo najraje v usta. Jasmina vedno grgra, preden požre. Res zna mojstrsko vleči. Najprej besno otepa s svojo polno ritjo, nakar vleče, vleče in še vleče. Aleluja! No, zdaj že nekaj časa gre z njo navzdol. Še malo in od pasje krvi bo začela lajati. Včeraj ga je, prasička zmešana, ugriznila. Še tiča mu bo odgriznila, misleč, da je klobasa. Slavko razmišlja o menjavi. Najti si mora drugo pičko. Takšno, ki se ne spreminja v cucka.

»Jasmina, nehaj se že prenažirati s to pasjo fukušo! Še lajati boš začela!«

Ni reagirala. Še naprej je poh-

lepno grizla vrat razmesarjenega nemškega ovčarja. Včasih je to moral biti lep pes. Zdaj je zgolj Jasminin obrok.

»Jasmina!« odločno zakliče. Ona še kar ne reagira. Vso svojo pozornost je posvečala pasjemu truplu. Slavko se spomni na usodo Jasminine matere. Najprej so bili prvi dve noči še kar srečna družina. Tretjo noč je stara začela noret. Najbrž je ven udarila vsa potlačena nedojebanost. Odvilo se ji je sto na uro. V eni sami noči je pobila dvajset ljudi. Vsakega je napol požrla in že hitela k naslednjemu. Pozabila je na vsa pravila lepega vampirskega obnašanja pri mizi. Vso svojo faruško frustracijo in kronično nedojebanost je izživela v tisti nori noči. Najhuje jo je skupil tisti Franček, ki je včasih za njo gledal. Revček je grdo plačal za pohotno buljenje v njeno baročno oprsje. Najprej ga je zbila na tla, mu strgala hlače in odgriznila tiča. Uboga para je kričal kot jesihar. A to ji še ni bilo dovolj. Joške si je namazala s krvavim tičem. Zaboga, nora baba je tiča uporabila za čopič. Nase je s krvjo narisala narobe obrnjene križe in kričala:

»Jezus, zdaj sem dokončno tvoja! Pridi pome! Tukaj sem!«

Tako je dolgo norela. Ubogega reveža je iz usmiljenja kar sam pokončal. Stara drolja je potem norela. Našel je mačeto in jo dal za pas. Nekje proti jutru je najprej potegnil mlado, nakar si je privoščil še staro. Za svoja štirideseta je bila še kako užitna. Ko mu ga je podivjano vlekla, ji je z enim hitrim sek z mačeto odsekal glavo.

Fuj. Glava mu je zabingljala na tiču. Groteskno, da te kap. Žal ni šlo drugače. Stara prasica je postala prenevarna. Z gnusom jo je odbil stran. Jasmina je takrat nekaj protestirala. Uspel ji je razložiti, kako je njena ponorela mati nevarna:

»S hrano se ne smeš zabavati. Opravi hitro in učinkovito! To je osnovno pravilo prehranjevanja. To, kar je počela tvoja mati, je živalski izbruh potlačenih frustracij. Celo noč je norela. Z grizenjem tiča je prešla preko vseh mej. Ne moreš po mizi metati bedrc!«

»Je bila potrebna tako drastična kazen?« vpraša.

»Žal ni bilo drugega izhoda,« je odvrnil. Tako sta z Jasmino ostala sama. Nekaj časa sta še uživala izobilje. S širjenjem vampirske populacije se je življenjski prostor začel krčiti. Iz izobilja sta prešla na pomanjkanje. Zadnje tri dni ni več ljudi. Vse skupaj se širi hitreje od njiju. Zdaj strada. Prejšnjo noč sta prišla v Celje in naletela sta samo na krdela sestradanih vampirjev. Redki preživeli so se zabrikadirali in se ne more priti do njih. Ven hodijo samo podnevi in mnogi takrat izkoristijo del časa za pobiranje pečih vampirjev. Vsaj sto na dan jih pokončajo. Po svoje delajo koristno delo, nekakšen naravni izbor. Nekateri od ljudi so neužitni. Prav ste slišali. Neužitni so vsi, ki so preboleli tisto mrzlico izpred sedmih let. Njihova kri ima okus pokvarjenega vina. Bljak! Videl je, kaj se zgodi po požirku njihove krvi. Podobno štal naredi samo še česen. Mora biti neka povezava

med skisano krvjo in česnom. Nesrečni vampir se je najprej zvijal po tleh in tulil od titanskih bolečin. Na koncu agonije je obmiroval in telo se je spremenilo v zdrizast kup dreka. Res grda smrt. Spusti pogled na Jasmino. Še kar si je dala opraviti s crknjenim cuckom.

»Jasmina?« hoče biti prijazen, čeprav mu že počasi najeda. Z vsako požrto svinjarijo je njegova kurbica manj človeška.

»Hov, hov!« narejeno zalaja. Nič. Dvigne od krvi umazan obraz šele po koncu opravka s psom:

»Saj sem te slišala. Še pes, kaj šele vampir ima rad mir pri jedi. Te niso učili kulture?«

»Če lahko temu rečeš hrana ... Meni je bolj podobno brskanju po smetnjaku.«

»Ti si lačen, jaz sem pa vsaj za silo sita;« naveličano odvrne in brčne pasje truplo.

»Od vseh teh smeti boš kmalu začela lajati. Ne veš, da ne boš mogla postati boljši vampir, če boš tako nezdravo jedla?«

Zamahne z roko in se zakrohota:

»Ti temu praviš zdrava prehrana? Kri je kri. Bom že nadoknabila s kakšnimi atletskimi mladci na steroidih.«

»Morala bi poslušati tistega starega vampirja iz Hrvaške. On je stari vampirski maček. Slišal je za nekega vampirja, ki je baje star preko 500 let in še nikoli ni pil. Si lahko zamisliš? Premika se kot kakšen duh, saj tudi je duh. Sploh nima več telesa, samo njegova jebena krščanska vera ga drži skupaj. Si lahko misliš? Vampir, ki je kristjan? Kako ironično. Baje je bil včasih član nekega cerkvenega reda, namenjenega pobijanju vampirjev. Lahko kaj takšnega verjameš?«

»Mene sprašuješ? Ti si filozof najine družine. Jaz skrbim za potrebe tvoje spodnje glave. Intelektu-

alne in filozofske razprave so tvoje področje. Zanimivo, vaški klošar postane filozof.«

»Saj sem vedel, da nisi poslušala.«

»Jedla sem, ko si ti sedel na tisti terasi in razpravljaj s svojim reškim prijateljem.«

»Ja, samo hrana ti gre po glavi. Najsi bo iz hladilnika ali smetnjaka. Samo da teče. Kdo je tu klošar?«

»No, kaj je s tisto štorijo?« vpraša radovedno in opreza za plahim muckom. Slavko opazi:

»Niti ne poskušaj. Pusti mučka, naj gre svojo pot. Kanarčka iz kletke ne poješ, čeprav imaš rad perutnino,« in stegne roko proti mačku. Žival ni uspela pobegniti. Poskuša se upirati, a on jo samo boža. Počasi se umiri. Nasmehne se:

»Vidiš? Tudi vampirji lahko imamo hišne ljubljence. Ne smeš v vsaki stvari, ki ima toplo srce, videti zgolj naslednjega obroka. No, naj ti povem, kaj sem izvedel od tistega hrvaškega prijatelja,« in skoraj zasanjano nadaljuje:

»Bistvo vampirjeve moči je človeška kri in zlasti življenjska energija, ki se med pitjem pretoči v vampirja. Najboljša in edina, s katero se vampir razvija, je človeška. Najmočnejši vampirji so sposobni piti tudi kri duhovnikov. Najbolje je po končanem pitju takšnega duhovnika skrajšati za glavo, kajti vampirski duhovniki so nepredvidljivi in nadmočni. Tisti svečeniški vampirski duh je, tako vsaj pravijo, neuničljiv. Lahko leti, ne škodi mu blagoslovljena voda in še kaj bi se našlo na seznamu njegovih sposobnosti. To ti govorim, da nehaš z žrtjem iz smetnjaka.«

Jasmina se zgolj nasmehne in z mrtvimi očmi išče novo žrtev. Neprestano je lačna. Slavko opazi njeno žejo:

»Še nekaj. Tvoja žeja je vse

močnejša, ker te zastrepnja živalska kri. Izgubljaš nadzor nad sabo. To je prva faza. Prijatelj mi je veliko povedal o propadu mnogih v reškem podzemlju. Poskusi se malo zadržati.«

Skupaj vstaneta in opazujeta nočno življenje. Odloži mucka. Jasmina se je komaj zadrževala. Hotela je planiti nanj. Zadrževala jo je samo morebitna Slavkova jeza. Mucek steče v noč.

V nekaj skokih sta v veleblagovnici. Slavko izostri čutila. Mogoče bo kaj sreče. Skoraj spotakne se ob truplo. Potegne zrak skozi nosnice. Mrtev vampir. Lovska dvocevka mu je odpihnila glavo. Še močnejše se koncentrira na opazovanje. Zdaj lahko čuti stvari in bitja okoli sebe, čeprav jih fizično ne vidi. Nekaj metrov pred sabo začuti žival. Neki izgubljen maček. V enem skoku je v prvem nadstropju. Vso energijo usmeri v opazovanje okolice. Razločno zazna obrise stvari. Jasmina je ostala spodaj. Tako je prav. Njena čutila niso tako natančna, saj jih je preveč zamazala s pasjo in mačjo krvjo. No, pospravila je še tisto svinjo, dva konja in tri krave. Celo domačo farmo je požrla. Na srečo se živali ne spremenijo. Vampirski virus je prekletstvo ali dar samo za ljudi. Zakrohota se ob misli na morebitno vampirsko svinjo. Vampirskih živali bo itak dovolj, če bodo še drugi žrli kot Jasmina. Nič. Samo stvari in še dva mačka. Skoči v tretje nadstropje. Nič. Znova samo živali, ki so ostale brez človeških skrbnikov. In še nekaj. Tri trupla. Vampirski. Telesa so ločena od glav. Očitno so jih preseletili med spanjem. Takrat je vampir nemočen. Kri na tleh je še sveža. Postane izjemno pozoren. Mogoče so kje skriti ljudje. Preiskuje celotno nadstropje. Nič. Skoči v zgornje nadstropje. Sprva nič. Nakar pa izza debele železne ploš-

Celjska vampirska večerja

če za vrati začuti šibak odmev človeškega srca. In ne samo enega. Več njih.

»E, našel sem vas. Moja vinska klet. Pogruntati moram, kako do vas,« na glas razmišlja. Železa ne zna prebiti. Nekje mora biti kakšen vhod. Ljudje so prebrisani. Kovina precej zmanjša sposobnost vampirskih čutil. Ej, piščančki v kletki. Bom že prišel do vas, ga prešine. V hipu je pred vrati pisarne. Okno. Mogoče ima tudi vinska klet okno. Lahko spleza. Najprej poskusi odpreti vrata. Zaklenjena. Sranje! Moral bo vdreti. To bo zbudilo refoške. Bliskovito razbije vrata in stopi do okna. Odpre ga. Hladen zrak udari vanj. Potegne ga skozi nosnice. Samo vonj trohnenja. Čisto je pozabil na Jasmino. Najbrž si je postregla s tistim mačkom v pritličju. Nikoli ne zna počakati. Mogoče si bo moral najti malce kulturnejšo samico, takšno z osnovnimi manirami. Nagne se ven, kolikor se lahko in zagleda, kako skozi sosednje okno pokuka v temo noči puškina cev. Ljudje so popolnoma budni. Nasmehne se. Po svoje bolje. Adrenalin brizga v kri. Torej bo deležen jagodnega izbora. Fino. Ni lepšega od krvi, začinjene z adrenalinom. Samo do tja je treba priti. Zdaj je čas za preizkus dodatne opreme. Mogoče se mu bo obrestovalo zdravo prehranjevanje. Sprva plaho, potem vse pogumneje prilepi dlani na steno. Potegne se skozi okno. Lahko pleza. Mogoče ljudje ne vedo za to sposobnost. Povzpne se kakšna dva metra po navpični steni. Res nori občutek. Veter noči objema telo. Usmeri pogled proti puškini cevi. Od zgoraj se ji začne previdno približevati. Občutek ugodja je vse močnejši. Poskuša obrzdati strastno žejo. Mora se nadzorovati. Ne

sme zdvijati. Za izbrana vina izbrano obnašanje. Ugotovi število ljudi. Ohoho, sedem palčkov. Prava bratovščina. Hkrati ga zaskrbi, kako bo z vsemi opravil na mah. Tudi drugi gotovo v rokah držijo puške. Za ta jagodni izbor se bo treba resnično potruditi. Čisto se stisne k steni. Takšen mojster ni niti spiderman. On je zdaj car vseh carjev. Pogleda okoli sebe. Nikakor ne želi svojega zaklada deliti z drugimi. To je njegova klet, samo njegova. On jo je našel in on se bo zalil z njeno krvjo. Samo on in nihče drug. Mogoče bo kaj pustil za Jasmino. Mogoče se ji vrne del vampirske človečnosti. Mogoče bo po zaužitju jagodnega izbora nehala misliti na fukušo, katere je prepolna. Iz gobca ji smrdi. Komaj jo še prenaša. Na srečo lahko voh izklopi. Še ena prednost vampirskega življenja. Pripre oči in s čutili pokuka v prostor. Dobil je skoraj radarski vid. Trije moški, tri ženske in mladič. Moški so polni adrenalina samozavesti, a ženske strahu. Otrok je v kotu in objema svojo plišasto igračo. Dete se ne zaveda svoje usode. Daroval mu bo večno otroštvo. Odloči se. Bliskovito se vrže skozi okno. Zbije puško iz rok. Zagrizne in v hipu je že pri drugem možu. Niti treniti ni uspel, ko ga ugrizne. Puško mu iztrga iz rok in jo vrže skozi okno. Tretji dvigne orožje. Začuti tudi top udarec v hrbet. Odjekne strel. V roki začuti prehod kovine. Slavko se zakrohota:

»Slabo meriš!« in mu prepreči še en strel. Zgrabi ga za roko in sunkovito zaluča v železno ploščo. Obmiruje. V hrbtu začuti ost kovine. Nož. Bliskovito se obrne in zarije sekalce v slasten vrat mlade ženske. Z zdravo roko zgrabi malce starejšo gospo in jo zaluča poleg

ležečega moža. Telo v prijemu oslabi. Spusti ga na tla in zgrabi še tretjo žensko. Kakšna smola. Ta ženska je neužitna. Zavoha pokvarjeno kri. Seveda. Tista mrzlica. Zgrabi jo za vrat. Ženska nemočno grgra.

»Gospa, vi niste užitni,« in jo zaluča v steno, kjer obleži. Zgrabi moškega, ki počasi prihaja k sebi in hlastno zagrizne v njegov vrat. Uf, kakšen užitek. Z naglico vleče toplo tekočino. Kakšen božanski užitek. Škoda, ker mora prvo steklenico izpiti tako na hitro. Škoda dobrega vina. Žal nima časa gurmanski užitek. Drugi lahko vsak hip pride k sebi. Izpije ga, mu zlomi vrat in mrtvo telo zaluča skozi okno. Zgrabi drugega. Ponovi vajo. Energija in ugodje prevevata njegovo telo. Nova moč se začne pretakati po njegovih žilah. Na dušek je izpil dve steklenici vrhunske kvalitete. Kri, polna adrenalina in izkušenj je najboljša. Prava biohrana. Tretji moški prav tako spusti svojo kri skozi Slavkove sekalce. Uf, kakšna simfonija ugodja. Pravi Beethoven med flašami. Besno srka. Pozabi na vse okoli sebe. Vračajo se mu moči. Rane se mu zacelijo. Bolečina je po svoje dobro dela. Vsaj občuti nekakšno življenje. Pohlepno vleče toplo tekočino in z njo življenje. Zatem se posveti obema ženskama. Tisto s pokvarjeno krvjo je pustil ležati. Ni je ubil.

Otrok se stisne ob kot. Za hip okleva. Samo za hip, nakar opravi še z njim. Zatem vzame v roke puško. Obema ženskama, razen otroku odstrelji glavo. Tako bo vsaj manj lačnih ust. Počasi bo treba začeti razmišljati o nadzoru številna rojstev. Ljudi bo prej ali slej zmanjkalo. Od živali bodo še sami postali živali. Znova mu misli poletijo

k Jasmini. Šit. Njej ni privoščil niti enega zalogaja. Bliskovito odskoči na tla. Skočil je naravnost iz četrtega nadstropja. Res se je obilno napojil. Poln je vrhunske krvi. V časih svojega človeškega bivanja ni nikoli skrbel za zdravo prehrano. Človeško bivanje? Skoraj pozabi na tisti čas. Hotel je pozabiti. Prej je bil na dnu prehranjevalne verige, zdaj je skoraj njena krona.

Jasmino najde v kotu med razmetanimi ostanki časopisov. Vedel je. Sklestila je tistega ubogega mačka. Za hip ga oblije občutek slabe vesti.

»Tako, zdaj sem prenovljen. Zakaj nisi šla za mano?«

»Saj si tako hitel. Komu se ljubi tako dirkati po praznih hodnikih? Raje sem jedla.«

Mračno odvrne:

»Znova ta nezdrava hrana.

Kar je fastfood za človeško mulčad, to je živalska kri za nas. Če bi bila z mano, bi se tudi ti mastila. Prvovrstna roba, ekološka pridelava.«

»Zakaj mi nisi prinesel kakšen zalogaj?« obtožujoče dvigne oči. Izražala je mrtvaško otožnost. Prime za rep mrtvega mačka, vstane in ga zaluča. Zasliši žvenket padanja steklovine. Užaljeno stopi ven. On jo spremlja. Vdihne. Zdaj je že prav neznosno smrdela.

»Ne bodi užaljena. Nisem ti jaz kriv za tvoje brskanje po smetnjakih!«

»Dovolj te imam. Kar drugo si najdi. zanima me, katera zna tako dobro poskrbeti za tvoje potrebe.«

»Drugo? Draga, če mi ga dobro povlečeš, boš še ti deležna vrhunske robe. Samo ne smeš gristi, kot je grizla tvoja zahojena mama!«

Ona se obrne. Nasmehne se. V soju vzhajajoče mesečine opazi propadanje kože na njenem obrazu. Kdo pa ne bi ob tako slabi prehrani propadal? Stopi do njega in ga pri-

me za mednožje in se pohotno zareži:

»Kar tukaj?«

»Kar tukaj. Saj se menda ne bojiš javnih nastopov. Če si lahko v šoli trem hkrati vlekla, lahko zdaj tudi meni tukaj na javnem prostoru. Nikogar ni, ki bi naju oglobil zaradi nemoralnega obnašanja na javnem mestu.«

Hitro mu odpre zadrgo.

»Pazi, da mi ne umažeš novih hlač.«

Ona ne odgovori. Samo pohlepno vleče. Občuti ugodje. Samo pitje vrhunske krvi je boljše od tega. Jasmina zna, ne glede na svojo živalskost. Še malo je prej razmišljala, da ji skrajša muke padanja v živalskost, a se premisli. Njena živalska strast mu dobro dene. Zna vleči. Pravi vrab je glede tega. Lahko bi odprla fakulteto za vlečenje tiča. Sanjsko bi živela od šolinin. Za vsak semester bi lahko zaračunala recimo pet živih ljudi. Ob dvajsetih študentkah bi obogatela. Ljudi bi lahko izvažala. Tako pa ... uboga para misli samo na trenutek. Samo na svoj nagon. Nujno mora dobiti človeško kri, sicer se bo olupila. Golo meso ni ravno seksi. Dobro fafanje gor ali dol. Uf, kako to gode. Kako fino je.

Pride mu v veličastnem krču ugodja. Jasmina je vse pohlepno požrla. Ni in ni hotela nehati vleči. Čisto ga je izpila. Z roko potegne okoli ust in se postavi na noge. Z roko je bila malce pregroba, saj si je slekla nekaj kože. Slavko se nakremži.

»Kaj je, te nisem dobro?« vpraša.

»Tvoja koža ... lupiš se. Prav nagravžno je videti. Fej in fuj. To je zaradi tvoje slabe hrane.«

»Ti mi najdi kaj boljšega,« odvrne in se obrne stran. Seveda. Zavohala je mačka. Hoče jo ustaviti, a mu ne uspe. No, kljub vsemu je ostala praznih rok. Za hip je bila prepočasna. Maček je ušel. Slavko

se na glas zakrohota. Jasmina se obrne:

»Kaj je tu smešnega? Sem pač prepočasi reagirala. In kaj? Meni hrane ne bo zmanjkalo!«

»Ja, McDonalds je za vsakim vogalom. Kako se zgodovina ponavlja. Prav nič se ne potruдиš. Greš po liniji najmanjšega odpora. Zdaj nisi več v šoli in nisi več razredna lajdra. Spravi se k sebi!«

Slavko znova napne svoja čutila. Zdaj je tako najeden in napit dobil nove moči. Začutil je tudi trupla vampirjev. Še ena legenda se je izkazala za resnično. Duh vampirja tudi po smrti v obliki nekakšnega energijskega oblaka ostane na mestu trupla. Tudi po strohnenju trupla ta energija ostane. To je dragocen čut. Kjer je veliko vampirskih trupel, tam so mogoče v bližini živi ljudje. V razbitinah lekarne zazna kar osem trupel. Z enim skokom je tam. Vsa ta trupla so že stara, saj je od njih ostal samo prah. Energija še kar lebdi. Pazljivo opazuje stavbo. Njegova na novo okrepljena čutila so prebijala stene. Sreča. Še en obrok ga čaka. Jasmina pride za njim. Samo stoji in ogleduje.

»Čutiš?« jo zbudi iz otopelega opazovanja.

»Kaj?«

»Utrip srca. In ne en sam. V tej stavbi spi pet ljudi. Toliko utripov čutim.«

»Jaz nič ne čutim.«

»Seveda ne, ker si svoja čutila umazala z drekom. Počasi greva gor. Splezala bova po steni. Mogoče okno nima rešetk.«

»Plezala? Saj nisi pajek. Razbijva vrata in njami, njami!«

»To bi storili že drugi, če bi lahko. Vrata so gotovo temeljito zabarikadirana. Ljudje niso neumni. Spomnim se svojih začetkov. Napadal sem v ravni črti. Zdaj tega ne počnem več. Ob zdravi prehrani dobiš zdravo moč. Zdrav duh v

Celjska vampirska večerja

zdravem telesu.«

»To mi je res neko zdravje. Niti tebi, niti meni v prsih ne bije srce. Otrok ne moreva imeti, ne potrebujeva dihati in ... daj, nehaj že s to tvojo ekologijo. Kje si prej bil? Navadni vaški klošar, ki je požrl še pokvarjen kis, če je le imel v sebi sled alkohola.«

»Počni, kar češ, jaz grem poiskat shrambo. Če češ jesti, mi sledi. Ne mislim ti hrane nositi k riti. Dovolj si stara, Torej sama stopi do hladilnika,« in skoči na steno. Obrne glavo in čaka, kdaj bo še ona skočila. Pripravi se in odrine. Žal se samo zaleti ob steno, na kateri pusti še nekaj svoje kože in telebne na tla. Njemu bi šlo na smeh, a mu ne. Hrup lahko zbudi ljudi:

»Bodi tiho in me počakaj. Tokrat ti bom prinesel zalogaj. Samo molči.«

Bliskovito pleza od okna do okna in s čutili preiskuje prostore. Po ulici prihaja gruča vampirjev. Obstanejo, ko ga zagledajo na zidu. Eden pokaže nanj in steče. Ostali mu sledijo. Kaj bi zdaj dal za dobro puško? Bliskovito išče. Skupina priteče do stavbe. Jasmina se je ritensko umakne.

»Glej, glej, kaj imamo tu? Romeo in njegova Julija!« jo ogovori moški v raztrgani policijski uniformi. Izza pasu potegne mačeto:

»Osebnost prosim!« se zareži. Slavko začuti nevarnost.

»Kaj vam je? Kaj hočete od mene?«

»Uboga para. Saj si čisto nedo hranjena in mogoče nedojejana. To je naše ozemlje. Si to vedela?«

»Bi morala vedeti?« in se ritensko umika. Ostali iz družčine naredijo okoli nje polkrog.

»Mogoče boš ostala v enem kosu, če tvoj izvoljenec pride dol.«

Slavko se odloči. Šest jih je. Vsak posamezno je verjetno šibkejši od njega. Glavni v krdelu se je kar sam izpostavil. Najprej njega. Tako bo zmedel ostale. Bliskovito odleti in švigne čez zrak proti svoji tarči. Vampirski policaj je bil daleč prepočasen za Slavkov silovit udarec. V eni sami kretnji, daleč prehitri za oko, mu odruga roko, vzame mačeto in odseka gla-

vo. Še preden se telo sesede, mačeta pokosi še dve glavi. Prav nagravžno se ločita od teles. Kri špricne visoko v zrak. Preostali trije otrdijo od strahu. V trenutku jih razmesari. Bolj iz navade globoko vdihne in si ogleda posledice svojega vnapada. Šest vampirskih trupel začne hitro propadati. Zavoha značilen vonj pitja živalske krvi:

»Ti so imeli tebi podobne prehranjevalne navade. Najbrž so mislili, kakšni frajerji so v krdelu. Zdaj je konec. Vračam se v shrambo,« reče in znova skoči na zid. V soju mesečine se bliskovito premika. Jasmino mine strah. Gleda na razlivajočo se kri. Pomisli, kakšna škoda je te krvi. Zgrabi prvo truplo in začne vleči. Hladna kri sicer ni najboljša jed, a tudi ne tako slaba. Pozabi na vse. Pohlepno ožame vseh šest teles. Od njih ostane samo hitro kopneč zdriz. Začuti nekakšno pijanost. Poskusi vstati. Nerodno se zvrne na rit. Začne se na glas krohotati. Podobe okoli nje dobivajo mavrično prevleko. Zvoki noči ugašajo. V grlu jo začne skeleti. Začuti pekočo žejo. Poskusi še enkrat vstati. Nekako ji uspe. Maje se. Prešine jo misel na hrano v stavbi pred njo. Zakaj hudiča bi čakala? Prebila bo zidove do shrambe in konec. Slavko naj se muči s svojimi pajkovskimi igrami. Zažene se in z vso silo trešči ob zid. Odbije se od trde ovire in tleskne na tla. Strahovita bolečina in neznosna pekoča žeja jo znova postavita na noge. Tokrat vzame še več zaleta. Mavrično oblivajoča točka prejšnjega udarca ji pleše pred očmi. Izgubi vsak občutek za razdaljo. Znova se z vso močjo, tokrat z več zaleta, zažene v zid. Z glavo naprej se zaleti. Tlesk! Špljask! Hrsk! Tok zavesti ugašne. Z razbito glavo se sesede. Nekaj časa še refleksno brca z nogami in opleta z rokami. Kri šprica iz razbite glave. Besno otepanje pojenja. Vampiriska duša izteče. Konec je. Slavko začuti trenutek njene smrti. Odmahne z glavo. Krava nora, pila je vampirsko kri. Overdozirala se je. Vampiriska kri ne more biti glavna hrana. Uboga para tega ni vedela. Kakor je bedno životarila, tako je bedno končala. Po svoje jo

je škoda. Bila je dobra prasička za užitek. Zdaj si mora najti drugo. Vprašanje, če bo tako dobra za tiste stvari. Znova se posveti hrani. Pride do okna, izza katerega čuti jasne utripe človeških življenj. Pet njih. Pet lepih flaš brez neokusne greznice tiste bolezni. Do vrhunca izostril čutila. Vsi lepo spijo. No, jagodni izbor ne bo, a tega je bil deležen pred slabo uro. Napne se. Bliskovito se izstrelil skozi šipo. Natanko je vedel, kako mora udariti. Najprej oba moška. Znal je udariti, da omami, ne ubije. Koristna večšina, ko si v kurniku in hočeš poloviti čim več kur, brez da jih pobijaš. Zatem je onesposobil še vse tri ženske. Mačeta je še kako prav prišla. Na dušek izpije oba moška in starejši dve ženski. Najstarejša se ne bo več zbudila tudi brez mačete. Njo bo vampirski virus trajno pokončal. Mladico si prihrani. Samo onesveščena je. Prišla bo k sebi. Po svoje jo je škoda. Stara je okoli petindvajset let. Dolgi, na otip svilnati lasje pšenične barve in prikupen obraz. Zdej lepotica spi. Z mačeto pokonča nesojena lačna usta in trupla, pravzaprav prazno embalažo, zmeče na cesto. Zasliši lajež potepuških psov. Naj se še živali malce mastijo. Stopi do svečnika in prižge sveče. Človeški brlog je podoben trdnjavi. Vhodna vrata so ojačana z železom. Nemogoče je vdreti. To je dobro. Odloči se, da si kar tukaj postelje. Znova se vrne v sobo z nezavestno deklino. Njo bo shranil za kasneje. Potegne zrak. Mmmmm Vonj svežega kolača. Ja, mladička je sladica, desert. Z desertom je treba spoštljivo. Po tej novi dozi zdrave hrane mu možgani hitreje in učinkoviteje delujejo. Dobil je nove spomine, nove večšine. Ja, prav je imel. Ves čas. Zdrava hrana je osnovni pogoj za zdravo vampirsko življenje.

Najdem vrvi in tesno zveže svojo novo prijateljico. Kako bi jo prepričal v prostovoljno preobrazbo? Vampir, ki to postane prostovoljno, obdrži veliko svoje človeške narave. Ne začne na stopnji zveri. Sam se je s težkim srcem spominjal svojega vampirskega otroštva. Potem se spominja na malčka iz

veleblagovnice. Malce se mu zasmili novopečeni vampirček. To bo za otroka stresna izkušnja. Žal pa vsaka šola nekaj stane. Mogoče bo še ponj. Mamico mu je našel. Saj ni prava, a to ni pomembno. On je po svoje njegov oče. Svojega vampirskega očeta se ni spominjal. Vampirsko spočetje je silno travmatično. Vsak vampir ga potisne v nezavedno. Najpomembnejše osebe pri novem rojstvu mogoče nikoli ne spoznaš. Tragično. Za hip postane, nakar odleti skozi okno. Zaplava in z umetniškim telemarkom pristane na trdnih tleh. Za hip postane ob pogledu na kupčke ostankov sedmih pokončanih vampirjev. Za šest njih je sam odgovoren, za sedmo pa ne. Jasmina ... pozablja na njo. Mogoče je res bolje, da jo zradira iz spomina. Od nje je ostal samo kup še vedno refleksno trzajočega zdriza. Nezdrava hrana se ji je končno maščevala. Do zore je še kakšna ura. V daljavi se je že začelo svitati. Mora pohiteti. V treh velikih skokih je pod oknom veleblagovnice. Zastonj se je trudil. Pred sabo zagleda majhno zdrizasto maso. Pogled mu obstane na plišasti igrači. Otrok je skočil skozi okno, ker drugje ni mogel ven. Tesnoba ob rojstvu je res huda. Zdaj ve za drugič. Vrne se nazaj. Hitro zatemni okna in si najde kotichek. V trenutku sončnega vzhoda se bodo možgani izključili. Puf! Klik! Ob padcu sonca izza horizonta se vampirska zavest znova vključi. Odpre oči. Bliskovito skoči na noge. Zasliši upiranje zvezanega telesa. Prižge sveče. Previdne z ust potegne povezo. Ženska zakriči:

»Stran od mene! Stran od mene! Kaj si storil z mamo, sestro in ostalimi?«

»Pomiri se. To bo najbolje!« reče mirno in z mislimi objame utripanje njenih čutov. Zdaj je znal čutiti človeško zavest. Ona sunkovito diha. Spomni se, človeško telo dobiti vase hrano in vodo. Ubožica je stradala. Stopi do hladilnika in ob pogledu se zgrozi. Fuj, kaj vse ljudje jejo. Še huje od pasje krvi. Pogled na konzerve in mrtvo meso v raznih oblikah ga navdaja z gnusom.

»Če ne boš norela, ti bom odvezal roke, saj si gotovo lačna. Samo obljubiti moraš, da ne boš norela.«

»In kaj, če bom?« kljubovalno odvrne. Nasmehne se:

»V hipu ti lahko zavijem vrat. To bi lahko že davno storil.«

»Res velikodušno od tebe. Ne pričakuj od mene izdaje drugih ljudi. Pozabi. Raje me kar takoj pokončaj. Saj to me itak boš. Moje sorodnike si vse pobil. Zver in morilec si.«

Znova se nasmehne. Zapre hladilnik in razkročeno stopi pred mladenko:

»Hočeš še živeti?«

Ona prikima.

»Torej se začni spodobneje obnašati. Ne moreš mi pobegniti. V sekundi te ujamem.«

Poskuša pogledati v njene misli. Saj so kot na razstavi. Gnus do vampirjev se meša z očaranostjo nad močjo. Strah pričakovanje iz njene krvi naredi vrhunsko hrano. Moral se je upreti lastni skušnjavi. To je ena od večšin. Zadržati se v pravem trenutku. Upor skušnjavi ustvari moč nad mislimi. Skoči pred njo in poišče njen prestrašen pogled. Svoje duhovne lovke stegne proti njej. Lahko se igra z njenimi mislimi, pravzaprav občutki. Njena glava je klavir, a on je pianist. Zdaj bo zaigral veličastno simfonijo. Postal je pravi umetnik. Rahlo pripre oči. Ona začuti spremembe:

»Kaj delaš?«

»Odrešitev,« odvrne tiho. Stegne roko proti mačeti in ji poreže vezi. Osvobodi jo. Ona dvigne roke, si ogleda dlani in poboža rdečino porezanih vezi. Njegov mentalni pianist še kar igra po njenem klavirju občutkov. Potiska strah in povzdiguje fascinacijo z močjo. Ženske so po svoje preprosta bitja. Zlahka so očarane z močjo. Samo pokažeš jim svojo nadmoč nad konkurenco in postanejo mokre. To je še instinkt iz časov praskupnosti. Lastne genetike ne moreš prevarati. Lahko jo samo potisneš v stran. Počepne na tla pred njo. Opazuje njeno čudenje.

»Kaj me ne misliš ubiti?«

»Zakaj bi te hotel ubiti? Lahko bi te in ti dal novo življenje.«

»Zakaj me nisi?«

»Naj te jaz nekaj vprašam,« in poišče njen topel pogled:

»Zakaj se me bojiš?«

»Ti si vampir, morilec ljudi,« suvereno odvrne in odmakne pogled.

»Nikogar ne ubijem. Vzamem človeško in dam vampirsko življenje. Gre zgolj za ekonomsko vprašanje. Ti v trgovini daš denar in dobiš hrano. Jaz pa v zameno za hrano dam večno vampirsko življenje. Kaj pomeni nekaj litrov krvi v primerjavi z nesmrtnostjo? Želiš večno živeti?«

»Nihče ne sme živeti večno.«

»Nisem te to vprašal. Zanima me tvoja iskrena želja. Daj, saj dobro poznaš svoje želje. Pomisli, večna mladost in večno življenje. Kaj ni to sveti gral človeštva?«

»Imajo moje želje kakšen smisel? Prej ali slej bom tvoj naslednji obrok.«

»Ni nujno. Vsekakor je tvoje človeško življenje odvisno od moje milosti.«

»Imate vampirji usmiljenje? Saj ste zgolj strastne živali.«

»Vampir je ob svojem rojstvu podoben novorojenčku.«

Ona ga krohotaje prekine:

»Ta je pa dobra ... rojstvo. Vi se ne rojevate, vi nastajate.«

On zamahne z roko in nadaljuje:

»Ni važno. Ob vampirskem rojstvu ti ostanejo spomini in najosnovnejši nagon. Nič drugega.«

»Ja. Nagon za preživetje, kar pomeni pokol ljudi, če te kdo ne skrajša za glavo. V teh dneh strahu sem imela čas za izobraževanje. Prej ali slej vas bodo iztrebili. Človek je vladar zemlje, ne vampir. Takšna je božja volja in ta volja bo uveljavljena.«

»Vašemu bogu za zdaj slabo kaže. Naj nadaljujem. Vampir lahko napreduje, razvije svoje moči. Z vsakim hranjenjem (ona se znova začne smejati, a ga ne prekine) pridobi življenjsko energijo, katero lahko koristno vloži v svoj osebni napredek. Mnogi bratje in sestre so se umazali s slabo hrano. Pitje živalske krvi ne prinaša napredka, temveč nazadovanje. Vampir, ki se hrani z živalmi, postane žival. Divja, strastna in neumna. Propada tudi telesno. Jaz se nisem pritaknil živali. Zdaj lahko nadzorujem svojo jezo. Vsrkal sem tudi del znanja tistih, katerim sem daroval nesmrtnost. No, nekaterim zaradi praktičnih razlogov nisem dovolil vampirstva. Lahko skačem iz petega nadstropja, plezam po stenah, na daljavo čutim utrip srca in berem misli. Kmalu bom lahko pre-

Celjska vampirska večerja

varal še gravitacijo. Vse to samo zato, ker sem za časa človeškega življenja izkusil mizerijo odpadka na robu družbe. Vampirji moramo najti ravnotežje. Prejšnjo noč sem pobil šest vampirjev. Pozverinjeni vampirji so največja groznja. Strasti človeškega življenja se v vampirski preobleki še okrepijo. Kdor ne naredi razmisleka, ta nima prihodnosti, temveč zgolj živalsko strast. Večnost, ki mineva od enega do drugega obroka, je slaba večnost.«

»Kaj ima to z mano? Me hočeš prepričati, da ste vampirji človekoljubni?«

»Ne. Mi smo nadgradnja človeka. Nobena stvar ne pride sama. Potruditi se je treba za upravičenje svojega mesta v novem svetu. Slišiš te zvoke?«

Prikima. On nadaljuje:

»To so zvoki kaosa. Prej ali slej bo moralo priti do ravnotežja. Ljudje ste zdaj zabarikadirani v svojih luknjah. Na vašo srečo velika večina vampirjev ne spregleda svoje nove vloge in se ne razvija. Ampak večno ne bo tako. Vse več jih bo hotelo napredovati in takrat vas barikade ne bodo več rešile. Napadali vas bodo skozi okna, stene, naučili se bodo uporabljati tehniko. Podnevi ste ljudje gospodarji. Takrat pridete iz lukenj in dan zapravite za pobijanje. Tako ne bo šlo več naprej.«

»Prej ali slej se bo človeštvo naučilo iztrebljanja vaše vrste. Prej ali slej. Mi imamo možgane, vi pa fizično moč. Vedno najprej zmaguje moč, nakar pa se tehtnica prevesi na stran možganov. Zdaj mi pa povej, kaj hočeš od mene. Gotovo me ne potrebuješ zaradi družabnosti.«

»Prav imaš,« prikima, se sunkovito postavi na noge in reče:

»Ponujam ti prostovoljno preobrazbo.«

»Si nor? Vzeti me boš moral na silo.«

»Spiti moraš malo moje krvi. Samo to. Do jutra boš vampir, ki bo obdržal vso svojo človečnost. Tega še ni nihče poskusil. Slišal sem od zelo starega vampirja, da je to možno. To

je edina pot do ohranitve svoje identitete in edina pot do preživetja. Dobro veš, sama v tem zverinjaku ne boš dolgo živela. Postala boš vampir. Dajem ti možnost.«

»Kaj ti s tem dobiš?«

»Darovanje je ena od poti. Obstaja vampir, ki nikoli ni pil. Z močjo vere v Jezusa in mogočno voljo se je postavil po robu temeljnemu nagonu, nagonu preživetja. In je preživel. Včasih je bil celo mogočen vitez, strah in trepet vampirjev. Cerkev ima poseben red, imenovan Izvršitelji gospodove namere. Njihova edina namera je fizično odstranjevanje vampirjev. Ironija. Izvršitelj je postal vampir. Zdaj je duh in blodil po reškem podzemlju. Še zdaj je veren in resnično nesmrten. Sence ne moreš ubiti, a ona tebe lahko. Tako je ubil Izvršitelja, ki si je drznil priti v podzemlje in začel z iztrebljanjem. Vampirji so Izvršitelja dobili v pest. Že so se veselili, kako bodo pili njegovo kri in se resnično okrepili, pa jih je ta vampirski duhovnik pretental. Enostavno je ustavljal srce umirajočega. Pitje iz trupla namreč ni tisto pravo. Ne prinaša nobene nagrade v obliki dodatnih moči ali izkušenj. Zgolj pitje pregretega piva. Še slabo ti lahko postane.«

»Ha, ha, ha. Celo svojega župnika imate. Ta je pa dobra. Kaj ni križ tisto, kar vas lahko ustavi?«

»Križ v rokah odločnega in blagoslovljenega služabnika Cerkve ja, križ v rokah slehernika pa ne. Ustavi nas sijaj volje, ne pa ikona. Skratka Melinda, zdaj je čas odločitve.«

»Kako veš moje ime?«

»Tvoji spomini in zlasti občutki so zame odprta knjiga. Nate sem samo malo vplival. Zdaj nisi več tako trda od strahu. S tem sem po svoje pljunil v lastno skledo. Zdaj nimaš več adrenalina v krvi.«

»Torej nimam izbire. Vampir bom v vsakem primeru.«

»Ni nujno. Lahko te izpijem, nakar ti odsekam glavo. Ostala boš mrtva. Vsak malce pametnejši vampir ob vsakem obroku pomisli, kaj mora storiti s prazno steklenico. Lahko jo

razbije ali pa počaka, da postane njeemu enaka. Stvar osebne izbire. Novo-pečeni vampirji ne razmišljajo. Samo žejni so. Ob pomanjkanju ljudi postanejo s pitjem živalske krvi zgolj pomilovanja vredne živali. Tebi želim prihraniti trpljenje rojstva. Odločitev je v tvojih rokah.«

Odloži mačeto in skoči na oken-ski podboj. Obrne ji hrbet. Kanček zavesti posveti njenim vročičnim občutkom. Znova nežno pritisne na njen strah in gnus. Počasi ju tišči v ozadje. Tako je prav. Naj fascinacija z močjo stopi v ospredje. Takrat se bo predala. Čisto prostovoljno. Samo nežno mora pritisniti in ji dati občutek varnosti. Naj ima možnost izbire. Lahko zgrabi mačeto in ga poskusi ubiti. Naj ima še to možnost. Naj se igra s to mislijo. Kriki zveri so odmevali v hladni noči. Zvezde so utripale na nebu. Del pozornosti posveti bližnji okolici. Vampirji so prišli na plano. Videl je celo bizarne družine. Dojenček, ki še ni shodil, je ujel radovednega zapuščenega psa. Ubogi otrok. Nikoli ne bo postal pravi vampir. Starši bi morali bolj skrbeti za zdravo otroško hrano. Tako so ubožca prepustili umazaniji. Človeške slabosti se kopirajo med vampirske. Dekle stoji in razmišlja. On čuti utrip njenega srca. Uspešno je potisnil žejo. Nadzoroval je lastno žejo. To je dobro.

»Čaka te izkušnja, kakršne si človek ne more pričarati niti v sanjah. Postani vampir in ostani človek.«

»Samo še zadnji obrok pojem. In še nekaj. Obljubi, da boš z mano.«

»To je logično. Saj menda ne misliš, da bom potem odfrčal kam drugam?«

»Še nekaj. Koliko ljudi moram dnevno pobiti, da preživim?«

»Jaz nisem nič jedel tri noči. Skušam najti ravnotežje med potrebo in etiko.«

»Vampir z etiko?« se nasmehne.

»Recimo temu zdrava odločitev. Lahko dostopnih ljudi ni več. Večina vampirske populacije bo propadla zaradi pomanjkanja nadzora nad žejo. Dol na ulici je kup vampirjev, ki so

zgoj uboge pare. Nihče sploh ne zmore malce naprednejšega iskanja hrane. Drugače bi že moral koga odvrniti. Tako nesnage smetarske brezciljno hodijo, se plazijo ali tečejo. Tam spodaj neka vampirka tišči pred sabo otroški voziček. V njem ima crknjenega psa. Res bizarno. Tebi bo ta beda prihranjena. Ne boš začela na dnu, temveč na vrhu.«

»Saj zdaj to ni več važno,« reče in stopi do hladilnika. Iz njega vzame narezan pršut, vložene olive, sir in kruh. Slavko zavoha:

»Fuj, crkovino boš jedla. Oprosti. Človeška hrana mi gre nekako gor.«

»Hvala,« odvrne in sliši njeno žvečenje. Takrat neki vampir pogleda gor. Takoj vanj usmeri vso pozornost. Odet je bil v raztrgano obleko poslovneža. Presunljivo zakliče:

»Voham človeško meso! Voham človeško meso!«

Vsi vampirji obstanejo. Slavko se mora hitro odzvati. Vizualizira krila in res mu v sekundi izrastejo velika netopirska krila. Skoči ven in zaplahuta s krili. Lebdi nad vampirji, ki se začno zbirati. Nekateri poskušajo plezati po zidu, a jim ne uspe. Slavko zakriči:

»Takoj nehajte, sicer vas bom vse vrnil tja, kamor sodite! Trop podivjanih zveri ste!«

Ni vedel, da ima tako močan glas. Plahutanje krila grozljivo odmeva nad gručo od žeje ponorelih vampirjev. Z mentalnim očesom vse na hitro preleti. Vsi so večinoma gor rastli ob pasji ali mačji krvi. Redki so okusili človeško kri. Seveda. V mestu so ostali samo najslabši primerki. Naprednejši vampirji so že zdavnaj pritisnili proti zadnjim otokom odpora in na meje Slovenije. Mnogi so šli na jug. Tam je še nedotaknjena mesnica. Te uboge pare so zadnja generacija, same živali. Lahko jih odreši muk. Roke in noge dobijo kremplje za grabljenje. Vampirji spodaj ne odnehajo. Pritisnejo proti vhodu v lekarno. Samo premočrtno so tiščali. Tiste ob zidu so pomendrali. Še kar pritiskajo. Tla se spremenijo v spolzek zdriz. Mnogim spodsne. Saj se bodo med sabo pobili. Kar naj se. Melinda zakriči ob pogledu na dogajanje pod oknom. Nekateri poskusijo skočiti do okna, a vse ostane pri neuspešnih poskusih.

»Melinda, pojdi notri. Naj se med sabo pobijejo, ostanek bom jaz skrajšal za muke.«

Prerivanje in smešno skakanje postane vse glasnejše. Grmada zdriza ob zidu je vse večja. Videl je vse oblike vampirske pohabljenosti. Do ubogih par pod sabo ni čutil nobenega usmiljenja. Zanj so zgoj podivjane zveri. Odloči se. Spusti se in z rokami zgrabi dve telesi. Z vso silo ju zaluča na tla. Razletita se kot lubenica. Zaleti se v maso in jih razmeče po tleh. Ne nehajo. Še kar besno tiščijo k zidu. Brez trohice razmišljanja. Samo premočrtno tiščanje k viru človeškega življenja. Nekateri se mu poskušajo upreti. Telesa je z lahkoto metal naokoli. Kupi zdriza so vse večji. Ko jih je dovolj pokončal, je v ostalih prevladal nagon za preživetje. Razbežijo se, vendar ostanejo na preži v sosednjih ulicah.

Znova vzleti in pristane na okenški polici. Z eno samo mislijo pospravi krila in dobi nazaj prvotno človeško podobo.

»Kaj si storil?«

»Živali sem odgnal. V živo si videla, kaj se zgodi ob nezdravi hrani. Še psi pokažejo več inteligence. Zdaj lahko z mislimi ustvarim krila, drugačne okončine in še kaj. Vampirjevo telo je samo zbirka mase za oblikovanje. Z razvojem zavesti se razvija tudi moč oblikovanja. Ti boš vse te moči imela ob rojstvu.«

»Opraviva to, preden se vrne drhal.«

»Dajva,« prikima. On stopi do kuhinje, vzame nož in kozarec. Zareže v tkivo podlakti in priteče temna tekočina. Malce gostejša je od navadne človeške krvi. Leno najde pot do steklenega kozarca. Še malce močnejše zareže in z močjo uma prepreči samodejno celjenje ran. Še ena dobra vampirska lastnost. Nateče dober deciliter krvi. Pripre oči in rana se v hipu zace-li. Zgrabi kozarec. Ni topel. Vampir ni toplokrvno bitje. Svečano ga nese do mize. Melinda je zmazala svoj zadnji človeški obrok. Zaupljivo jo pogleda:

»Si pripravljena?«

Ona samo resno prikima. V sebi je čutila neki odpor, ki je čudežno izginil ob misli na nove možnosti. Ponudi ji kozarec. Ona se nakremži:

»Kaj mora tako smrdeti? Še truplo lepše diši.«

»Kmalu tega več ne boš vohala.«

»Še nekaj,« reče in kozarec ji zastane:

»Kako ti je ime?«

»Slavko,« odvrne. Ona samo stisne ustnice, zajame sapo in k ustom nase kozarec s temno tekočino. Še zadnjič dvigne človeške oči in zadnje, kar vidi, preden tekočina steče po grlu, so oči vampirja. Te oči niso od zveri, temveč od bitja, ki ji je dalo možnost izbire. Kakršne so že te možnosti, vseeno je nekaj. Njeno življenje ni zaključeno kot obrok vampirja. Ona bo umrla in zatem vstala in večno živela. Nagravžen okus je mala cena za to, kar bo dobila. Za hip pomisli na tiste uboge pare tam spodaj. Ona bo labod med grdimi rački. Čuti odvraten okus, ki sede v trebuh. Naenkrat jo preseka peklena slabost. Prime se za trebuh in med padanjem v nezavest jo prestreže. Zavest ji ugaša. Luči življenja ena za drugo odstopajo mesto temi. Pada v nezavest smrti. Slavko jo nese na posteljo. Telo začnejo zvijati krči. V soju sveč opazuje spreminjanje barve kože. Čelo se napolni s kapljicami znoja. Njeno srce divje udarja. Pravzaprav je tik pred kolapsom. Telesna temperatura se nevarno dviguje. V kuhinji najde krpe in jih namoči v vodo. Obloži jo z obkladki. Še kar ne pomaga. Srce skoraj flibrira od hitrosti utripa. V banjo izprazni kanistre vode. Ti ljudje so se založili z vodo. Telo položi v vodo. Počasi tresavica pojenja. Voda je najboljša za odvajanje toplote. Takrat se srce ustavi. Telo se strese v zadnjem krču, nakar obmiruje. Nežno dvigne negibno telo in ga položi na posteljo. Zdaj je vse odvisno od božje volje. Nima še izkušenj s takšno preobrazbo. Sam vampirski bog stvarnik ve, kako se bo to izteklo.

Stopi od postelje do okna. Hlad mu dobro dene. Svoja čutila spusti na ulice. Vampirji so se poskrili. Bojijo se ga. Nihče se noče približati. Čeprav so žejni, nočejo še enkrat tvegati. Ljudje so njihov sovražnik od sončnega vzhoda do zahoda, nova leteča pošast je sovražnik od mraka do zore. Vsi tolčejo pomanjkanje. Do ljudi več ne morejo, živali za zakol pa zmanjkuje.

Slavko zapre okno in v jutranjem

Celjska vampirska večerja

mraku najprej pogladi Melindo. Negibno leži. Tudi on se uleže. Vsak hip ga bo sonce izklopilo. Mogoče bo nekega dne lahko premagal tudi to. Mogoče ... Zadnjo misel pred izklopom posveti prejšnjo noč preminuli Jasmini. Poživalila se je in zato jo je doletela čisto prava smrt.

Dan v hipu mine. Za vampirja podnevi ni časa. V enem trenutku se izklopi, v naslednjem pa vklopi. Tako je to preprosto. Nobenega sanjanja, ničesar. Zgolj neživa negibnost, podobna strojem.

Odpri oči in takoj je polno zavesten. Pod stropom lebdi bleda ženska podoba. Iz njenih oči ni izginil življenjski žar. Pravzaprav ji oči sijajo z nenavadnim bisernim sijajem. Čeprav ni imela kril, lebdi kakšen meter nad tlemi. Nasmehne se.

»Koliko časa si budna?«

»Dovolj dolgo za spoznavanje svojega novega življenja.«

»Lebdiš brez kril. Očitno si novejši model od mene,« se nasmehne. Zamisli si, kako lebdi. Naenkrat čuti neko silo. Dvigne se na njeno višino. Oba lebdiata.

»Saj tudi ti znaš. Prav si imel. Vsega se spominjam. Zdaj čutim živalsko sorodstvo, kako se zbira. V tej stavbi ni več nobenega življenja, razen redkih preživelih živali. Te nama gotovo ne teknejo.«

»Kaj občutiš?« jo vpraša in se postavi v pokončen položaj.

»Ugodje.«

»Nobene žeje?«

»Zaenkrat ne. Super se počutim.«

»Torej sem imel prav. Začela si na višji stopnji. Lahko boš krotila nagone in strasti. Skupaj sva nepremagljiva,« zmagoslavni krikne.

»Samo še ena stvar je.«

Prikima.

Na drugi strani, ne tako daleč od mesta, Mirko in Erika ležeta k počitku izza svoje neprebojne trdnjave. Ostala sta sama. Jože je izginil pred nekaj dnevi.

EPILOG

Radijske postaje so utihnile tri dni po padcu Celja, en dan za kolapsom električnega omrežja. Vsa človeška infrastruktura je ugasnila. NATO pakt je blokiral meje s Slovenijo. Predsednik je obupano poskušal vzpostaviti nekakšno obrambo. Žal se je življenjski prostor ljudi preveč zožil. Čete NATO so blokirale meje s Slovenijo v upanju, da zadržijo invazijo vampirjev. Močna utrjena linija je nastajala tudi na Madžarskem. Ukrajina in Rusija sta skupaj vkorakali na vzhod Madžarske, kjer sta ustvarili neprebojni pas. Strateški izstrelki so se usmerili proti žarišču okužbe.

Slavko z zvonika cerkve Sv.

Danijela opazuje noč pod sabo. Melinda lebdi poleg njega.

KONEC ZA OSVEŽITEV:

Zgodna Celjska vampirska večerja je nastala na osnovi inspiracije po prebranem kulturnem romanu hrvaškega avtorja Zorana Krušvarja: Izvršitelji namere gospodove (Izvršitelji nauma gospodnjeg).

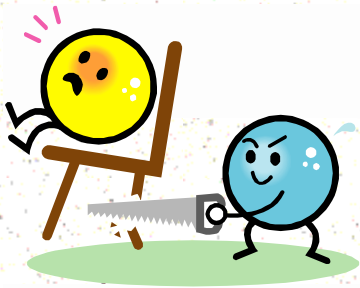
Avtor Izvršiteljev je letos izdal nenavadni roman Zvijeri plišane. Gre za nekakšen horor za otroke.

SLOVENSKI FANDOM

Slovenski fandom je tam, kamor nobena luč nikoli ne posveti. ZFF scena je neka čudna mešanica različnih akterjev.

Trenutno edino društvo ljubiteljev ZFF Prizma je mrtvak. Na forumu se je razvnela razprava o sedmini ali morebitni reanimaciji. Odvisno od prisotnih in njihovih interesov. Društveno glasilo Neskončnost je zagrizlo v prah.

Našo sceno bremenijo tudi spori, ki izvirajo iz 80-tih let. V slovenski duši je neki vrag, ki onemogoča konstruktivno oživetev pravega fandoma. Poglejmo k sosedom na jug. Od njih bi se lahko marsikaj naučili. Imajo množico društev, ki fino sodelujejo. Naj omenim samo Sfero iz Zagreba, 3. Zmaj iz Reke. Ta društva delujejo, ker jih družijo konstruktivno delo, ne pa destruktivna. Poglejte njihove forume. Tam ne boste našli takšnega nizkotnega sabljanja, kakršno je pri nas skoraj običajni način komunikacije. Njihova društva znajo najti vez s svojimi avtorji. Društva pomagajo avtorjem in avtorji s svojim delom vračajo društvu. Gre za simbiozo. Kaj pa pri nas? Akterji društva tekmujejo, kdo se bo bolj norčeval iz domačih avtorjev in domačih založb. Imamo nekakšne kvazi strokovnjake, ki po radiu in na okroglih mizah pametujejo o

Kje je naš fandom?

ZFF, pri čemer pa sploh ne vedo, o čem govorijo. Teško je kaj vedeti o ZFF, če nisi prebral niti enega samega žanrskega dela. Vse to je možno, ker ni organizirane scene, ni sodelovanja, ni organiziranih prireditev. Mi lahko samo sanjamo o kakšnem Sferakonu, Rikonu, Lubrikonu, Istrakonu ipd. Naš največji domet je silno nizek.

Nekateri avtorji ugotavljamo, da moramo sami poskrbeti za svoj razvoj. Ta fanzin je ena od oblik sodelovanja, saj so tu notri zbrani prispevki štirih slovenskih avtorjev ZFF del. Vsak prispeva po svojih močeh.

Vabljeni so tudi ostali. Lahko ste avtor ali zgolj ljubitelj, ki šele išče svojo ustvarjalno nit.

Slovenskih avtorjev je kar nekaj. Mnogi od njih so potarnali, da imajo s slovensko sceno slabe izkušnje. Vso avtorsko sceno dušijo bizarne zakonitosti našega trga. Vsepovsod se valjajo Somračenja, Potterijade ipd. prevodi, a domačih avtorjev ni. Ne more jih biti, saj ni ljubiteljske podpore.

Nimamo niti osrednjega portala za nam ljube žanre. Na Prizminem forumu se berejo prepucavanja ali dogovarjanja za igranje namiznih in računalniških iger. Mogoče dva, trije napišejo (mo) kakšen konstruktivni prispevek. Zadnja novica ima že dolgo brado.

Žal fandom ne more temeljiti na delu enega ali dveh. Resnični ljubitelji ZFF bi se morali

zamisliti. Je res ljubiteljska dejavnost branje zgolj angleške literature? Smo sposobni organizirati vsaj en resen dogodek?

Zapisal B.E.

Rikon 2009

Rikon 2009 se bo odvijal v Reki. Predviden datum konvencije je 9. do 11. oktobra 2009.

Program še ni čisto dokončen, zato redno spremljajte spletno stran.

Za zdaj se ve sledeče.

PREDAVANJA:

- Mirela Holy- Mitske junakinje fantasy in ZF književnosti
- Mara R. Sirako- Raelijanstvo
- Branko Hiršl- Jehovina slava
- Dragutin Crnić- Mali zeleni

v resnici prihajajo na Zemljo (in zakaj)

- Petra Bulić- Legenda o Arturu iz Podstrane
- Književni čušpajz DELAVNICE:
- Steampunk
- Chainmail

Ostalo še ni čisto dorečeno, vendar bo gotovo kakšna prava fešta, kakršno znajo narediti naši prijatelji iz Reke, domovine vampirjev Izvršitelja.

Posebej poudarjam predavanje avtorice Dangobercev, Mare R. Sirako. Pripravila bo

predavanje o zanimivi religiji Raelijanstva.

Na sporedu je tudi igranje. Udeleženci se bodo lahko pomerili v kulturni namiznici Temnic&Zmajev verzije 3.5. Vsekakor bo zanimivo. Temnice & Zmaji so popularni tudi zaradi množice računalniških iger, po kateri sega tudi srednja generacija (to niso igre za otroke).

Izvidnik: B. E.

Fanzin je bil sprva mišljen kot del projekta Vitezi in Čarovniki. No, stvari so se lani začele obračati drugače in fanzin je postal resna serijska publikacija. Slovenski prostor je z mrkom Neskončnosti izgubil pomemben fanzin in Jašubeg en Jered je ostal edina publikacija, ki se ukvarja z ZFF. Od dela enega samega se je stvar razširila v sodelovanje štirih slovenskih avtorjev ZFF. Andrej Ivanuša (Rheia, Vilindar, Čudovito popotovanje zajčka Rona), Mara R. Sirako (Dangober: Spopad pri Opozorilniku), Amedeja M. Ličen (Nasvidenje Veličastni svet) in Bojan Ekselenski (Vitezi in Čarovniki: Indigo otroci) smo združili svoje moči in vsak od nas prispeva po svojih najboljših močeh. Vsi imamo poleg pisateljevanja ZFF literature še svoje družine in službe. Skrbimo, da je fanzin vsako številko boljši.

Naročite roman
VITEZI IN ČAROVNIKI po E-mailu!
 Priložili bomo
REDNO OSVEŽEN bonusni CD
 za 19 €! Plačate po povzetju!

Na spletu:
www.vitezicarovniki.com

Votlina Skrivnosti

Novela Votlina Skrivnosti bo kmalu pripravljena za vašo sodbo.

Obširen dražilnik je na Jokerjevem DVD julij 2009. Prvi dražilnik je tudi v tej številki. Kaj lahko pričakujete v noveli? Je arheološki triler, katerega dogajanje je postavljeno 19 let pred dogodki, opisanimi v Indigo otrocih.

Arheologa Neil Dickson in Mary Smith sta v kumranskih votlinah odkrila drugačen apokaliptični manuskript. Zgodba se začne v trenutku nesreče. Eden od delavcev je malce premočno pritisnil s pnevmatskim kladivom. Vdrejo se tla in zazeva luknja. Kljub predhodnemu skeniranju je votlina ostala skrita vse do te nesreče. Kmalu se izkaže, da je ravno ta neodkrita votlina resnično odkritje. Mary in Neil sta pričeli osupljivih stenskih risb in skinje z ohranjenimi zvitki. Mary je prebrala nenavaden napis, zapisan z znanim hebrejskim pismom iz 3. in 4. stoletja, vendar je šlo za popolnoma neznan jezik. Svoje je k skrivnosti dodala tudi nenavadna snov, ki se je izmikala sodobnim tehnikam identifikacije.

Nihče ni slutil, da so se sprožili dogodki, zaradi katerih se je